

சித்ரா வாசகம்

ஐந்தாம் படிவம்

பொதுப் பகுதி

ஆசிரியர்கள் :

K. S. நாகராசன், M.A.,

விரிவுரையாளர், ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

&

ஆபிரகாம் அருளப்பன், B.A.,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அர்ச். சேவியர் கல்லூரி,
பரகாயங்கோட்டை.

சித்ரா பதிப்பகம்

. ஸ்ரீவைகுண்டம்

பதிப்புரிமை]

[விலை ரூ. 1-4-0.

முதற் பதிப்பு 1954

Printed at the B. N. Press, Mount Road, Madras.

முன்னுரை

இப்பாட நூல் ஐந்தாம் படிவம்—பொதுப்பகுதிக்கு உரியது. அண்மையில் கல்வித் துறையினர் வெளியிட்ட பாடத்திட்டத்தை ஒட்டி இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பொதுப்பகுதியில் 400 வரிகளைக் கொண்ட செய்யுட்பகுதியும், 50 பக்கங்களைக் கொண்ட உரைநடைப்பகுதியும் வேண்டும் என்று பாடத்திட்டம் விதித்துள்ளது ஆனால், இங்கு அவ்வளவிற்கு மேலும் பாடங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, பயிலும் மாணவர்கள் தம் மன நிலைமைக்கும், ஆசிரியர் தம் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு வேண்டிய பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள இந்நூல் இடமளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு செய்யுட் பாடத்தின் தொடக்கத்திலும் ஆசிரியர், நூல் ஆகியவை பற்றிய குறிப்புக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. செய்யுட் பகுதியின் சுற்றில் அருஞ் சொற் பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. இவை மாணவர்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம்.

உரைநடைப் பகுதியில் பழந்தமிழ் உரைநடைக்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒரு பாடமும், வாழும் தமிழுக்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பேரறிஞர் பலருடைய எழுத்தோவையங்களும் காணப்படுகின்றன. விஞ்ஞானம், வரலாறு, பிரயாணம், இலக்கியம், சிற்பம், பொருளாதாரம் முதலிய பல துறைகளைப் பற்றிய இன்தமிழ்க் கட்டுரைகளும் இங்கு இடம் பெற்றுள்ளன. இறுதியில் சுவை மிகுந்த நாடகம் ஒன்று தரப்பட்டுள்ளது. 'அக்கருத்தையும் தமிழில் செவ்வனே விளக்க ரடியும்' என்ற நம்பிக்கை மாணவர் மனத்தில் தோன்ற இவை துணை புரியும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றைப் படிக்கும் மாணவர் தமிழறிவு பெறுவதுடன், தமிழின்பம் நுகரவும் இயலும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சியில் மாணவர்களை ஊக்குவிக்குமாறு தமிழாசிரியப் பெருமக்களைப் பெரிதும் வேண்டுகிறோம்.

தத்தம் பாடல்களையும் உரைநடைப் பாடங்களையும் இந்நூலில் சேர்த்துக்கொள்ள இசைவு தந்துதவிய பெரியோர் அனைவர்க்கும் எமது நன்றி உரியது.

சூரியங்க.

உள்ளுறை

செய்யுள்

பொருள்

எண்

பக்கம்

I வாழ்த்துப் பகுதி

1. சிவபெருமான்	...	1
2. திருமால்	...	1
3. இயேசுநாதர்	...	2
4. முகமது நபி	...	2

II அறவுரைப் பகுதி

1. திருக்குறள்	...	4
2. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா	...	7
3. திரிகடுகம்	...	8

III கதைப் பகுதி

1. கம்பராமாயணம்	...	9
2. சிலப்பதிகாரம்	...	12
3. இரட்சணிய யாத்திரிகம்	...	15
4. மனோன்மனியம்	...	17

IV பக்கவைப் பகுதி

குறிப்புரை	...	29
------------	-----	----

உரைநடை

1. உரை கண்ட வரலாறு இறையனார்	...	37
2. சிறை நீக்கிய செய்யுள் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்	...	39
3. அடைக்கல மாதா பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை	...	44
4. தொண்டை நாடு கனம் எம். பக்தவத்சலம்	...	53
5. நாடும் நகரமும் டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார்	...	60
6. பால் திரு. R. K. விசுவநாதன்	...	68
7. தமிழகத்துக் கோவில்கள் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்	...	75
8. எனது ஐப்பான் செலவு திரு. சு. இராமசுவாமி நாயுடு	...	82
9. செத்தும் கொடுத்தான் சிதக்காதி வித்துவான் க. நயினார் முகம்மது	...	87
10. கிராமப் பொருளாதாரம் திரு. நேமம், கா. நடராசன்	...	93
11. சிங்கப்பூர் திரு. சோம. வெ. இலக்குமணச்செட்டியார்	...	100
12. மண்மேசலை கவியரசு. ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை	...	106

I. வாழ்த்துப் பகுதி ;

1. சிவபெருமான்

திருநாவுக்கரசர்

தேவாரத்துள் 4, 5, 6-ஆம் திருமுறைகளை அருளியவர் திருநாவுக்கரசர். சைவ சமய குரவர் நால்வருள் இவரொருவர். இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றினார் ; பல கலைகளிலும் வல்லவராகிச் சமண சமயத்தில் சேர்ந்து, தநமசேனர் என்ற பட்டம் பெற்றுச் சிறந்து பின்பு சிவ பெருமானால் தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்றார். இவருக்கு அப்பர் சுவாமிகள் என்ற பெயரும் உண்டு. இவருடைய காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
ஈசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே. (1)

விறகில் தீயினன் பாலிற் படுநெய்ப்போல்
மறைய நின்றுான் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல் கட்டு உணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே. (2)

2. திருமால்

ஆண்டாள்

ஆண்டாள், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வாழ்ந்திருந்த பெரியாழ்வாரால் ஒரு திருத்துளவச் செடியின் அடியில் கண்டெடுக்கப் பெற்று வளர்க்கப் பெற்றார். இளமைமுதலே திருவரங்கத்து எம் பெருமானிடம் ஆரக்காதல் கொண்டு அவனையே நினைந்து உயிர் வந்தார். இவரிடம் கருணை கொண்ட எம்பெருமான் இவரைத் திருவரங்கத்திற்கே வருவித்து ஆட்கொண்டார். இவர் பாடிய நூல்கள் திருப்பாவையும், காச்சியார் திருமொழியும் ஆம். இவர் வாழ்ந்திருந்த காலம் 8-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் ! அடிபோற்றி
சென்றங்கு தென்னிலங்கைச் செற்றாய் ! திறல் போற்றி
பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் ! புகழ்போற்றி
கன்று குணிலா எறிந்தாய் ! கழல் போற்றி
குன்று குடையா எடுத்தாய் ! குணம் போற்றி
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி
என்றென் றுன்சேவகமே ஏத்திப் பறைகொள்வான்
இன்றுயாம் வந்தோம் இரங்கேலோர் எம்பாவாய்.

3. இயேசுநாதர்

வீரமாமுனிவர்

இப்பாடல் தேம்பாவணி என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப் பட்டது. இதன் ஆசிரியர் 'பெஸ்கி' என்னும் இயற்பெயர் கொண்டவர்; இதாலி நாட்டினர். கிருத்துவ சமயப் பிரசாரத் திற்காகத் தமிழ்நாடு வந்த இவர் தமிழ் மொழியை நன்கு பயின்று சிறந்த புலமை பெற்றார். இவர் தேம்பாவணி என்னும் அரிய காப்பியத்தை எழுதியுள்ளார். அதை அரங்கேற்றிய பொழுது, புலவர்கள் அவருக்கு 'வீரமாமுனிவர்' என்ற பட்டம் வழங்கினர். இவர் இயற்றிய பிறநூல்கள் :- திருக்காவலூர் கலம்பகம், சதுர் அகராதி, வேதியர் ஒழுக்கம், பரமார்த்த குருகதை. இவர் விளங்கிய காலம் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும்.

கார்த்திரள் மறையாக் கடலினுள் மூழ்காக்

கடையிலா தொளிப்பரஞ் சுடரே !

நீர்த்திரள் சுருட்டி மாறலை யின்றி

நிலைபெறும் செல்வநற் கடலே !

போர்த்திரள் பொருதக் கதுவிடா அரணே !

பூவனந் தாங்கிய பொறையே !

சூர்த்திரள் பயக்கும் நோய்த்திரள் துடைத்துத்

துகள் துடைத் துயிர் தரும் அமுதே !

4. முகமது நபி

உமறுப் புலவர்

இப்பாடல் 'சீரூப் புராணம்' என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. 'சீரூ' என்னும் சொல் 'வீரத்' என்ற அரபி மொழியின் திரிபு; வாழ்க்கை வரலாறு என்பது இதன் பொருள்.

இது நாயகத்தின் வரலாற்றைக் கூறும் நூல். இதனைப் பாடியவர் உமறுப் புலவர். இவர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள எட்டயபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் காலம் 17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும்.

சிறந்தமெய்ப் பொருளை அழிவிலா மணியைத்
தெரிந்துமுகக் காலமும் உணர்ந்து
துறந்தவர் இதயா சனத்திருந் தவளைத்
தொடரின்ப துன்பமற் றவளைப்
பிறந்தபல் உயிரின் மனத்தா வுரைந்து
பிறப்பிறப் பென்றிலா தவளை
மறந்தவர் சுவர்க்கப் பதியையும் மறந்து
மண்ணினில் மதிமறந் தவுரே.

II. அறவுரைப் பகுதி

1. திருக்குறள்

திருவள்ளுவர்

திருக்குறள் என்னும் நூல் 133 அதிகாரங்களைக் கொண்ட அரிய நீதி நூல். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பத்து குறட்பாக்கள் உள. உலக இலக்கியத்தில் சிறந்த ஓரிடத்தை இந்நூல் பெற்றுள்ளது. இதன் ஆசிரியர் வள்ளுவக் குடிபைச் சேர்ந்தவர். அரசனது ஆணையை முரசறைந்து மக்களுக்குத் தெரிவிப்போர் அக்குடியினர். இவர் மதுரையைச் சேர்ந்தவரென்றும் மயிலையைச் சேர்ந்தவரென்றும் வேறுபட்ட கொள்கைகள் உள்ளன. இப்பெருநூலுக்குப் பதினமர் உரை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் பரிமேலழகர் உரையே சாலச் சிறந்ததாம். திருவள்ளுவர் கடைச் சங்க காலத்தவர்.

வெருவந்த செய்யாமை

அருஞ்செவ்வி யின்னா முகத்தான் பெருஞ்செல்வம்
பேளய்கண் டன்ன துடைத்து. (1)

கண்ணோட்டம்

மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர் கண்ணோ
டியைந்துகண் ணோடா தவர். (2)

ஒற்றூடல்

கடாஅ வருவொடு கண்ணஞ்சா தியாண்டும்
உகாஅமை வல்லதே யொற்று. (3)

ஊக்கழுடைமை

உள்ள மிலாதவ ரெய்தா நலகத்து
வள்ளிய மென்னுஞ் செருக்கு. (4)

ஆள்வினையுடைமை

பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிங்
தாள்வினை யின்மை பழி. (5)

இடுக்கணழியாமை

மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்ன னுற்ற
இடுக்க ணிடர்ப்பா டுடைத்து. (6)

அமைச்சு

செயற்கை யறிந்தக் கடைத்து மூலகத்
தியற்கை யறிந்து செயல். (7)

சொல்வன்மை

கேட்டார்ப் பிணிக் குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல். (8)

வினைத்துய்மை

எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று. (9)

வினைத்திட்டம்

கடைக் கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை யிடைக்கொட்கின்
எற்று விழுமந் தரும். (10)

வினைசெயல்வகை

வினையான் வினையாக்கிக் கோட னனைகவுள்
யாணையால் யாணையாத் தற்று. (11)

துது

கடனறிந்து காலங் கருதி யிடனறிந்
தெண்ணி யுரைப்பான் றலை. (12)

குறிப்பறிதல்

முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ? உவப்பினூங்
காயினுந் தான்முந் துறும். (13)

அவையஞ்சாமை

பகையகத்துச் சாவா ரெளிய ரரியர்
அவையகத் தஞ்சா தவர். (14)

நாடு

பல்குழுவும் பாழ்செய்யு முட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல்குறும்பு மில்லது நாடு. (15)

அரன்

சிறுகூப்பிற் பேரிடத்த தாகி யுறுபகை
யூக்க மழிப்ப தரன். (16)

பொருள்செயல்வகை

அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
திதின்றி வந்த பொருள். (17)

படைமாட்சி

ஒலித் தக்கா லென்னு முவரி யெலிப்பகை
நாக முயிர்ப்பக் கெடும். (18)

படைச்செருக்கு

கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும். (19)

நட்பு

நவினொறு நூனயம் போலும் பயினொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு. (20)

நட்பாராய்தல்

ஊதிய மென்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல். (21)

கூடாநட்பு

தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு மொன்னார்
அழுதகண் ணீரு மனை த்து. (22)

பேதைமை

நாணுமை நாடாமை நாரின்மை யாதொன்றும்
பேணுமை பேதை தொழில். (23)

புல்லறிவான்மை

ஏவவுஞ் செய்கலான் ருன்றேரு னவ்வுயிர்
போல மளவுமோர் நோய். (24)

இகல்

இகலிற் கெதிர்சாய்த லாக்க மதனை
மிகலாக்கி னூக்குமாங் கேடு. (25)

2. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா

மாதவச் சிவஞான யோகிகள்

இந்நூல் குளக் தூரில் உள்ள சோமேசர் என்னும் இறைவன் மீது பாடப்பெற்றது. இந்நூலின் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் சுற்றில் ஒரு திருக்குறளை அமைத்து, அதற்கு விளக்கமாக ஒரு வரலாற்றை முதலிற் கூறியுள்ளார் ஆசிரியர். இவர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த விக்கிரமசிங்கபுரத்தில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். முக்களாலிங்கர் என்பது இவர் இயற்பெயர். இவர் திருவாவடுதுறை மடத்தில் சேர்ந்து துறவியாகி, தமிழிலக்கண, இலக்கியங்களை நன்கு பயின்றார். பின்னர் தமிழ் மொழிக்கும், சைவத்திற்கும் தொண்டு செய்து புகழ்பெற்றார். இவரது காலம் ஏறத்தாழ நூற்றாறுபது ஆண்டுகட்கு முன்னர்.

ஒழுக்கமுடைமை

தியனவே சொல்லும் சிசபாலன் முன்பு கண்ணன்
தூயதலாச் சொல்லுரையான் சோமேசா!—வாயின்
ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல் (1)

பொறையுடைமை

ஒட்டலன்செய் தீமைக் கொழுதுநம ரென்றுரைத்தார்
கட்டியசீர் மெய்ப்பொருளார் சோமேசா!—முட்ட
ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ். (2)

வாய்மை

பிள்ளையுட னுண்ணப் பேசியழைத் தாரன்பு
துள்ளு சிறுத்தொண்டர் சோமேசா!—உள்ளுங்கால்
பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்த்த
நன்மை பயக்கு மெனின். (3)

வெகுளாமை

பல்லவர் கோன் வந்து பணியக் கருணசெய்தார்
தொல்லை நெறி வாசீசர் சோமேசா!—கொல்ல
இணரெரி தோய்வன்ன வின்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று. (4)

3. திரிகடுகம்

நல்லாதது

திரிகடுகம் என்னும் நீதி நூல் பதினெண்மீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்ற மூன்று பொருள்களுக்கும் திரிகடுகம் என்று பெயர். இம்மூன்றும் சேர்ந்த மருந்து உடல் நோயைத் தீர்ப்பதுபோல, ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று கருத்துக்களை உடைய இப்பாட்டுக்கள் அறியாமை நோயைத் தீர்ப்பனவாம். இதன் ஆசிரியர் வைணவர். இவர் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

தன்னச்சிச் சென்றாரை எள்ளா ஒருவனும்,
மன்னிய செல்வத்துப் பொச்சாப்பு நீத்தானும்,
என்றும் அழுக்கா றிகழ்ந்தானும் இம்முவர்
நின்ற புகழுடை யார். (1)

மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நட்டானும், மாசில்சீர்ப்
பெண்ணினுள் கற்புடையாள் பெற்றானும்—உண்ணுநீர்
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டானும் இம்முவர்
சாவா உடம்பெய்தி னார். (2)

உன்பொழுது நீராடி உண்டலும், என்பெறினும்
பால்பற்றிச் சொல்லா விடுதலும்—தோல்வற்றிச்
சாயினும் சான்றாண்மை குன்றாமை இம்மூன்றும்
தூயம் என்பர் தொழில். (3)

தன்னை வியந்து தருக்கலும், தாழ்வின்றிக்
கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும்,—முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகும் சிறுமையும் இம்மூன்றும்
செல்வம் உடைக்கும் படை. (4)

நன்றிபயன் தூக்கா நாணிலியும், சான்றோர் முன்
மன்றில் கொடும்பா டுரைப்பானும், நன்றின்றி
வைத்த அடைக்கலங் கொள்வானும் இம்முவர்
எச்சம் இகழ்ந்துவாழ் வார். (5)

III. கதைப் பகுதி

1. கம்பராமாயணம்

கம்பர்

கம்பரால் இயற்றப்பெற்ற இராம சரித்திரம் கம்பராமாயணம் என்ற பெயருடன் இலங்குகிறது. கம்பர் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள தேரமூர்தூர் என்னுமிடத்தில் உவச்சர் மரபில் தோன்றியவர். இவரை குலோத்துங்க சோழனும், திருவெண்ணைய் நல்லூரிலிருந்த சடையப்ப வள்ளலும் ஆதரித்தனர். இவரது சமயம் வைணவம். இவரது காலம் 12-ஆம் நூற்றாண்டு என்னலாம். இவர் இயற்றிய பிற நூல்கள் : சடகோபரந்தாதி, சிலையெழுபது, ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம், சரஸ்வதியந்தாதி. கீழ்வரும் பாடல்கள் யுத்தகாண்டத்தில் விபீடணன் அடைக்கலப்படலத்திலிருந்து எடுக்கப்பெற்றன.

விபீடணன் அடைக்கலம்

மாருதி வினய வார்த்தை செவிமடுத்தமிழ்தின் மாந்திப்
பேரறி வான நன்று நன்றெனப் பிறரை நோக்கிச்
சீரிது மேலிம் மாற்றம் தெளிவுறத் தேர்மி னென்னு
ஆரிய னுரைப்ப தானுனைவரு மதனைக் கேட்டார். (1)

கருத்துற நோக்கிப் போந்த காலமு நன்று காதல்
அருத்தியு மரசின் மேற்றே யறிவினுக் கவதியில்லை
பெருத்துயர் தவத்தினுனும் பிழைப்பில னென்னும் பெற்றி
திருத்திய தாகு மன்றே நம்வயிற் சேர்ந்த செய்கை. (2)

மற்றினியுரைப்ப தென்னை மாருதி வடித்துச் சொன்ன
பெற்றியே பெற்றி யன்ன தன்றெனிற் பிறிதொன்றானும்
வெற்றியே பெறுகதோற்க வீகை யாதுவாழ்க
பற்றுத லன்றி யுண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின்றனை. (3)

இன்றுவந் தானென் றுண்டோ எந்தையை யாயை முன்னம்
கொன்றுவந் தானென் றுண்டோ அடைக்கலங் கூறுகின்றான்
தொன்றுவந் தன்பு செய்யுந் துணைவனுமவனை பிள்ளிப்
பின்றுமென் றுலு நம்பாற் புகழன்றிப் பிறிதுண்டாமோ. (4)

பிறந்த நாள் தொடங்கி யாரும் துலைபுக்க பெரியோன் பெற்றி
மறந்த நாளுண்டுடோ வென்னைச் சரணென வாழ்கின்றானைத்
துறந்த நாட்கின்று வந்து துன்னினான் சூழ்ச்சி யாலே
இறந்த நாள்ன்றோவென்று மிருந்தநா ளாவதென்றான். (5)

இடைந்தவர்க் கபயம் யாமென் றிரந்தவர்க் கெறிநீர் வேலை
கடைந்தவர்க் காகி யால முண்டவற் கண்டிலீரோ
உடைந்தவர்க் குதவா னாயி னுள்ளதொன் றியாதாயின்
அடைந்தவர்க் கருளா னாயி னறமென்னு மாண்மையென்னும்?

பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப் பிடிக்கவர் தடைந்த பேதை
வேடனுக் குதவி செய்வான் விறகிடை வெந்தி மூட்டிப்
பாடுறு பசியை கோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள்
விடுபெற் றுயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமிதன்றோ. (7)

போதகமொன்று கன்றி யிடங்கர்மாப் பொருத போரின்
ஆதியம் பரமே யானுன் அபயமென் றழைத்த வந்நான்
வேதமு முடிவுகாணு மெய்ப்பொருள் வெளி வந்தெய்தி
மாதுயர் துடைத்த வார்த்தை மறப்பிரோ மறப்பிலாதார். (8)

நஞ்சினை மிடற்றுவைத்த நகைமழு வாள் னாளுந்
தஞ்சென முன்னந்தானே தாதைபாற் கொடுத்துச் சாதல்
அஞ்சினே னபயமென்ற அந்தணற் காகி யந்நான்
வெஞ்சினக் கூற்றை மாற்றும் மேன்மையின் மேன்மையுண்டோ.

சரணெனக் கியார்கொ லென்று சானகி யழுது சாம்ப
அரணுனக் காவென் வஞ்சி யஞ்சலென் றருளி னெய்தி
முரணுடைக் கொடியோன் கொல்ல மொய்யமர் முடித்துத் தேய்வ
யுண மென்தாதை பெற்ற தென்வயின் வழக்கன்றோமோ. (10)

உய்யநிற் கபய மென்ற னுயிரைத் தன் னுயிரி னோம்பாக்
கையனு மொருவன் செய்த உதவியிற் கருத்திலோனும்
மையற நெறியி னோக்கி மாமறை நெறியினின்ற
மெய்யினைப் பொய்யென் றுனு மீள் கிலா நரகில் வீழ்வார். (11)

சீதையைக் குறித்த தேயோ தேவரைத் தீமை செய்த
பேதையைக் கொல்வே னென்று பேணிய விரதப்பெற்றி
வேதிய ரபய மென்றார்க் கன்று நான் விரித்துச் சொன்ன
காதையைக் குறித்து நின்ற அவ்வுரை கடக்கலாமோ. (12)

காரியமாக வன்றே யாகுக கருணையோர்க்குச் •

சீரிய தன்மை நோக்கி நிதனின் மேற் சிறந்ததுண்டோ
பூரிய ரேயுந் தம்மைப் புகல் புகுந் தோர்க்குப் பொன்றா
ஆருயிர் கொடுத்துக் காத்தா ரெண்ணிலா அரசரம்மா. (13)

விபீடணனை அழைத்துவர இராமன் சுக்கிரீவனுக்குக் கட்டளையிடுதல்

ஆதலா னபய மென்ற பொழுதத்தே யபய தானம்
ஈதலே கடப்பாடென்ப நியம்பினீ ரென்பால் வைத்த
காதலா னிலிவே நெண்ணக் கடவதென் கதிரோன் மைந்த
கோதிலா தவணையே யென்வயிற் கொணர்நி யென்றான். (14)

சுக்கிரீவன் அவ்வாறே செல்லுதல்

ஐயுற வெல்லார் தீரும் அளவையா யமைந்த தென்றே
தெய்வநா யகன துள்ளந் தேறிய வடைவே தேறிக்
கைபுகற் கமைவ தானான் கடிதினிற் கொணர்வ லென்னு
மெய்யினுக் குறையுளான வொருவன் பால் விரைவிற் சென்றான்.

சுக்கிரீவன் விபீடணனுடன் திரும்பி வருதல்

மொய்தவழ் கிரிகண் மற்றும் பலவுடன் முடுகிச்செல்வ
மைதவழ் கிரியு மேருக் குன்றமு வருவதென்னச்
செய்தவம் பயந்த வீரர் திரண்மர மேழுந்திய
எய்தவ னிருந்த குழலிருவரு மெய்தச் சென்றார். (16)

விபீடணன் இராமபிரானைக் காணுதல்

மார்க்கடஞ் சூழ்ந்த வைப்பி னினையவன் மருங்கு காப்ப
நாற்கட லுடுத்த பாரி னுயகன் புதல்வ னுமப்
பாற்கடல் சுற்ற விற்கை வடவரை பாங்கு நிற்பக்
கார்க்கடல் கமலம் பூத்த தெனப்பொலி வாணைக் கண்டான். (17)

விபீடணன் இராமபிரானை வணங்குதல்

கரங்கள்மீச்சுமந்து செல்லுங் கதிர்மணி முடியன் கல்லும்
மரங்களு முருக நோக்குங் காதலன் கருணை வள்ளல்
இரங்கின னோக்குந் தோறும் இருநிலத் திறைஞ்சு கின்றான்
வரங்களின் வாரி யன்ன தாளினை வந்து விழ்ந்தான். (18)

இராமபிரான் வீரீடனானுக்கு இருக்கை நதம்.

அழிந்தது பிறவி யென்னும் அகத்தியன் முகத்துக் காட்ட
வழிந்தகண் ணீரின் மண்ணின் மார்புற வணங்கி னானைப்
பொழிந்த தோர் கருணை தன்னுற் புல்லின னென்று தோன்ற
எழுந்தினி திருத்தி யென்னு மலர்க்கையா லிருக்கை யிந்தான் (19)

இனி என்றைக்கும் இலங்கையரசு உன்னதே என்றான் இராமன்.

ஆழியா னவனை ரோக்கி யருள் சுரந் துவகை தூண்ட
ஏழினோ டேழாய் ின்ற உலகுமென் பெயரு மெந்நான்
வாமுநா ளன்று காறும் வாளையிற் றரக்கர் வைகும்
தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன் என்றான். (20)

2. சிலப்பதிகாரம்

(இளங்கோவடிகள்)

சிலப்பதிகாரம் என்பது தமிழ் மொழியிலுள்ள ஐம்பெருங்
காப்பியங்களுள் ஒன்று. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச் சேர்ந்த
கோவலன் என்னும் வாணிகன் தன் மனைவியான கண்ணகியுடன்
மதுரைக்குச் சென்றான். வாணிகன் செய்து பொருள் தேடும்
பொருட்டுத் தன் மனையாளின் காற்சிலம்பை விற்க முற்பட்
டான். அப்போது பாண்டியனது அரண்மனையைச் சேர்ந்த
பொற்கொல்லன் ஒருவன் கோவலன்மீது திராப்பழி சுமத்தி
அவனைக் கள்வனெனக் கூறினான். அவன் பேச்சை நம்பிய
பாண்டியன் கோவலனைக் கொன்றான். இச்செய்திகளைக் கூறுவது
இக்காப்பியம். இதன் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள். இவர் சேரன்
செங்குட்டுவனுடைய தம்பி; துறவறம் பூண்டு அறநெறியிலேயே
வாழ்க்கையை நடத்திய பெரியார். இவர் சைன சமயத்தினர்.
இவருடைய காலம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

கண்ணகி வழக்குரைத்தல்

“வாயிலோயே ! வாயிலோயே !

அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து

இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே !

‘இணையரிச் சிலம்பொன் றேந்திய கையுள்

கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாள்’ என்று

'அறிவிப்பாயே ! அறிவிப்பாயே !' என
வாயிலோன்,

"வாழி. எங்கொற்கை வேந்தே ! வாழி ;
தென்னம் பொருப்பின் தலைவ ! வாழி ;
செழிய ! வாழி ; தென்னவ வாழி ;
பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி ;

10

அடர்த்தெழு குருதி அடங்காப் பசுந்துணிப்
பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி
வெற்றிலேல் தடக்கைக் கொற்றவை அல்லள் ,
அறுவார்க்கினைய நங்கை, இறைவனை
ஆடல் கண்டருளிய அணங்கு, குருடைக்

15

கானகம் உகந்த காளி, தாருகன்
பேருரங் கிழித்த பெண்ணும் அல்லள் ;
செற்றனள் போலும் ! செயிர்த்தனள் போலும் !
பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்,
கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தானே " என,

20

"வருக மற்றவள் ; தருக ஈங்(கு)" என,
வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி
"நீர் வார்கண்ணை! என்முன் வந்தோய்!—

25

யாரையோ நீ ? மடக்கொடியோய் !" எனத்,
"தேரா மன்னு ! செப்புவதுடையேன் ;
'எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்,
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க,

30

ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சு சுடத்
தான்தன்,

அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தீதான்
பெரும் பெயர்ப் புகார் என்பதியே ; அவ்வூர்
ஏசாச் சிறப்பின் இசை விளங்கு பெருங்குடி
மாசீர்த்து வாணிகன் மகனை யாடி,—

35

வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்
சூழ் கழல் மன்னு ! நின்னகர்ப் புருந்திங்கு
என் காற் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி,
நின்பால்

கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி;
கண்ணகி என்பதென் பெயரே ” எனப்—

40

“பெண் அணங்கே !

கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று ;
வெள்ளேற் கொற்றம்காண்,” என, ஒள்ளிழை

“ நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே !

என் காற் சிலம்பு மணியுடை அரியே,” எனத்

“ தேமொழி ! உரைத்தது செவ்வை நன்மொழி ;

45

யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே ; .

தருகெ”னத் தந்துதான் முன் வைப்பக்

கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம்பு டைப்ப

மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது மணியே ;

மணி கண்டு,

தாழ்ந்த குடையன், தளர்ந்த செங்கோலன்,

50

“பொன் செய் கொல்லன் தன் சொற் கேட்ட

யானே அரசன் ? யானே கள்வன் !

மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்

என்முதல் பிழைத்தது ! கெடுகவென் ஆயுள்!” என

மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே ;.....

55

தென்னவன்

கோப்பெருந் தேவி குலைந்தனன் நடுங்கிக்

‘கனவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்’ என்று

இணையடி தொழுதுவீழ்ந் தனனே மடமொழி,

58

வெண்பா

மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்

கையிற் றனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்—வையைக்கோன்

கண்டளவே தோற்றானக் காரிகைதன் சொல்செவியில்

உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.

3. இரட்சணிய யாத்திரிகம்

எச். ஏ. கிருஷ்ண பிள்ளை

இந்நூல் ஜான் பனியன் என்னும் ஆங்கிலப் புலவர் இயற்றியுள்ள ஒரு நூலின் (Pilgrim's Progress) தழுவல். இரட்சிப்பு அடைய வேண்டிய ஆன்மாவினுடைய மோட்ச யாத்திரையைப் பற்றிக் கூறுவது இந்நூல். இதன் ஆசிரியர் பாணையங்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள ரெட்டியார்பட்டி என்ற ஊரில் 1827-இல் பிறந்தவர்; வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்தவர். தம் நாற்பதாம் வயதில் இவர் கிறித்துவ சமயத்தைத் தழுவினார். சிறந்த புலவரான இவர் கிறித்துவ சார்புடைய பல நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

இயேசுநாதர் உயிர்பெற்றெழல்

மெய்கண்ட விடத்துப் பொய்ம்மை
வெளுத்தென வெளுத்த திந்து
கய்கண்ட களவி னுக்கங்
கரந்தெனக் கரந்த விண்மீன்
பொய்கண்டு மருண்ட வுள்ளம்
போலொளி யிழந்த தீபம்
மய்கண்ட கங்குல் வாட்டும்
வைகறை கண்டு கண்டே.

(1)

இன்னதோ ரமையந் தன்னில்
இருசில வுலகுக் கெல்லாம்
பன்னரு நலத்த வாய
பரகதிப் பயனை யிட்டித்
துன்னிய சடவி யோகத்
துயிலுணர் சூழ்ச்சி யேபோல்
உன்னத தேவ மைந்தன்
உயிர்த்தெழுந் தருளிப் போந்தார்.

(2)

வார்த்தையாய் நடுவ ராகி
மன்னுயிர்க் கிரட்சை நல்க
மூர்த்தியாய்ச் சமாதிகூடி
முறைவழா துயிர்த்தெழுந்த

தீர்த்தனைத் தரிசித் தேத்திச்

'செய செய' என்று போற்றிச்

கீர்த்தன நற்பு மாறி

பெய்தனர் கெழுமி விண்ணோர்

(3)

ஆயபே ரன்பு மல்கும் ஆழியி லுதித்து மாந்தர்

மீயுயர் விண்ணோ ராக விளங்குபுண் ணியவே தாந்த

ஆயிரங் கரங்க ளோச்சி அலர்பரஞ் சுடரைக் காண்பான்

சேயொளி பரப்பிக் கீழ்பால் தினகரன் உதயஞ் செய்தான். (4)

நம்பிரான் உயிர்த்தெ முந்த நலம்பெறு முகூர்த்தந் தன்னில்

அம்புவி யதிர வஞ்சிக் காவல ரயர்ந்து விழ

உம்பர்நின் றிழிந்த தேவ தூதரோ ரிருவர் ஒல்லை

இம்பரிற் சேம வைப்பை எதிர்த்தனர் பகைவர் எஞ்ச. (5)

இருள்புலர் காலை கண்ட ஏந்திழை மாரோர் மூவர்

தெருளுறிஇ எழுந்தெம் மையன் சேமவைப் பதனை யண்மி

மருளறச் சமாதி வாயில் திறவுண்ட மரபை நோக்கி

வெருளுறிஇக் கலங்கி நின்றார் வெய்துளந் திகைத்து மாதோ! (6)

ஆயிடை யருகர் நின்றும் அவிரொளி மின்னி னார்ந்த

தூயுடை பரித்த தேவ தூதரோ ரிருவர் தோன்றி

'நீயிரிச் சேம வைப்பில் நேடுவ தெவன்கொல் சீவ

நாயகன் தன்னை முன்னர் நவின்றவா சகத்தை ஓர்மின்' (7)

'சுண்ணொ ரல்லர் சீவன் இயைந்தெழுந் தருளி னராக்

காண்டகு நம்பி நும்முன் கலிலெய நாடு சேர்வர்

புண்ட மெய்யன்ப ருக்குப் புகலுயிப் புதுமை' என்னுச்

சேண்டலத் தெழுந்து போனார் நிகழ்ந்தவை தெரியச் செப்பி (8)

உன்ன தேசன் உயிர்த்தெழுந் தாரெனச்

சொன்ன சொல்லமு தஞ்செவி தோய்தலும்

மன்னு நித்திய வாழ்வுகை வந்தெனப்

பொன்ன னார்க்குச் சிறந்தது புத்துயிர்.

(9)

உரையி றந்த வுலகைப் பெருங்கடல்

கரைபு ரண்டு கதித்ததுக் காக்கினி

விரைவின் மாய்ந்திட மெல்லிய லாரெழுந்து

'உரெசெய் வாந்திருந் தொண்டர்க்கு'என் றோடினார். (10)

தூதர் சொற்ற சுமங்கல வார்த்தைகொண்
 டேத மில்லவர் ஏகுழி எம்முயிர்
 நாதன் கண்ணெதிர் தோன்றி 'நலங்கிளர்
 மாத ரீர்நன்கு வாழ்'கென வாழ்த்தினார். (11)

அருளின் வாழ்வை அறங்கிள ராரணப்
 பொருளை யன்பின் புணரியைப் புங்கவர்
 தெருளுஞ் சின்மய தேசிக மூர்த்தத்தை
 மருளொன் றின்றி மடந்தையர் நோக்கியே, (12)

உழுவ லன்பொ டுளங்கனிந் தொல்லெனக்
 கழுதின் வன்றலை யைத்தெறு காற்றுணை
 தொழுது வீழ்ந்தனர் பன்முறை தோத்திரித்
 தெழுது பாவையன் னானி தேத்தினார். (13)

* நன்று யாவும் நலிவுறு சீடருக்
 கின்றி யம்பி எனைக்கலி லேயநாட்
 டொன்ற விள்ளுமின் உள்ளங் கலங்கன்மின்
 என்று ரைத்துக் கரந்தனர் எம்பிரான். (14)

4. மனோன்மனீயம்

பேராசிரியர். சுந்தரம் பிள்ளை

மனோன்மனீயம் என்பது ஓர் இனிய செந்தமிழ் நாடக நூல். நூல் முழுதும் செய்யுள் நடையிலேயே இயற்றப் பெற்றுள்ளது. இதன் ஆசிரியர் 1855-ஆம் ஆண்டில் திருவிதாங்குரைச் சேர்ந்த ஆலப்புழை என்னும் ஊரில் வேளாள மரபில் தோன்றியவர். திருவனந்தபுரம் கல்லூரியில் தத்துவப் பேராசிரியராகப் பல் லாண்டுகள் தொண்டாற்றிப் புகழ்பெற்றவர்; 1891-ஆம் ஆண்டில் மனோன்மனீயம் என்னும் இந்நூலை எழுதி வெளியிட்டார். இவர் எழுதிய பிற நூல்கள், நூற்றொகை விளக்கமும், திருஞான சம் பந்தர் காலவாராய்ச்சியும் ஆம்.

சேர நாட்டு அரசனான புருடோத்தமன் பாண்டி நாட்டின் மேல் படையெடுத்துப் புறப்பட்டான். அச்செய்தி அறிந்து பாண்டி மன்னனான ஜீவகனும் போருக்கு ஆயத்தமானான். இரு

படைகளும் திருநெல்வேலிக்கு எதிரிலே கைகலந்தன. அத்தருணத்தில் தன் படை வீரரை நோக்கி ஜீவகன் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது கீழ்க் காணும் பகுதி

ஜீவ, பொதியமா மலையிற் புறப்பட்ட டிங்குதன்
படியே யுலாவுமிச் சிறுகால், பணிந்துமற்று
“ அடியேம் ” எனத்திரி பவர்க்கோ உயிர்ப்பு !
படைகள், ஹே ! ஹே !
ஜீவ, கோட்டமி லுயிர்ப்போ கூறீர் ; அன்ன 5.

நாட்டபி மானமில் நடைப்பிண மூச்சும் ?
படைகள் சிச்சி ! சிச்சி !
ஜீவ, சேனையோ டிவ்வழி திரிந்துநெற் றிரவில்நுந்
திருவனை யார்களுஞ் சேய்களுங் கொண்ட
வெருவரு நித்திரைக் குறுகண் விளைத்துநும் 10.

பாசாபி மானமும், தேசாபி மானமும்
பொருளெனக் கருதா தருணிறை நுமது
தாய்புலைப் பாலுடன் வாய்மடுத்த துண்டநல்
ஆண்மையும் சுதந்தரக் கேண்மையும் ஒருங்கே
நிந்தைவஞ் சியர்செய வந்தநுங் கோபம் 15.

முற்று மியல்பே. மற்றுதன் குகையுள்
உற்றரி முகமயிர் பற்றிடி னதற்கக்
குறுப்பா லெழுஞ்சின மிறும்புது அன்றே !
உரிமைமே லாண்மைபா ராட்டார் சாந்தம்,
பெருமையில் பிணத்திற் பிறந்ததோர் சிதம் ; 20.

அந்தணர் வளர்க்குஞ் செந்தழல் தன்னிலும்
நாட்டபி மானமுள் மூட்டிய சினத்தி
யன்றோ வானோர்க் கென்றுமே யுவப்பு !
வந்தவிக் கயவர் நுஞ் சிந்தையிற் கொளுத்திய
வெந்தழற் கவரே யிந்தன மாகுக ! 25.

படைகள், ஆகுக ! ஆகுக.
ஜீவ, இன்றுநீர் சிந்து மிரத்தமோர் துளியும்,
நின்றுகம் பலவு நிகழ்த்துமே “இந்தப்

பாண்டிய ருரிமை பாராட்டும் பண்பினர்;
திண்டன்மின் திருந்தலீர்! அவர்தஞ் செருக்கு.

30.

சுதந்தர மவர்க்குயிர்; சுவாசமற் றன்று.
நினையுமின் நன்றாய்க் கனவினு மிதனை."—
என முர சறையுமே யெத்திசை யார்)கும்
இத்தனிப் போரினீ ரேற்றிடுங் காயஞ்-
சித்தங் களித்து, சயமா துமக்கு

35.

முத்தமிட் டளித்த முத்திரை யாகி
யெத்தனை தலைமுறைக் கிலக்காய் நிறகும் !
படைகள்,

ஜே! ஜே!

ஜீவ, போர்க்குறிக் காயமே புகழின் காயர்.
யார்க்கது வாய்க்கும்! ஆ! ஆ! நோக்குமின்!

41.

அனந்தந் தலைமுறை வருந்தனி மாக்கள்,
தினந்தினந் தாமனு பவிக்குஞ் சுதந்தரந்
தந்ததம் முன்னோர் நொந்தபுண் ணெண்ணிச்
சிந்தையன் புருகிச் சிந்துவர் கண்ணீர்,
என்ற லப்புண் "இறந்து கோட்டக்கது"

45.

அன்றோ? அறைவீர். ஐயோ! அதுவும்
புண்ணோ? புகழின் கண்ணே-எவதே!
புண்படா துலகிற் புகழுடம் படைத்தார்?
புகழுடம் பன்றியிவ் விகழுடம் போமெப்?
கணங்கணந் தோன்றிக் கணங்கணம் மறையும்

50.

பிணம்பல, இவரெலாம் பிறந்தா ரென்படுவா!
உதும்பர தருவி லொருகனி யதனுட்
பிறந்திடு மசக மிவரிலுங் கோடி.
பிறந்தா ரென்போர் புகழுடன் சிறந்தோர்.
அப்பெரும் புகழுடம் பிப்படி யின்றிதோ!

55.

கலபமாய் நுமக்கெதி ரணுகலால், துதித்துப்
பலமுறை நுமது பாக்கியம் வியந்தோம்.
ஒழுக்கமற் றன்றது வெளிணும், உப் பீமல்
அழுக்கா, றஞ்சிறி தடைந்தோம், நும் பீமாடு
இத்தனம் அடையு மிணையிலாப் பெரும்புகழ்

60.

எத்தனை யர்யிர மாயிரங் கூறிட்
 டொத்ததேதார் பங்கிக யுறுமெனக் கெனவே
 யோடுமார் நினைவிங் கதனால், வீரர்காள்!
 நீடுபார் குறித்திவண் நின்றோர் தம்முள்
 யாரே யாயினுஞ் சீரான் தங்கள்

65.

உயிருடும் பாதிசுட் குறுமயர் வுன்னிச்
 சஞ்சல மெய்துவோ ருண்டெனிற் சாற்றுமின்.
 வஞ்சக மில்லை. என்வார்த்தையீ துண்மை.
 மானமோ டவரையிம் மாநகரதனுட்
 சேமமா யின்றிருத் திடுவம். திண்ணம்.

70.

உத்தம மாதர்க ளாண்டுமற் றாங்கே
 யெத்தனை யோபேர். இவர்க்கவர் துணையாம்.

IV. பல்சுவைப் பகுதி

1. மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூர்

சேக்கிழார் சுவாமிகள்

சேக்கிழார் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள குன்றத்தூரில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். அருண்மொழித் தேவர் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனது முதல் அமைச்சராக இருந்தார். 'உத்தம சோழப் பல்லவர்' என்ற பட்டம் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. தில்லை நடராசப் பெருமான் 'உலகெலாம்' என்று அடி எடுத்துத்தர, இவர் திருத் தொண்டர் புராணத்தைப் பாடி முடித்தார். நல்ல தமிழறிவும் சிறந்த பக்திச் சுவையும் நிரம்பிய இவருடைய நூல் தமிழ்ப் புராணங்களுள் தலை சிறந்ததாக விளங்குகிறது. இவரது காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டு. மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூரைப் பற்றிய பெரிய புராணச் செய்யுள் பின் வருமாறு :

உள்ளும் புறம்பும் குலமரபின்
ஒழுக்கம் வழுவா ஒருமைநெறி
கொள்ளும் இயல்பிற் குடிமுதலோர்
மலிந்த செல்வக் குலப்பதியாம்
தெள்ளந் திரைகள் மதகுதொறும்
சேலுங் கயலுஞ் செழுமணியும்
தள்ளும் பொன்னி நீர்நாட்டு
மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூர்.

2. நாடு

திருத்தக்கதேவர்

இப்பாடல் 'சேவக சிந்தாமணி' என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. அது தன்னிகரில்லாத் தலைவனான சேவகன் என்பானது வரலாற்றைக் கூறும் செந்தமிழ்க் காப்பியமாகும். பின்னர் எழுந்த தமிழ்க் காப்பியங்களுக்கெல்லாம் அது ஒரு சிறந்த வழி காட்டியாகத் திகழ்கிறது இதை இயற்றியவர் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சைன முனிவர். இவரது காலம் 10 ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். கீழ்வரும் பாடல் ஏமாங்கத நாட்டின் சிறப்பைச் சித்திரிக்கிறது.

நற்ற வம்செய் வார்க்கிடம் ;
 தவம்செய் வார்க்கு மஃதிடம் ;
 நற்பொ ருள்செய் வார்க்கிடம் ;
 பொருள் செய் வார்க்கு மஃதிடம் ;
 வெற்ற இன்பம் விழைவிப்பான்
 விண்ணு வந்து வீழ்ந்தென
 மற்ற நாடு வட்டமாக
 வைகும் மற்ற நாடரோ.

3. நதி

கம்பநாட்

இது 'கம்பராமாயணம்' என்னும் உயரிய காப்பியத்தி
 லிருந்து எடுக்கப்பட்ட பாடலாகும். நூல், ஆசிரியர் வரலாறுகள்
 கதைப் பகுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

புவியினுக் கணியா யான்ற
 பொருள்தந்து புலத்திற் ருகி
 அவியகத் துறைக டாங்கி
 யைந்திணை நெறிய ளாவிச்
 சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்
 ரெழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
 கவியெனக் கிடந்த கோதா
 வரியினை வீரர் கண்டார்.

4. தொண்டை நாடு

சிவபூ கலியாணசுந்தர யதீந்திரர்

கீழ்வரும் பாடல்கள் திருவான்மியூர்ப் புராணத்தில் உள்
 ளவை. இந்நூலைப் பாடியவர் பூவிருந்தவல்லி வகுப்பைச் சேர்ந்த
 வேளாள குலத்திலே தோன்றியவர். செந்தமிழ்ப் புலமையிற்
 சிறந்தவர். சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களைச் செவ்வனே கற்றவர்;
 பலரும் புகழும் வகையில் அவற்றை போதிக்க வல்லவர். இவர்
 இயற்றிய பிற நூல்கள் : தருக்க சோபாணம், சித்தாந்த வசன
 பூஷணம், செய்யுளிலக்கணம். இவர் 19-ஆம் நூற்றாண்டின்
 பிற்பகுதியிலும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும்
 வாழ்ந்தவர்.

முருக்கிதழ் நிறுத்துச்சீரின் முதவடிக் கௌரியோடும்
 இருக்கினில் இருக்கும் எம்மான் ஈந்ததீதார் வேதத் துற்ற
 பெருக்கமே யொருங்கு பூத்துப் பிறங்குடன் வீதிநூலில்
 திருக்குறள் தந்தஎன்னை செனித்தது தொண்டை நாடு (1)
 ஊரெலாஞ் சிவாலயங்கள் உரையெலாம் நால்வர் பாட்டு
 நீரெலாந் தெய்வத் தீர்த்தம் நிலையெலாம் ஞானயோகம்
 பேரெலாஞ் சிவநாமங்கள் பேறெல்லாம் முத்திவேட்கை
 ஏரெலாந் கொண்டதிந்த எழிலுலாந் தொண்டைநாடு. (2)

5. சூரியன் தோற்றம்

புகழேந்தியார்

புகழேந்தியார் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள களத்தூரில்
 பிறந்தவர்; வேளாள குலத்தினர்; வைணவ சமயத்தினர்.
 இவர் வெண்பாப் பாடுவதில் ஒப்புயர்வற்றவர். இவருடைய
 காலம் ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் என்னலாம்.
 இவரெழுதிய 'நளவேண்பா' என்னும் நூலிலிருந்து பின்வரும்
 பாடல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தையல் துயர்க்குத் தரியாது தஞ்சிறகாந்
 கையான் வயிறுலைத்துக் காரிருள்வாய்—வெய்யோனை
 வாவுபரித் தேரேறி வாவென் றழைப்பனபோற்
 கூவினவே கோழிக் குலம்.

6. உழவுக் காட்சி

கம்ப நாடர்

இது கம்பராமாயணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு
 பாடலாகும். நூல், ஆசிரியர் வரலாறுகளைக் கதைப் பகுதியில்
 காண்க.

பண்கள்வாய் மிழற்றும் இன்சொற்
 கடைசியர் பரந்து நீண்ட
 கண்கைகால் முகம்வாய் ஒக்கும்
 களையலால் களையி லாமை
 உண்கள்வார் கடைவாய் மள்ளர்
 களைகலா துலவி நிற்பார் ;
 பெண்களிபால் வைத்த நேயம்
 பிழைப்பிரோ சிறியர் பெற்றால் ?

7. பாடற்கலை

திருத்தக்க தேவர்

இது 'சேவக சிந்தாமணி' என்னும் காப்பியத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு பாடலாகும். நூல், ஆசிரியர் வரலாறுகள் முன்னரே தரப்பட்டுள்ளன.

கருங்கொடிப் புருவ மேறு ;
கயனெடுங் கண்ணுமாடா ;
அருங்கடி மிடறும் விம்மா
தணிமணி யெயிறுந் தோன்று ;
' இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய்
திறந்திவள் பாடினாளே,
நரம்பொடு வினை நாவின்
நவின்றதோ !' என்று நைந்தார்.

8. சகலகலாவல்லிமலை

குருகுருபர சுவாமிகள்

இவ்வாசிரியர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர் ; முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர் ; சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் ; துறவியாகவே காலங்கழித்தவர். இவர் ஐந்து வயது வரையில் ஊமையாய் இருந்து பின், முருகன் அருளால் பாடும் வன்மை பெற்றவர். இந்துஸ்தானி மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு சரஸ்வதியை நோக்கி இந்நூலைப் பாடினார் என்று கூறுவர். இவர் பாடிய பிறநூல்கள் :—நீதி நெறிவிளக்கம், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ், பற்பல பிரபந்தங்கள்.

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தார்த் துன் னருட்கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங் கோ
லோஉளங் கொண்டுதெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக் கண்டு
களிக்குங் கலாப ரயிலே
சகல கலா வல்லியே.

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற்
 பொருந்தும் பயனு மென்பாற்
 கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல்
 காயுளங் கொண்டு தொண்டர்
 தீட்டுங் கலைத்தமிழ்த் தீம்பா
 லமுதந் தெளிக்கும் வண்ணம்
 காட்டும் வெள் ளோதும் பேபே
 சகல கலா வல்லியே.

(2)

9. குற்றலக் குறவஞ்சி

திரிகூடராசப்பக் கவிராயர்

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பொதியமலையின் அடிவாரத்திலுள்ள திருக்குற்றலம் பலவகைகளிலும் சிறப்புடையதாகும். அங்குள்ள நீருவிகளும், தண்ணறுஞ் சோலைகளும், மலைச் சாரலிலுள்ள மூலிகைகளும், அடிவாரத்திலுள்ள திருக்குற்றல நாதர் கோயிலும் நினைக்கும்போதும் இன்பம் பயக்கவல்லன. இத்தலத்தின் பெருமையை விளக்கும் நூல் குற்றலக் குறவஞ்சியாகும். இதன் ஆசிரியர் குற்றலத்துக்கு அருகிலுள்ள மேலகரத்தில் பிறந்தவர்; வேளாளர்; 17-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர் இயற்றிய பிற நூல்கள்:—குற்றலச் சிலைடை வெண்பா, குற்றலமலை, திருக்குற்றலப் புராணம்.

சூழ் மேதி யிறங்கும் துறையில்
 செரியும் பாலைப் பருகிய வாளை
 கூழை வாசப் பலாவினிற் பாயக்
 கொழும்பு லாக்கனி வாழையிற் சாய
 வாழை சாய்ந்தொரு தாழையில் தாக்க
 வருவி ருந்துக் குபசரிப் பார்போல்
 தாழை சோறிட வாழை குருத்திடும்
 சந்தர குடர்தென் னூரிய நாடே.

10. எங்கள் நாடு

பாரதியார் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள எட்டைய புரத்தில் 1882-ஆம் ஆண்டில் தோன்றியவர். இளமை முதலே கவி பாடும் திறமை உடையவராக விளங்கினார். சென்னையிலும், பின்னர் புதுவையிலும் இருந்து பல்லாண்டுகள் தமிழுக்கும்,

தேசியத்துக்கும் சிறந்த தொண்டாற்றி வந்தார். ' பாட்டுக்கொரு புலவர் பாரதி ' என்பது அறிஞர் வாக்கு தற்காலத்தில் தமிழ்த் தாய்த் தோற்றுவித்த தலைசிறந்த கவிஞர்களிலே பாரதி ஒருவர்.

மன்னுமிமய மலை எங்கள் மலையே
மாநில மீதது போற்பிறி தில்லையே !
இன்னு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே
இங்கிதன் மாண்பிற கெதிரெது வேறே !
பன்னரு முபரிட நூலெங்கள் நூலே
பார்மிசை யேதொரு நூலிது போலே!
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே. (1)

மாரத வீரர் மலிந்த நன்னாடு
மாமுனி வேர்பலர் வாழ்ந்த பொன்னாடு
நாரத கான நலந்திகழ் நாடு
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு
புத்தர் பிரா னருள் பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே. (2)

இன்னல் வந்துற்றிடும் போததற்கஞ்சோம்
ஏழையராகி யினி மண்ணிற் றுஞ்சோம்
தன்னலம்பேணி யிழிதொழில் புரியோம்
தாய்த்திரு நாடெனி லினிக்கையை விரியோம்
கன்னலுந் தீதனும் கரியு மின்பாலும்
கதவியும் செந்நெலும் நல்கு மெக்காலும்
உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே
ஓதுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே. (3)

11. மலர்கள்

கவிமணி. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

கவிமணி அவர்கள் நாகர்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள தேருரில் பிறந்தவர் ; புத்தேரியில் வாழ்ந்து வந்தவர் ; சிறந்த புலவர் ; பாவலர் ; ஆராய்ச்சியாளர். தேவியின் கீர்த்தனைகள், கவிமணியின் உரை மணிகள், மலரும் மாலும், ஆசிய ஜோதி, மருமக்

கள் வழிமான்மியம், உமர்கய்யாம் பாடல்கள் ஆகியவை இந் நூற் றில் நாட்டுக் கவிஞர் இயற்றிய நூல்களில் சிலவாம், அவருடைய அன்பின் பெருக்கும், குழந்தை உள்ளமும், கடவுட் பற்றும் அவரது கவிதைகளில் எங்கும் நிறைந்திருக்கும்.

மண்ணி லிருந்து பொருள்வரினும்—அதை
மாற்றி மணம்பெறச் செய்திடுவோம்;
கண்ணுக் கினிய நிறங்களைல்லாம்—விண்ணிற்
காணுங் கதிரிடம் பெற்றிடுவோம் (1)

வண்டின் வரவெதிர் பார்த்துநிற்போம்—நல்ல
வாசனை வீதியில் வீசுகிற்போம் ;
உண்டு களிக்க மது அளிப்போம்—சற்றே
உட்காரப்பீடமும் இட்டுவைப்போம் (2)

மங்கைய ரோடு குமரரையும்—மனம்
வாய்த்த மணஞ்செய்து வாழவைப்போம் ;
தங்கமும் பொன்னும் மணிகளுமே—எம்மைத்
தாழ்ந்து வணங்குமல் தங்கிடுவேம். (3)

ஈசன் அடியில் பணிந்திருப்போம்—அவர்
ஏந்து முடிமீதும் ஏறிகிற்போம் ;
பூசனை செய்யும் அடியவரின்—உள்ளம்
பொங்கு களிப்பெல்லாம் காட்டிகிற்போம். (4)

மன்னருங் கண்டெதிர் வந்திடுவர்—கட்டி
மார்போ டீணத்து மகிழ்ந்திடுவர் ;
இந்நிலத் தின்பம் பெருகிடவே—நாங்கள்
என்றும் உயிர்வாழ்ந் திருப்போம்மா. (5)

12. சிலேடைப் பாக்கள்

காளமேகப் புலவர்

காளமேகப் புலவர் தஞ்சை ஜில்லாவில் கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள நந்தி கிராமத்தில் தோன்றியவர். இவரது இயற் பெயர் வரதன் என்பது. கலைமகள் அருள் வாய்க்கப் பெற்று விரைவாகவும் சாதுர்யமாகவும், சிலேடையாகவும் கவி பாடுவதில் வல்லவராய் விளங்கினார். இவருடைய காலம் 15-ஆம் நூற் றாண்டு என்பர்.

ஆட்டுக்கும் சிவனுக்கும்

நாட்டுக்குள் ஆட்டுக்கு நாலுகால் ; ஐயா ! நின்
ஆட்டுக் கிரண்டுகா லானாலும்,—நாட்டமுள்ள
சீர்மேவு தில்லைச் சிவனே ! யிவ் வாட்டைவிட்டுப்
போமோசொல் லாயப் புலி

(1)

வைக்கோலுக்கும் யானைக்கும்

வாரிக் களத்தடிக்கும் வந்து பின்பு கோட்டையுக்கும்
போரிற் சிறந்து பொலிவாகும்—சீருற்ற
செங்கோல மேனித் திருமலைரா யன்வரையில்
மைக்கோலும் மால்யானை யாம்.

(2)

குறிப்புரை

I. வாழ்த்துப் பகுதி

சிவபெருமான்

1. மாசில் - குற்றமில்லாத. மதியம் - சந்திரன். வீங்கு - இன்பம் மிகுந்த.

2. மாமணி - பெருமையும் அழகும் நிறைந்த. சோதியான் - சோதி மயமான ஆண்டவன்.

திருமால்

செற்றாய் - போரிட்டு வென்றாய். திறல் - வலிமை. பொன்ற - அழிய. கழல் - வீரர் காலில் அணியும் ஆபரணம்.

இயேசுநாதர்

அரண் - பாதுகாப்பு. கார் - மேகம். பொறை - பொறுமை. சூர் - அச்சம். துகள் - குற்றம்.

முகமது நபி

இதய+ஆசனம் - மனமாகிய சிறந்த இடம். உறைந்து - வாழ்ந்து. பதி - ஊர். மதி - அறிவு.

II. அறவுரைப் பகுதி

திருக்குறள்

1. செவ்வி-காணுதற்குரிய காலம். இன்னு-கடுமையான.
2. கண்ணோடாதவர் - இரக்கம் காட்டாதவர். இயைந்த - பொருந்தி நிற்கின்ற.

3. கடாஅஉரு - உருவம். கண் அஞ்சாது - கண்ணெதிரில் அஞ்சாமல். உகாமை வல்லதே - வெளியிடாதிருக்க வல்லவனே.

4. உள்ளம் - ஊக்கம். வன்னியம் - கொடைக் குணம் உடையோம்.

5. பொறி - விதி. ஆள்வினை - இடைவிடாத முயற்சி.

6. பகடு - காண். இடுக்கண் - துன்பம். மடுத்த வாய் - தடைப்பட்ட இடம்.

7. செயல் - செய்க.

8. தகை அவாய் - தன்மையை விரும்பி. கேளார்-பகைவர். வேட்ப - விரும்ப.

9. எற்றென்று - எப்படிப்பட்டதென்று. இரங்குவ - வருத் தப்படத் தகுஞ் செயல்கள்.

10. கடைக் கொட்டக - முடிவில் தெரியும்படி. எற்று-நீங்காத. விழுமம் - துன்பம்.

11. நனை கவுள் - மதத்தால் நனைந்த கபாலம்.

12. தலை - உயர்ந்தவன். எண்ணி - முன்னமே ஆராய்ந்து.

13. முதுக் குறைந்தது - அறிவு மிக்கது. உவப்பினும் - இருப்பினும். காயினும் - வெறுத்தாலும்.

14. பகையுடத்து - எதிரிகளைத் தாக்கும் போரில். எளியர் - பலர் கிடைப்பர். அரியர் - சிலரே கிடைப்பர்.

15. குழு - கூட்டம். வேந்து - அரசர். அலைக்கும் - வருத்தும். குறும்பு - சிற்றரசு.

16. காப்பு - காவல். உறு பகை - பெரும் பகை.

17. திறன் - முறை

18. உவரி - கடல். உயிர்ப்ப - மூச்சுவிட.

19. களிறு - ஆண்யானை. மெய் - உடல்.

20. நவில் தொறும் - படிக்கப் படிக்க. பயில் தொறும்-பழகப் பழக. தொடர்பு - நட்பு.

21. பேதையர் - மூடர். கேண்மை - நட்பு. ஓரீஇ - நீங்கி.

22. படை - ஆயுதம். ஒன்னார் - பகைவர். அனைத்து - அத்தன்மையது.

23. நாணமை - பழிக்கு அஞ்சாமை. நாடாமை-ஆராயாமை. நார் - அன்பு.

24. தேரூன் - தக்கது அறிய மாட்டான்.

25. இகல் - பகை. ஆக்கம் - செல்வம். ஊக்கின் - முயன்றால்.

திரிக்குகம்

1. நச்சி - விரும்பி. எள்ளா - இகழாத. மன்னிய - நிலை பெற்ற. பொச்சாப்பு - மறதி. அழுக்காறு - பொருமை.

2. நட்டான் - நிலைநிறுத்தியவன். கற்பு - கற்பித்தபடி ஒழுகுவது. கூவல் - கிணறு. தொட்டான் - தோண்டியவன். சாவா உடர்பு - புகழுடம்பு.

3. பால் பற்றி - ஒரு பக்கமாக. சொல்லா - வழக்கில் சாட்சி சொல்லாத. சான்றாண்மை - பெருந்தன்மை. குன்றாமை-குறையாதிருத்தல்.

4. தருக்கல் - செருக்கு அடைதல். கொன்னே - வீணே. வெகுளி - கோபம். முன்னிய - நினைத்த. வெல்தும் - விரும்பும்.

5. தூக்கா - அனந்தறியாத. கொடும்பாடு - பொய்ச்சொல். எச்சம் - மக்கள்.

III. கதைப் பகுதி

கம்பராமாயணம்

1. மாருதி - அநுமன். வினய - வணக்கமான. மடுத்து - கேட்டு. மாந்தி - உட்கொண்டு. மாற்றம் - பேச்சு. ஆரியன் - மேம்பட்டவன் (இராமன்).

2. காதல் அருத்தி - ஆவல் கொண்ட விருப்பம். மேற்று - மீது உள்ளது. அவதி - எல்லை. பிழைப்பு - தவறு. திருத்தியது - செவ்வனே விளக்குகின்றது.

3. வடித்து - ஆராய்ந்து. பெற்றி - தன்மை. பற்றுதல் - ஒப்புக் கொள்ளுதல்.

4. எந்தை = என் + தந்தை. ஆய் - தாய். தொன்று வந்து - தொன்றுதொட்டுப் பழகி. பிள்ளும் - மாறுபட்டு நடப்பான். பிறிது - பழி.

5. துலை-தராக. இருந்த-அழியாது நிற்கின்ற. துன்னினான் - அடைந்தவன்.

6. இடைந்தவர் - துன்புற்றவர். வேலை - பாற்கடல். ஆகி - துணையாகி. ஆலம்-ஆலகாலவிடம். உடைந்தவர்-வலிமை இல்லாதவர். அடைந்தவர்-அடைக்கலம் புகுந்தவர்.

7. பாடுறு-வருத்துகின்ற. விழுமிது-சிறந்தது.

8. போதகம்-யாணை. கன்றி-கோபமுற்று. இடங்கர்மா-முதலையாகிய விலங்கு. மெய்ப்பொருள்-திருமால்.

9. நகை-ஒளி. நாளும் தஞ்சு-வாழ்நாளும் குறைவு. அந்தணன்-மார்க்கண்டேயன். கூற்று-யமன். மாற்றும்-ஒதுக்கித் தள்ளிய.

10. வஞ்சி - பெண்ணாகிய சீதை. முரணுடை - அறத்திற்கு மாறான செய்கைகளை உடைய. தெய்வ மரணம் - தமிழ் இலக்கியத்திலேயே வேறெங்கும் இந்த சொற்றொடரைக் காண முடியாது. தெய்வமும் விரும்பும் சிறப்பு உடையதான மரணம் என்பதே இதன் பொருள். அமரரும் போற்றும் மரணம் என்றால் அதன் பெருமையை எவ்வாறு கூறுவது?

11. கையன் - வஞ்சகன். நெறியின் - முறையாக. மெய்யினை - உண்மைப் பொருளான கடவுளை.

12. பேதை - இராவணன். காதை - செய்தி.

13. பூகல் - சரணம்.

14. கடப்பாடு - கடமை. காதல் - அன்பு.

15. ஐயுறவு-சந்தேகம். தேறிய அளவே தேறி-தெளிந்து நிச்சயித்ததுபோலவே தானும் தெளிந்து. கைபுகற்கு - இராமபிராணிடம் வந்து சேருவதற்கு.

16. பயந்த - விளைவித்த. திரள் - பருத்துத் திரண்ட. தீய - தீய்ந்து போக. எய்தவன் - அம்பு விட்டவன் (இராமன்).

17. மார்க்கடம் - குரங்குகள். வைப்பு - இடம். நாயகன் - தசரதன்.

18. மீ-மேல். வாரி-கடல். அகத்தியல்-மனத்தின் தன்மை.

19. புல்லினன்-தழுவினன்.

20. ஆழியான் - கடல் சூழ்ந்த உலகை ஆள்பவனாகிய இராமன். ஏழினோடேழாய்-பதினான்கென்று.

கிஸ்பதிகாரம்

அறைபோகிய-கெட்டுப்போன. பொறி-அறம். இறைமுறை-அரச நீதி. அரி-பரல். தென்னம்பொருப்பு-பொதியமலை. செழிய-பாண்டிய. குருதி-இரத்தம். துணி-துண்டம். அறுவர்க்கு இளைய நங்கை-பிடாரி. அணங்கு-பத்திரகாளி. சூர்-அச்சம். உரம்-மாப்பு. செயிர்த்தனள்-மனத்தில் கோபம் கொண்டவள். தருக-அழைத்து வருக. கோயில்-அரண்மனை. கண்ணை-கண்களை உடையவளே. எள்-இகழ்ச்சி. புள்-பறவை (புற) புன்கண்-துன்பம். ஆழி-சக்கரம். ஏசா-நீந்தனை இல்லாத. கொற்றம்-அரச நீதி. ஒள் இழை-கண்ணகி. வாய் முதல்-வாயில். மன்பதை-குடிகள். தென்புலம்-பாண்டியநாடு. இணையடி-(கண்ணகியின்) இருவடிகள். மடமொழி-கோப்பெருந்தேவி. வையைக்கோன்-பாண்டியன்.

இரட்சனிய யாத்திரிகம்

1. இந்து - சந்திரன். களவின் - களவினால் பெற்ற. ஆக்கம் - செல்வம், கரந்து - மறைந்து, மய்கண்ட - மைபோலுங் கரிய. கங்குல் - இரவு. வாட்டும் - நீங்கும்.

2. அமயம் - சமயம். ஐன்னிய - மேற்கொண்ட. சடவியோகம்-உடலும் உயிரும் பிரிந்திருக்கும் ஒரு வித்தை. சூழ்ச்சி - முறை.

3. வார்த்தையாய் - முன்னுரைக்கப் பெற்றவராய். நடுவர் - பிதா, குமரன், பரிசுத்த ஆவி ஆகிய மூவருள் நடுவில் உள்ளவர். சமாதி - கல்லறை. கெழுமி - ஒருங்கு கூடி.

4. மல்கும் - நிறைந்த. மீஉயர் - மிகவும் 'உயர்ந்த. ஒச்சி - நீட்டி. காண்பான் - பார்ப்பதற்காக. சேய் ஒளி - சிவந்த ஒளி, கீழ்பால் - கிழக்குத் திசையில்.

5. முகூர்த்தம் - சமயம். உம்பர் - வான். இழிந்த - இறங்கிய. ஒல்கை - வேகமாக. சேமவைப்பை - யேசுவின் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்த கல்லறையை. எஞ்ச - நீங்க.

6. ஏந்திழை - பெண். தெருள் உறீது - நல்லறிவு பெற்று. அண்மி - நெருங்கி. மருள் - ஐயம்.

7. ஆயிடை - அவ்விடத்தில். நேடுவது - தேடுவது. ஓர்மின் - ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

8. நம்பி - ஆண்களில் சிறந்தவன். சேன்தலம் - வானுலகம்.

9. உன்னதேசன் - உன்னதமான ஈசன். செவி தோய்தலும் - கேட்டதும்.

10. உரை இறந்த - சொல்ல முடியாத. கதித்த - பெருகின. துக்க அக்கினி - துன்பமாகிய நெருப்பு. உரை செய்வாம் - சொல்வோம்.

11. சொற்ற - சொல்லிய. சுமங்கலவார்த்தை - நற்செய்தி. கிளர் - மிக்க.

12. ஆரணம் - வேதம். புணரி - கடல். சின்மயம் - ஞான வடிவான. மருள் - ஐயம்.

13. உழுவல் அன்பு - நீங்காது தொடரும் அன்பு. ஒல்லென - வேகமாக. கழுதின் - பேயினுடைய. தெறு - அழிக்கும்.

14. ஒன்ற - வந்தடைய. விள்ளுமின் - கூறுங்கள்.

மனோன்மனீயம்

2. சிறுகால் - தென்றல். 5. கோட்டம் - குற்றம்.

6. நடைப்பிணம் - நடையை மட்டும் கொண்டு மற்றவற்றில் பிணம் போன்றவர்.

9. திருவணையார்கள் - இலக்குமியை ஒத்த மனைவிடார்.

15. வஞ்சியர் - சேரவீரர்.

17. அரி - சிங்கம்.

21. செந்தழல் - ஓமத்தி.

25. இந்தனம் - விறகு.

30. திருந்தலீர் - மனம் திருந்தப் பெருதவர்களே !

34. காயம் - புண் வடு.
 41. அனந்தம் - பற்பல.
 45. கோட்டக்கது - கொள்ளத்தக்கது.
 50. கணம்கணம் - ஒவ்வொரு கணமும்.
 52. உதும்பர தரு - அத்தி மரம்.
 53. இறும் - இறந்தபோகும். மசகம் - கொசு.
 59. அழுக்காறு - பொருமை.
 65. இவண் - இங்கு.
 67. உன்னி - நினைந்து.
 68. சாற்றுமின் - சொல்லுங்கள்.
 70. சேமமாய் - காவலோடு.

IV. பல்சுவைப் பகுதி

மருகல்நாட்டுத் தஞ்சாவூர்

மலிந்த - மிகுந்த. குலப்பதி - சிறந்த ஊர்.
 சேல் - ஒருவகை மீன். பொன்னி - காவிரி.

நாடு

நற்றவம் = நல் + தவம் - வீடு பேறு குறித்து செய்யப்படும் தவம்.

தவம் - மறுமை கருதி இல்லறம் நடத்துதல்.

நற்பொருள் - நல்ல (உண்மையான) செல்வமாகிய கல்வி.

பொருள் - செல்வம்.

விறைவிப்பான் - ஆசைப்பட்டு.

உவந்து - மகிழ்ந்து.

நதி

புவி - பூமி. ஆன்ற - நிறைந்த. இப்பாட்டு கவிக்கும் நதிக்கும் சிலேடையாக அமைந்துள்ளது.

தேண்டை நாடு

1. முருக்கு - முருக்க மலர். கௌரி - உமைப் பிராட்டியார். இருக்கு - ரிக் வேதம். தயங்கல் - விளங்கல்.

2. நால்வர் - அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர். ஏர் - அழகு.

சூரியன் தோற்றம்

அலைத்தல் - அடித்தல். காரிருள் - கருமையுடைய இரவு.
வாவும் - தாவிச் செல்லும். பரி - குதிரை.

உழவுக் காட்சி

பண்டுகள் - இனிய ஒலி நிரம்பிய பாட்டுக்கள்.
மிழற்றும் - பாடுகின்ற
கடைசியர் - உழவர் (பெண்பாலார்.)
மள்ளர் - உழவர் (ஆண்பாலார்.)
களைகலாது - களை பறிக்காமல்
உலவி - அங்குமிங்கும் நடந்து.
பிழைப்பரோ - உய்வார்களோ.

பாடற்கலை

கயல்+நெடும்+கண் - கயல் மீன் போன்ற நீண்ட கண்கள்.
மிடறு - தொண்டை. விம்மாது - பெருத்துப் போகாது.
எயிறு - பல்.
நவின்றதோ - பாடிற்றோ.
நைந்தார் - மனமுருகினார்.

சகலகலாவல்லி மாலை

1. அளிக்கும் - (உன்னால்) அருளப்பெறும். ஆர்ந்து - உண்டு. குளிக்கும் - மூழ்த்தும். தென்னத் தெளிக்கும் - மிகத் தெளிவாகக் கூறும். பனுவல் - நூல். கலாபம் - தோகை.
2. பொருந்தும் - பெறப்படும். பயனும் - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற்பயனையும். நல்காய் - அருளுவாய். தீட்டும் - எழுதும். ஒதிமப் பேபே - அன்னப் பெடை போன்றவனை.

குற்றலக் குறவஞ்சி

மேதி - எருமை. வாளை - ஒருவகை மீன். கூழை - குட்டையான. தென்னாரிய நாடு - குற்றல மலையிலுள்ள ஒரு பகுதி. சந்த்ரகுடர் - சிவபெருமான்.

எங்கள் நாடு

1. பன்னரும் - சொல்லுதற்கு அருமையான. பார் - பூமி. மிசை - மீது.
2. துஞ்சோம் - உறங்க மாட்டோம்; பொறுத்திருக்க மாட்டோம். கதவி - வாழை. நல்கும் - தரும். ஆரிய நாடே - மேலான நாடே.

மலர்கள்

1. கதிர் - சூரியன்.
2. மது - தேன்.
4. ஏந்தும் - தலையில் அணிந்துள்ள.

சிலேடைப் பாக்கள்

1. (இரண்டாம் அடி) ஆட்டுக்கு - ஆடலுக்கு (மூன்றாம் அடி) ஆட்டை - ஆடலை. புலி - வியாக்கிரபாத முனிவர்.
2. களம் - நெற்களம்; போர்க்களம். கோட்டை - நெற் கோட்டை; மதில். போர்-வைக்கோல்போர்; ண்டை.

1. உரை கண்ட வரலாறு

இறையனார் அகப்பொருளுரை

பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லப், பசி கடுகுதலும், அரசன் சிட்டரையெல்லாங் கூவி, “வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன் ; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது ; நீயர் போய் நுமக்கறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயினஞான்று என்னை யுள்ளிவம்மின்,” என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த பின்னர், நாடு மலிய மழை பெய்தது. பெய்தபின்றை அரசன், “இனி நாடு நாடாயிற்றுகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க,” என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, “பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேம்,” என்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, “என்ன! எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய் வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றோ! பொருளதிகாரம் பெறேமெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்,” எனச் சொல்லா நிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழனிநகர் கடவுள் சிந்திப் பான் : “என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடைய தாகலின், யாம் அதனைத் தீர்க்கற் பாலம்,” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செப்பிதழகத் தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்ட பிறறைஞான்று, தேவர் குலம் வழிபடுவான் தேவர் கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ்ப் பண்டென்றும் அலகிடாதான் அன்று தெய்வத் தவக் குறிப்பினான் அலகிடுவ னென்று உள் ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற் அவ்வலகிடுவனும் இதழ் போந்தன. போதரக் கொண்டுபோந்து நோக்கினுற்கு வாய்ப் புடைத் தாயிற்றேரூர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பார்ப்பான் சிந்திப்பான் : “அரசன் பொருளதிகாரம் இன்

மையிற் கவல்கின்ற னென்பது பட்டுச் செல்லா நின்ற துணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்," என்று, தன் அகம் புகாதே கோயிற் றலைக்கடைச் சென்று நின்று, கடைக்காப்பார்க் குணர்த்தக், கடைக்காப்பார் அரசர்க் குணர்த்த, அரசன் புகுதருகவேன்று பார்ப்பாணைக் கூவச், சென்று புக்குக் காட்டக் கொண்டு நோக்கி, "இது பொருள்தி காரம்! நம் பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தா னாகற்பாலது," என்று, அத்திசை யோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, 'நம் பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்த பொருள்திகாரம்! இதனைக் கொண்டு போய்ப் பொருள் காண்மின்," என, அவர்கள் அதனைக் கொண்டு போந்து கன்மாப்பலகை ஏறியிருந் தாராய்வுழி, எல்லாருந் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நன்றென்று சில நாளெல்லாங் சென்றன.

2. சிறை நீக்கிய செய்யுள்

[டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்.]

திருச்சிராப்பள்ளியில் சொக்கநாதநாயக்கர் அரசாட்சி செய்துவந்த காலத்தில், திருநெல்வேலிச் சீமையை வட மலையப் பப்பிள்ளையனென்பவர் (கி. பி. 1620-1676) பிரதிநிதியாக இருந்து ஆண்டுவந்தார். அவருடைய அதிகாரத்தின் பெருமையினால் தென்பாண்டிநாட்டில் குடிகள் யாவரும் சுகமாக வாழ்ந்துவந்தனர். அவரைப் பிள்ளையன் என்றே பெரும்பாலும் வழங்குவார். அவர் தெய்வ பக்தி மிக உடையவர். அவரால் இயற்றப்பட்ட தருமங்களும், தேவாலயத் திருப்பணிகளும், பிற அருமைச் செயல்களும் பல புலவர்களுடைய செய்யுட்களில் மணியைப்போல அமைக்கப்பட்டு, அவருடைய புகழை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர் சிறந்த கல்விமானாக இருந்தார். தமிழில் நிறைந்த புலமையுடையவர். மச்ச புராணம், நீடுர்த்தலபுராணம் முதலிய சில நூல்களை அவர் இயற்றியிருக்கிறார். தமது சிறந்த புலமைக் கேற்பப் புலவர்களுடைய பெருமையையும், அவர்கள் இயற்றும் செய்யுட்களின் அருமையையும் அறிந்து, அவர்களை மதித்துப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் தன்மையுடையார். புலவர்களிடத்தில் பேரன்புடையவராக அவர் இருந்தமையால் அவரைச் சார்ந்த பலருக்கும் அங்ஙனமே புலவர்களிடத்தில் அன்பு உண்டாயிற்று. அவர்காலத்து உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பலர் சிறந்த தமிழ்க் கல்விமான்களாக விளங்கினார்கள்: 'மன்னவ னெப்படி மன்னுயி ரப்படி' என்பது உண்மை யன்றோ?

அக்காலத்தில் தேன்திருப்பேரை என்ற விஷ்ணுஸ்தலத்தில் உள்ள தலவகார ஸாமவேதிகளாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுள் நாராயண தீக்ஷிதரென்னும் ஒரு வித்துவான் இருந்தார். பல வருஷங்களுக்குமுன் சுந்தர பாண்டியரென்னும் அரசர், பல ஊர்களில் வசித்த நூற்றெட்டுத் தலவகார ஸாமவேதிகளாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் குடும்பத்தைத் தென்திருப்பேரையில் அமைத்து, அக்குடும்பத்தினருக்கு வீடுகளும் நிலங்களும் வழங்கினு ரென்பர்; அந் நூற்றெட்டுக் குடும்பத்தின் வழிவந்தவர்கள் இன்னும் அல்லலில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

முற்கூறிய நாராயண தீக்ஷித ரென்பவர் அப்பரம்பரையில் வந்தவரே. அவருக்கு நிலம் வீடு முதலிய சொத்துக்கள் இருந்தன. அவர், தம்முடைய குலவொழுக்கத்திற் கேற்ற கடமைகளைச் செய்தும், தமிழ் நூல்களைப் படித்து இன்புற்றும், செய்யு ளியற்றியும், தென்திருப்பேரையில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ மகரநெடுங்குழைக்காதர் என்னும் திருநாமமுள்ள திரு மாலைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தும் வாழ்ந்துவந்தார்.

இங்ஙனம் இருந்த காலத்தில், வரி வசூலிக்கும் பொருட்டு வடமலையப்பப் பிள்ளையனால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுள் ஒரு வன்னெஞ்சர், தென்திருப்பேரையிலிருந்த வைவண்ணவர் களிற் சிலர் வரி செலுத்தவில்லை யென்ற காரணத்தால், அவர் களைத் திருநெல்வேலிக்குக் கொணர்ந்து சிறையிலிட்டார். அவர்களுள் நாராயண தீக்ஷிதரும் ஒருவர். அவர்கள் தாம் வரிகொடாமைக்குக் காரணங்களை மிகவும் பணிவாகக் கூறி, இயன்ற காலத்திற் செலுத்தவிடுவதாக நயந்து கேட்டுக் கொண்டும் அவ்வதிகாரியின் மனம் இளகவில்லை. ஒரே பிடிவாதமாகச் சிறையிலிட்டுக் காவல் வைத்துவிட்டார். அச் சிறைக்கூடம் இருந்த தெருவிற்கு இப்போதும் காவற்புரத்தெரு என்னும் பெயர் வழங்கி வருகிறதாம்.

சிறைப்பட்ட நாராயண தீக்ஷிதர், 'நம்முடைய பிராரப்த வினையின் பயனாக இந்தத் துன்பம் வந்தது' என்று எண்ணி ஏங்கினார். சுதந்திரமான வாழ்க்கையும், நாஸ்தோறும் அது வரைச் செய்துவந்த குழைக்காதர் தரிசனமும் அவருக்கு அப் பால் இல்லாதனவாயின. 'நாம் எவ்வளவோ நயந்து கல்லும் கரையும்படி கேட்டுக்கொண்டும் இந்தக் கொடியவன் இரங்க வில்லையே! இனி என் செய்வோம்! எல்லாத் துன்பத்தையும் நீக்கிப் பாதுகாக்குங் குழைக்காதரே நமக்குக் கதி. இந்தக் கொடியவனிடம் செய்துகொண்ட விண்ணப்பம் இவன் காதில் சிறிதும் ஏறவில்லை; இனிமேல் குழைக்காதர் காதில் ஏறும் வண்ணம் விண்ணப்பித்துக் கொள்வதுதான் முறை' என்று தெளிந்தார். அது முதல் ஒவ்வொருநாளும் குழைக்காதர் விஷயமாக மனமுருகிச் செய்யுட்கள் சிலவற்றை இயற்றித் திருப்பித் திருப்பி வாயாரச் சொல்லிப் பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்தார். அவரைப் பார்த்து உடன் இருந்தவர்களும் சில செய்யுட்களை இயற் றத் தொடங்கினார்கள்.

நாராயண தீக்ஷிதர் 'குழைக்காதர் பாமாலை' என்று பெயரிட்டு, தம்முடைய செய்யுட்களை முறையாக அமைத்து வந்தார். 'குழைக்காதரைப் பிரிந்திருக்கும் கொடிய காலமும் வந்ததே!' என்று அவர் எண்ணி எண்ணி நைந்தார்.

“கன்றுக் கிரங்கிய கற்றுவைப் போலக் கருணையுடன்
என்றைக் கிரங்குவ ரோவறி யேனெழு பாருழய்யக்
குன்றைக் கவிகை யெனத்தரித் தோர்குழைக் காதரையான்
சென்றெப் பொழுது தொழுவதும் பாவங்கள் தீர்வதுமே”

என்பது பாமாலையிலுள்ள முதற்பாட்டு. இதில், 'குழைக் காதரையான் சென்று தொழுவதும் பாவங்கள் தீர்வதும் எப் பொழுது!' என்று அவர் உள்ளந் துடித்துப் பாடியிருக் கின்றார்.

சிறை வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒரு மாதகாலம் ஆயிற்று. ஒருவழியும் தோன்றவில்லை.

தம்முடைய ஊரில் பெருமான் சந்நிதியில் நான்மறை முழக்கமும் திவ்யப் பிரபந்த முழக்கமும் கடல் முழக்கம்போல நிறைந்து விளங்குமென்பதை அவர் எண்ணிக்கொண்டு, 'அந் தத் திவ்ய சப்தங்களைக் கேட்டு ஈடுபடாமல், இங்கே அழுகை யொலியும், சினுங்குஞ் சப்தமும், அதிகாரத் தொனியும் கேட் டுத் துன்புறுந்தலைவிதி நமக்கு வாய்த்ததே!' என்று புலம்பி னார். 'குழைக்காதர் அருள் செய்வார், அருள் செய்வார்! இன்றைக்குள் ஏதாவது நன்மை ஏற்படும்; நாளைக்குள் அநு கூலம் உண்டாகும்' என்று எண்ணி ஏமாந்தார்.

வடமலையப்பப் பிள்ளையன் நல்த நீதியுடையவரென்றும், தமிழ் அன்புடையவரென்றும் அறிந்தவராதலின், தாமும் பிற ரும் சிறையில் இருப்பதை அவர் அறிந்தால், அவரால் நன்மை யுண்டாகுமென்ற நினைவு தீக்ஷிதருக்கு உண்டாயிற்று; அப் பொழுது, 'அவருக்குத் தெரிவிப்பவர் ஒருவருமில்லையே!' என்ற எண்ணம் அடுத்தாற்போல் தோற்றியது.

இப்படிச் சிலநாள் கழிந்தன. புதிய செய்யுள் இயற்றி மனங்கரைந்து பாடுவதும், முன்பே இயற்றியுள்ள பாடல்களைப் பாடிப் புலம்புவதும் நாராயண தீக்ஷிதர் வழக்கமாயின. அந் தச் சிறைக்கூடக் காவலதிகாரி தமிழறிவுடையவர். ஒருநாள் நாராயண தீக்ஷிதர், 'வள்வார் முரசதிர் கோமான்' என்ற

செய்யுனைமட்டும் 'சொல்லிக்கொண்டு இந்தபேரது, அவ்வதி காரியின் காதில் அது பட்டது 'நம்முடைய எசமான் பெயர் இந்தப் பாட்டில் அமைந்திருக்கிறது! உள்ளே இருப்பவர் தமிழ் வித்துவான்போலத் தோற்றுகிறது' என்று எண்ணினார். தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு மரியாதை செய்வதும், அவர்களுக்குக் குறைவு வாராமற் பாதுகாப்பதும் பிள்ளையனுக்கு உவப்பான காரியங்களாதலின், அதிகாரி உடனே சென்று தமிழ் வித்துவா நெருவர் சிறையில் இருப்பதையும், அவர் பிள்ளையன் பெயரைப் பாட்டிற் கூறிப் புலம்புவதையும் எசமானிடம் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதுதான் தாமதம்; தண்டமிழ் வாணர் துயரத்தைக் கேட்கப்பொறுத வடமலையப்பப் பிள்ளையன் எல்லாக் காரியங்களையும் விட்டுவிட்டு, உடனே தம் குதிரைமீ தேறிக்கொண்டார்; சிறைக்கூடத்தை நோக்கி விரைந்து வரலானார்.

சிறிது நேரத்திற்குள் குதிரை சிறைவாயிலில் வந்து நின்றது. பிள்ளையன் சிறைக்கூடத்தைத் திறக்கச் செய்து உள்ளே சென்றார்; அப்பொழுதும் குழைக்காதர் திருவடிகளைத் தியானித்துக் கொண்டு பாட்டுப் பாடியவண்ணமாய்க் கண்ணுங்கண்ணிருமாக அங்கேயிருந்த புலவரைக் கண்டார். அவருடைய நிலை, பிள்ளையன் நெஞ்சில் உருக்கத்தையும் கண்ணில் நீரையும் உண்டாக்கின; 'குழைக்காதரை நினைந்து தமிழ்க்கவியால் முறையிடும் இந்தப் புலவர் பெருமானைப்பற்றி இதுகாறும் அறிந்துகொள்ளவில்லையே! நாம் தமிழறிந்ததனால் என்ன பயன்? இவர் எவ்வளவு நாட்களாக இங்ஙனம் துன்புறுகின்றாரோ?' என்று மனம் வருந்தினார்; அவரை நோக்கி அவர் வரலாற்றை வினவினார்; அவரது வாய்மொழியால் எல்லாம் தெளிந்தார்.

பிள்ளையன் உத்தரவினால் பல வண்டிகள் சிறைவாயிலில் வந்து நின்றன. நாராயண தீக்ஷிதரும் அவருடன் இருந்த வேறு தமிழறிஞர்களும் அவற்றில் ஏறிக்கொண்டனர். பிள்ளையன் தீக்ஷிதரையும் பிறரையும் தம் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தார்; அவர் கொடுக்கவேண்டிய வரியை நீக்கியதோடு, அவர் நிலங்களை என்றும் வரியில்லாத இனம் நிலங்களாகச் செய்துவிட்டார்.

தீக்ஷிதர் பாடிய பாமாலையைப் பிள்ளையன் கேட்டார். அப்புலவருடைய மனம் எவ்வளவு வருந்தி கைந்திருக்க வேண்டுமென்பதை அச்செய்யுட்கள் நன்றாக எடுத்துக்காட்டின. அதுகாறும் அறுபத்தைந்து பாடல்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தன. பிள்ளையன் தீக்ஷிதரைப் பார்த்து, 'இந்நூலை முற்றும் பாடி முடிக்கவேண்டும்' என்று விரும்பினார். அப்படியே அப்புலவர் பின்னும் முப்பத்தைந்து செய்யுட்களை இயற்றி நூறு பாடலாகப் பூர்த்தி செய்தனர்.

தாம் சிறைக்கூடத்திலிருந்து முறையிட்ட முறையிடு குழைக்காதர் காதில் விழுந்தமையால் அப்பெருமான், பிறர் காதுகளிலும் விழுப்படி செய்து சிறைத் துன்பத்தை நீக்கி அருளிநுரென்று தீக்ஷிதர் உறுதியாக நம்பினார். அதனால் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின்பு பாடிய செய்யுட்களால் குழைக்காதர், தம் துன்பத்தைப் போக்கியருளியதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். விடுதலைபெற்ற நிலையில் பாடிய முதற் பாட்டிலேயே,

“ஆடகச் சேவடி யாலெம தாவி யளித்தனை கார்க்

கோடகப் பாவிகள் வாராமற் காத்தனை”

என்று குறிப்பித்திருக்கின்றார். இதில், “கார்க்கோடகப் பாவிகள்” என்றது, தம்மைச் சிறையிட்ட அதிகாரியையும் அவரைச் சார்ந்தவர்களுையுமே யென்று தோற்றுக்கின்றது.

இந்தப் பாமாலை தென்திருப்பேரை முதலிய இடங்களில் பலரால் மிக்க பக்தியோடு பாராயணம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. அங்ஙனம் செய்வதனால் சில துன்பங்கள் நீங்கி இன்பம் உண்டாவதாகச் சிலர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். பள்ளிக் கூடத்திலும் முன்காலத்திலே இது பாடமாக இருந்துவந்தது.

3. அடைக்கல மாதா

[பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, B. A., B. L.,]

திருக்கோவில்

புலவர் பாடும் புகழுடைய பொன்னி யாற்றின் வடகரையில்தான் நறுமணங் கமழும் பூஞ்சோலையின் நடுவே, திருக்காவலூர்க் கோவில அமைந்துள்ளது. அங்குள்ள அடைக்கல மாதா, கதிரொளி திகழும் கலை யுடுத்து மின்னார் முடி புனைந்து, அங்கையில் மணிமாலை தாங்கி, கருணை பொழியும் கண்களோடு வடதிசை நோக்கிநின்று காட்சி தருகின்றாள்.

“திருக்காவ லூரகத்துந்

திகழொளிவாய் மணிக்கோயில்

அருட்காவல் இயற்றிநமை

அளிப்பதுநின் தையயாமோ”

என்றும் அம் மாதாவை முனிவர் பாடித் தொழுதார்.

கருணையின் சின்னம்

அன்பினால் அகம் குழைந்து வழிபடும் அடியார்க்கு இறைவன் இரங்கி அருள்புரியும் கொள்கையை அடைக்கல மாதாவின் திருக்கரத்தில் அமைந்த மணிமாலை தெளிவுறக் காட்டுவதாகும். அதைக் கண்டு இன்புற்ற அடியார்கள், “மண்ணவரை மேலேற்ற வீண்ணவர் விடுத்த மணிவடமோ! அல்லல் வீளைக்கும் வல்வீணையை அறுத்தொழிக்கும் அரும்படையோ! ஆதரித்து அழைக்கும் அடியவரை அருளாற் பிணிக்கும் அருந்தனையோ” என்று வியந்து போற்றுவாராயினர்.

மாதாவின் அருள்

இவ்வாறு அருட்கோலம் கொண்டு எழுந்தருளிய அடைக்கல மாதா, கண்ணினைக் காக்கும் இமைபோல் திருக்காவலூரைக் காத்துவந்தாள். ஒருநாள் அவ்வூரின் ஒருசாரமைந்த ஓலை வீடுகளில் தீப்பற்றிக் கொண்டது. அப்பொழுது அங்கு வீசிய நெடுங்காற்று அச் சிறு நெருப்பைப் பெருநெருப்பாய்

• வீரமா முனிவர் இயற்றிய “திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்” என்ற நூலில் அமைந்த கருத்தைத் தழுவி இஃது எழுதப்பட்டுள்ளது. திருக்காவலூர்க் கோவில் என்ற நூலில் இருந்து இக்கட்டுரை எடுக்கப்பட்டது.

வளர்த்தது. காற்றினால் ஊற்றமும் மெழந்த கொடுங்கனல் எங்கும் பொறி வீசி ஏழையர் விடுகளை எரிக்கத் தொடங்கிற்று. காற்றும் கனலும் கலந்து கேடிழைக்கக் கண்ட அவ்வூர்க் கிருஸ் தவர்கள் செய்வதொன்றறியாது. அற்றார்க்கு அபயமளிக்கும் அடைக்கல மாதாவைத் தொழுது பாடினார்கள்.

“நதிவழங்கு காவலூர்ப் பதிவழங்கு காவலே
நன்னையாக முன்னையான் என்னையாளு மன்னையே”

என்று தொண்டரனைவரும் சேர்ந்து அழுது இசைத்த தொழு குரல் நாற்றிசையும் பரந்தொலித்தது. அந் நிலையில் கண்டோர் வியப்புறக் காற்றின் வேகம் குறைந்தது. கனலின் வெம்மையும் தணிந்தது. அடைக்கல மாதாவை நம்பித் தொழுத அடிய வர் குடிசைகள் நெருப்பிற்கு இரையாகாமல் நின்றன. அப் புதுமையைக் கண்ட புறமதத்தினரும் காவலூர் அன்னையின் பெருமை யறிந்து காணிக்கை செலுத்தத் தொடங்கினர்.

இடுக்கண் தீர்த்த அடைக்கலமாதா

இவ்வாறாகக் கொள்ளிடநதியின் இருகரையிலும் அமைந்த ஊர்களில் அடைக்கலமாதா வழிபாடு பரவி வருங்கால், ஒரு நாள் காவலூர்க் கோவிலைச் சார்ந்த நந்தவனத்தில் ஒரு பசு நுழைந்து ஆங்கமைந்த பூஞ்செடிகளையும் கொடிகளையும் மிதித் துச் சிதைத்து அழித்தது. பூஞ்சோலைக் காவலான பசுவின் செயல் கண்டு ஆற்றாது. பெருங் கழியால் அதனை நையப் புடைத்தான். அடியுண்ட பசு அருகேயிருந்த அடவியில் ஓடி விழுந்து உயிர் துறந்தது. காட்டில் இறந்துகிடந்த பசவினைக் கண்டு பதைத்தெழுந்த இந்து மதத்தார் பழி வாங்க முனைந்து நின்றார்; ‘காவலூர்க் கோவில் வேதியனை பசுக்கொலை புரிந்த பாதகன்’ என்று எங்கும் பறைசாற்றினார்; கன்றை இழந்து அலறிய ஒரு பசுவின் துயர்கண்டு தரியாது அருமருந்தனைய அரசிளங்குமரனை முறைசெய்து அறநெறியை ஆதரித்த வள வன் ஆண்ட சோழநாட்டில் இவ் வன்கொடுமை நேர்ந்ததே என்று ஏங்கினார். அப்பொழுது அரியலூர்க் குறுநிலமன்னன் அவ் வழியாகக் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்றான். காவல னைக் கண்ட ஊரார் கதித்தெழுந்து, அவன் அடிகளில் வீழ்ந்து, நிகழ்ந்த தீமையை முறையிட்டார். பசுக்கொலை புரியும் பாத கரை நாட்டினின்று ஓட்டிவிடல் வேண்டுமென்று மன்னனை

நயந்து வேண்டினார்; அடியுண்டிறந்த பசுவின் அடவியினின் றும் எடுத்து வந்து அவன் முன்னே இட்டார். பசுவின் நிலை கண்ட காவலன் மனம் பதைத்தான்; ஆயினும், காவலூர்க் கோவில் வேதியனே அதனைக் கொலைபுரிந்தான் என்று துணிதற் குரிய சான்று கிடையாமையால், ஊரார் கோபத்தை ஒருவாறு ஆற்றிச் சென்றான். காவலூர் மாந்தர் சீற்றத்தால் என்ன நேருமோ என்று அஞ்சியிருந்த திருச்சபைத் தொண்டர்கள் மலை யென வந்த இடரைப் பணியெனத் துடைத்த அடைக்கலமாதா வின் அருள் நிலைந்து மனமாரத் தொழுதார்கள்.

காவலூரிற் கோவில் கொண்டருளிய அடைக்கலமாதா வின் பெருமை நாற்றிசையும் பரவிவருதலை அறிந்த தரங்கம் பாடித் தேனியசபையார் உருவ வழிபாட்டுக் கொள்கையை மறுத்துப் பொதுமக்கள் மனத்தில் பெருங்குழப்பத்தை விளைக் கத் தலைப்பட்டார்கள்; “கிருஸ்தவர்கள் தேவமாதாவின் உரு வத்தையும், யேசுநாதர் வடிவத்தையும், சிலுவையாதிய சின் னங்களையும் வணங்குதல் அஞ்ஞானம்” என்றார்கள். இங்ஙனம் தொன்மைசான்ற திருச்சபையின் கொள்கையை மறுத்து ரைத்த தேனிய சபையார்க்கு வீரமாமுனிவர் ‘வேதவிளக்கம்’ என்னும் நூலின் வாயிலாக மாற்றம் உரைத்தார்.

தரங்கம்பாடித் தேனியசபை

திருக்காவலூரில் வீரமா முனிவர் எடுத்த அடைக்கல மாதா வழிபாட்டை இகழ்ந்துரைத்த தேனிய சபையார், தஞ்சையில் அரசுபுரிந்த மராட்டிய மன்னரின் ஆதரவுபெறுதற் குப் பெரிதும் முயன்றார்கள். அம் மன்னரது அன்பினைப் பெறு தற்குரிய வாய்ப்பும் காலத்திற் கிடைத்தது. சரபோஜி மன் னன் மேனியில் பெரும் பிளவையொன்று புறப்பட்டது. அப் பிணியின் கொடுமைக் காற்றாது நெடுநாள் மன்னன் நலிவுற் றான். அரண்மனை மருத்துவர் அனைவரும் கைவிட்டார். அந் நிலையில் தென்மார்க்கு தேசத்தில் சிறந்த மருத்துவராய்த் திகழ்ந்த காசிபர் என்பவரை வருவித்துப் பார்த்தால் கடு நோய் தீர்த்தொழியுமென்று தேனிய சபையார் அம் மன்னனிடம் தெரிவித்தார்கள். அம் மருத்துவரை விரை வில் வரவழைக்கப் பணித்தான் அரசன். அப்பணி தலைமேற்கொண்ட தேனிய சபையார் தென்மார்க்கு மன்

னனுக்குத் திருமுகம் விடுத்தார். அம் மன்னன் காசிபரை உடனே அனுப்புவித்தான். காசிபர் தரங்கம்பாடித் துறையில் வந்தடைந்தாரென்று கேள்வியுற்ற தஞ்சைமன்னன் அவரைத் தக்க சிறப்புடன் அழைத்து வருமாறு தன் பரிவாரங்களை அனுப்பினான். அரச விருதுகனோடு அழகிய பரிசுகளும் கரிகளும் எழுந்துவரக் கண்ட தேனிய சபையார் மனம் தழைத்தார். காவலூர்த் திருச்சபையைச் செந்தோர் மனம் வாடி வருந்தினார். முன்னரே யேசுமயத் தொண்டரை முற்றும் வெறுத்த தஞ்சை மன்னன் தேனியசபையின் சார்பாக வந்த மருத்துவருதவியால் பிணிதீர்ந்து எழுந்த பின்பு திருச்சபைக்கு என்ன தீங்குகள் செய்வானோ என்று ஏங்கி மயங்கினார். எனினும் “ஒன்றை நினைக்கின் அது பொழிந்திட் டொன்றாகும்” என்னும் முதுமொழிக் கிணங்கக் காசிபர் தரங்கம்பாடியினின்று தஞ்சைக்குப் புறப்படக் குறித்திருந்த நாளில் பிணிவாய்ப்பட்டுப் படுத்தார்; மறுநாள் உயிர் விடுத்தார். தேனிய சபையார் அருமணி இழந்த நாகம் போல் ஆறுத் துயருற்றார்; மராட்டிய மன்னனது ஆதரவைப் பெறுவதற்குப் பட்ட பாடெல்லாம் பாழாயிற்றென்று மனம் பதைத்தார். கவலை தீர்ந்த காவலூர்த் திருச்சபையார் ‘கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காக்கும் காவலூர் அன்னையின் கருணையை நினைந்து மனமார வாழ்த்தினார்.

காவலூர் மாதாவின் அருளால் கவலைநீங்கிய அடியார்கள் நாள்தோறும் நறுமலரும் தூபமும் சாந்தமும் கொண்டு அம் மாதாவைப் போற்றினார்கள். அடைக்கலமாதா எழுந்தருளியிருந்த பூஞ்சோலை கருதிய நலமெலாம் கணின்களிக்கும் கற்பகச் சோலையாக விளங்கிற்று. நல்லருள் தளிர்ப்ப ஞானநிழல் குளிர்ப்ப, வரம் அரும்ப, சீர்மை கனிய நின்றது அச் செழுஞ் சோலை.

முனிவர் ஆய்வு

அப் பூஞ்சோலையில் விரிந்த நறுமலர்களில் அமர்ந்து தேனுண்டு பண்ணுர்ந்த பாட்டிசைத்த வண்டுகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த முனிவர் தாமும் அடைக்கல மாதாவின் கண்ணியில் வண்டாக ஊர்ந்து, அன்னையின் கருணைத்தேன் பருகித் தண்ட மிழப்பாட்டிசைக்கும் பேறுபெற விரும்பினார்; புரைதீர்ந்த

காவலூர்ப் பூம்பொழிலிற் புல்லாய்க் கிடந்து, மெய்யடியார் திருவடிப் பரிசம் பெற்றுப் பண்புற ஆசைப்பட்டார். திருக் காவலூர் அன்னை, பாவத்தியினை ஆற்றுவாள்; மறை நூலினைத் தேற்றுவாள்; உயிர்ப்பிணியினை மாற்றுவாள் என்று முனிவர் போற்றி உரைத்தார்.

அடியார் வழிபாடு

இத்தகைய அடைக்கல மாதாவை வழிப்படப் போந்த அடியார்கள் அவ் வன்னையின் கருணையைப் பாட்டாலும் உரையாலும் பரவிப் போற்றுவாராயினர். அன்பர்கள் பாடிய பாடல்களை நான்மேலும் கேட்டிருந்த சோலைக் கிளிகள் தாமும் அம்மொழிகளை மிழற்றி மகிழ்ந்தன. செவ்வாய்ச் சிறு கிளிகள் பசுந்தழைகளினிடையே மறைந்து நின்று, 'காவலூர்த்தாயே! காத்தருள்வாயே' என்றும், 'கன்னித்தாயே! கருணை செய்வாயே' என்றும் பவழவாய் திறந்து பேசும்பொழுது, அச் சோலையில் வாகும் அடியார்கள் ஐந்து பேரறிவும் செவிகளே கொள்ள ஆனந்த பரவசமடைந்திருப்பர்.

கல்நெஞ்சையும் உருக்கும் காவலூர்த்தாயின் கருணையாலும், மறத்துறை நீங்கிய மாதவர் அருளாலும் காவலூர்ச் சோலையில் வாழ்ந்த உயிர்களெல்லாம் பிணக்கம் நீத்து இணக்கமுற்று வாழ்ந்தன. அச் சோலையில் மகிழ்ந்து நடமாடும் அன்னங்கள் மெல்லியல் அடியார் நடைகண்டு உள்ளழிந்து ஒதுங்கி ஓடுவதில்லை. கீதம் பாடும் குயில்கள் அடியார்கள் பண்ணேடு பாடும் பாட்டொலி கேட்டுப் பறந்தோடுவதில்லை. மரக் கொர்ப்பிலின்று உதிர்ந்த கனிகளை வீசி யெறிந்து விளையாடும் அணிற்பிள்ளைகள் வேட்டை நாய்களின் நாட்டங்கண்டு வெருண்டு மரங்களில் ஏறி மறைவதில்லை.

பருந்தும் கீனியும்

இவ்வாறு இன்னுயிர்கள் அச்சமின்றி உயிர் வாழ்ந்த அச் சோலையில், ஒருநாள், வேற்றுர்ப் பருந்தொன்று விரைந்து புகுந்து ஒரு பசங்கிளியைக் காலிநுற் கவர்ந்தெடுத்துப் பறந்தது. அறநெறி துறந்த பருந்தின் வசப்பட்டுப் பதறிய அஞ்சொற் கிள்ளை, நடுங்கிய குரலால், "அன்னை மரியம்மையே! உன்னடைக்கலம்" என்று ஓலமிட்டது. அந் நிலையில் மறத்

துறை மேவிய பருந்து, தன் சிறகின் இயக்கமிழந்து காற் றேய்ந்த நிலையில் தலைகவிழ்ந்து வீழும் காற்றாடி போன்று தரையிடை மயங்கி வீழ்ந்தது அப்பொழுது அதன் கால் களில் அகப்பட்டிருந்த பசுங்களி விடுபட்டு நடுக்கத் தீர்ந்து, பறந்து எழுந்தோடி, மரியம்மையின் திருவடியிலமர்ந்து, 'இன் னுயிர் காத்த அன்னாய்! போற்றி', 'பருந்தை மடக்கிய பாவாய்! போற்றி', 'அபயமளித்த அருந்தாய்! போற்றி' என்று ஞானத்தால் நன்மொழி பகர்ந்தது.

பேய்க் காணி

நீர்வளம் பொருந்திய காவலூர்ப் பதியில், ஒரு காணி நிலம் நெடுங்காலமாக எருக்கும் குருக்கும் முளைத்துப் பாழ் நில மாகக் கிடந்தது. அதனைச் சுற்றியிருந்த வயல்கள், பசும்பயி ரின் முகங்காட்டி இருபூவும் தவறாது செந்நெல் விளைத்தன. பாழாய்க் கிடந்த நிலத்தை அணுகவும் அஞ்சினர் உழவர். அந் நிலம் கடுஞ்சினமுற்ற ஒரு கூளியின் ஆளுகையில் அமைந் திருந்ததென்றும், அக்காணியில் ஏர் பூட்டியுழுவோர் அப் பேயின் சிற்றத்திற்கு ஆளாவரென்றும் ஊரார் எண்ணியிருந் தனர். ஆயினும், மனத்திண்மை வாய்ந்த உழவன் ஒருவன் அப்பேய்க் காணியிற் பயிர் செய்யத் துணிந்து, அதன்கண் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த செடிகொடிகளைக் களைந்தெறிந்து நாளைப் பூட்டி உழுதான். அவன் துணிவினைக் கண்ட காவ லூர்ப் பொதுமக்கள், "ஒருவன் செய்யும் தவறு காரணமாக ஊரார்க்கு என்ன தீமை நேருமோ" என்று ஏங்கி நடுங்கி நின்றார்.

பயிரிட்டவன் பாடு

நாற்றுமுடி திருந்தித் தழைத்தோங்கி வளரக் கண்டு அவ் வுழவன் மனந்தழைத்தான். அக்கம் பக்கங்களிலிருந்த நெற் பயிர்களினும் பேய்க்காணிப் பயிர் செழிப்புற்றிருக்கக் கண்டு ஊரார் ஐயமுற்றார். 'அஞ்சினவர்க்கே வெஞ்சினப் பேய்' என்றறைந்தான் ஒருவன். 'அஞ்சாதார்க்குச் சஞ்சலமில்லை' என்று பல்லவி பாடினான் மற்றொருவன். 'வினையை விதைத் தவன் வினையை அறுப்பான்' என்று விளம்பினான் ஒரு கிழ

வன். “காவலூரில் ஒன்ற வந்த மாதா ஊர்ப்பேயை ஓட்டிற்றே?” என்று வினவினான் ஒருவன். இவ்வாறு பலர் பலவாறாக எண்ணியும் பேசியும் வருகையில் அறுவடைக் காலம் வந்தடைந்தது. நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்து, பேய்க்காணிப் பயிருக்குரியவனாய் உழவன் நாட்கதிர் கொண்டான்; அக்கதிரில் உருவி எடுத்த சில நெல்லைத் தன் மனையாளிடம் கொடுத்தான். கணவன் பாடுபட்டுத் தேடிய புதுநெல்லின் அரிசியைத் தன் மனத்தில் நிறைந்திருந்த அன்போடு கலந்து அம் மாத நல்விருந்தாக்கி யிட்டான். அமுதுண்டு மகிழ்ந்த உழவன் வெளித் திண்ணையிற் சாய்ந்து கண்ணயர்ந்து உறங்கினான். கணவன் மனமார உண்டு சென்ற பின்பு, எஞ்சிய உணவை அருந்திப் பரிகலம் திருத்திப் பாடு பார்த்திருந்த மனையாளும் மாடையில் மயக்கமற்றுக் குடிசையினுள்ளே படுத்தாள். அன்று அறுத்துவந்த கதிர்களின் தாள்களைப் பழைய வைக்கோலுடன் கலந்து தின்ற காளைகளும் தொழுவத்திற் படுத்தன.

கதிரவன் மறைந்தான். காவலூர் மனோதோறும் மாதர் மணிவிளக்கேற்றிப் பூவும் பொரியும் தூவித் தெய்வம் தொழு தார்கள். நாட்கதிர் கொண்ட உழவன் மனையைக் காரிருள் குழ்ந்து சின்றது. என்றும் கலகலப்பாய் விளங்கும் அம் மனையாள் அன்று பொழுதடைந்து நெடு நேரமாகியும், ஒளியும் ஒலியுமின்றி அமைதியுற்றிருந்தக்கண்ட அயல் வீட்டார் கைவிளக்குகளை எடுத்து வந்தார்: வெளித்திண்ணையிலும் வீட்டினுள்ளும் அசைவின்றிக் கிடந்த உழவனையும் அவன் மனைவியையும் உற்று நோக்கினார்: இருவர் முகங்களிலும் மரணக் குறிக் கண்டு அலறி அழுதார். உழவனும் அவன் மனைவியும் இறந்தா ரென்னும் செய்தி காவலூர் முற்றும் விரைவிற்பரவியது. ஊரார் திரண்டு போந்து வீடுமுற்றும் சுற்றிப் பார்க்கையில், உழவனுக்குரிய காளைகளும் கால் பரப்பி இறந்து கிடக்கக் கண்டார்கள். பேய்க்காணியைப் பயிரிட்டதனாலேயே உழவன் குடும்பமடங்கலும் இறந்துபட்டதென்று ஊரார் இரக்கமும் அச்சமும் எய்தினார். அந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு பேய்க்காணியைக் குறித்துப் பேசவும் அஞ்சினர் அவ்வூரார். அக்காலத்தில் விளைந்த நெல் அறுப்பாரின்றி உதிர்ந்த தழிந்தது. அன்று முதல் அவ் வயவின் அருகே செல்வார் எவருமில்லை.

அடைக்கலக் காணி

இவ்வாறிருக்கையில், காவலூர் அடைக்கலமாதாவின் அடித்தொண்டராய அன்பர் சிவர், குறும்பிழைக்கும் கூளியை ஒறுக்கும் திறம் வாய்ந்த அன்னையின் அருட்டுணை கொண்டு அவள் பெயரால் அப்பேய்க்காணியை உழுது பண்படுத்தத் துணிந்தார்கள். கிருஸ்தவர் அல்லாதவர்கள் மறைவாக தமக்குள்ளே பல பேசி முன் உயிரிழந்த உழவன் கதியே இவர்க்கும் நேருமென்று உறுதிகொண்டிருந்தார்கள். பருவத்தில் பண்படுத்தி, யேசுசமயத்தை நேசித்த பள்ளியர்கள் தொளியில் நாற்று முடியை நடட்டுக் கரையேறினர். இளம் பள்ளியர் நேராகத் தத்தம் மனை நோக்கிச் சென்றனர்.

முதியவளாய ஒரு பள்ளி நான்முழுதும் வேலைசெய்த களைப் பிளால் அக்காணியினருகே நின்ற பெரு மரத்தடியில் படுத்துறங்கினாள். அப்பொழுது கறுத்து வற்றிய யாக்கையும் கழன்ற பசுங்கண்ணும், தயிர் மத்துப் போன்ற தலையும், சுரை வித்துப் போன்ற பல்லுமுடைய ஒரு கோர வடிவம் அவள் முன்னே தோன்றித் தன் காணியில் பயிரிடத் துணிந்தவரை ஒறுத்து அழிப்பதாக வஞ்சினம் கூறி அச்சுறுத்தியது. மெய் சோர்ந்த நிலையிலும் மரியம்மாஸிடம் வைத்த மனம் சோராத அம் முதியவள், 'அச்சந்தீர்க்கும் அம்மையே காப்பாய்! பேயை ஒழிக்கும் தாயே காப்பாய்' என்று முறைபிட்டாள். அடைக்கலமாதாவின் பெயர் கேட்ட அலகை, கரம் பிசைந்து, அலக்கணுற்றது. "நேற்று வந்த இம் மரியம்மாள் ஆற்றலாலன்றோ எனக்குரிய காணியைக் கவரத் துணிந்தீர்? பல்லாண்டு இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த எனக்குப் பகையாய் முனைத்த உழவரைக் கொல்லவும் வழியற்று உழக்கின்றேனே! யான் செய்த தீவினையாலே இவ்வடைக்கலத்தாள் காவலூர்க் கரையை வந்தடைந்தாள். இனி யான் என் செய்வேன்?" என்று மார்பில் அறைந்தது.

இவற்றைக் கனவிற்கண்ட கிழவி பதைபதைத்தெழுந்தாள்; நிலத்தினருகே எவரும் இல்லாமை கண்டு இருளும் வேளையில் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்; சேரியில் தத்தம் வேலை முடித்து வேம்படியிற் கூடியிருந்த மாதரிடம் தான்

கண்ட கனவை விரித்துரைத்தாள். அக் கதை கேட்டு வியப்புற்ற பள்ளரும் பள்ளியரும் பேய்த்திற மறுக்கும் மாதாவின் பெருமை அறிந்து மனமாரத் தொழுதார். நெடுநாளாகப் பேய்க்காணி என்று பெயர் பெற்றிருந்த வினை நிலம் அன்று முதல் அடைக்கலக் காணி என்று பெயர் பெற்று, மாதாவின் திருக்காணியாய் மதிப்புற்று விளங்கிற்று.

இன்னும் வறுமையால் வருந்தினோரும், தொழு நொய் முதலிய பிணிகளால் துன்புற்றோரும், மையலுற்று மயங்கினோரும், நஞ்சுண்டு நடுங்கினோரும், கூளியின் வசப்பட்டுக் குறுகினோரும், திருக்காவலூரில் போந்து அடைக்கல மாதாவின் அடியினைத் தொழுது நலிவு நீங்கி நலமுற்றார்.

4. தொண்டை நாடு

[கனம். எம். பக்தவத்சலம். B. A., B. L.,]

நாட்டுப் படலம்

நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் பாடும் வழக்கம் பழைய இதிகாச இலக்கியங்களில் மட்டும்தான் காண்கின்றோம் என்றில்லை. இன்றுங்கூட, இத்தகைய விழாக்களிலும், மற்ற மாநாடுகளிலும் இவற்றை விவரித்துக் கூறுவது சம்பிரதாயமாகி விட்டது. பழையன வெறுக்கும் புதுமைச் “சிற்பி”களும் இதற்கு விலக்கல்லர். தம்மை அறியாமலே இந்தச் சம்பிரதாயத்துக்கு அத்தகையவர்களும் அடிபணியும் போது, பழைய சம்பிரதாயங்களில் நம்பிக்கை கொண்ட என்போன்றார் அதை எப்படி விடமுடியும்?

தொண்டைநாட்டில் காவிரி, தாமிரபரணி போன்ற வற்றூத பெரு நதிகள் இல்லை. மலை நாட்டிலிருந்து போன்ற இயற்கைப் பெருவளமில்லை. கொங்கு நாட்டின் கைத்தொழில் பெருக்கம் இல்லை ஆனால், வாழ்வில் நம்பிக்கை வற்றூத உழைப்பாளர் இங்கு அதிகமுண்டு. துன்பங்களை யெல்லாம் இன்முகத்தோடு ஏற்று நடத்தும் நெஞ்சரம் கொண்ட அறிஞர்களுக்கு இங்கே குறைவில்லை. இயற்கை யன்னை இங்குள்ள மக்களுக்கு அநேக வசதிகள் செய்து கொடுத்து அவர்களைச் சுக வாசத்திற் கிரையாக்கி அதன் பயனான சோம்பல் வாழ்வில் ஆழ்த்தாமல், மிக்க கருணையோடு, இப்பகுதி மக்களுக்குச் சலியாத உழைப்புத்திறனையும், தெளிந்த அறிவுத்திறனையும் வாரி வழங்கியுள்ளது. இயற்கை அன்னியின் அன்பை என்னென்று புகழ்வது!

சிற்பத்தின் தனிப் பெருமை

மாமல்ல புரத்துச் சிற்பம் பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டின், சிறப்பாகத் தொண்டை நாட்டின், கலைத்திறனுக்கே ஓர் அணிகலன். அதனை உலகம் முழுவதும் பாராட்டி வருகிறது. அதன் மூலம், இந்திய நாட்டின் சிற்பத்துக்கே தனிப்பெருமைகிடைத்துள்ளது. அதைப்போன்ற, காஞ்சியில் உள்ள கைலாசநாதர் கோயில் சிற்பம், வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் சிற்பம் ஆகி

யவை இந்தியச் சிற்ப வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகின்றன.

தொண்டை நாட்டு மக்கள், தம் கைத்திறமையைக் கல்லில் மட்டும் காட்டவில்லை. மக்களுக்குப் பயன்படும் பண்டங்களை உருவாக்கும் வகையிலும் காட்டி வருகின்றனர். காஞ்சிபுரம் நெசவுத் தொழில் தமிழ் நாடுமேலும் பிரசித்திபெற்றது. காஞ்சிபுரம் சென்றால் காலாட்டிக் கொண்டு சாப்பிடலாம் என்ற பழமொழியும் பிறந்துள்ளது. இவை தவிர, இப்பிரதேசத்தில் பெரும்பாலும் கிணற்றுப் பாசனம் மூலமே உழவு நடைபெறுகிறது.

சென்னையின் சிறப்பு

கல்லில் கைத்திறம் காட்டிப் புகழ்பெற்ற கலைஞர்களைப் போன்றே, சொல்லில் அறிவுத்திறம் காட்டி அமரத் தன்மை அடைந்துள்ள கலைவாணர்கள் அநேகர் தொண்டை நாட்டில் தோன்றியுள்ளனர். பாட்டின் திறத்தாலே உலகப் பாராட்டுத் தல் பெற்றுள்ள திருவள்ளுவனார், சென்னை நகரிலேயே தோன்றியவர். ஒப்பற்ற அறிவுக் களஞ்சியமான திருக்குறள் பல்லாண்டுகளுக்குமுன் உருவானது இங்கேயே என்று அறியும் போது நமக்கு ஒரு தனிச் செருக்கு ஏற்படுகின்றதல்லவா?

இப்பொழுது சென்னை நகரமாகத் திகழ்ந்துவரும் பிரதேசம் பல நூற்றாண்டுகளாகவே சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றுள்ளது. புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளரும், வரலாற்று ஆசிரியர்களும் இதைப்பற்றி பல அரிய செய்திகளைக் கண்டு பிடித்து வெளியிட்டுள்ளனர். அவற்றை யெல்லாம் விரித்துக் கூற இங்கு தேரவில்லை. ஒரு சில குறிப்புக்களை மட்டும் நினைவூட்ட உங்கள் அனுமதியைக் கோருகிறேன்.

சென்னையைச் சுற்றும்புள்ள பிரதேசம், பழம் பாலாற்றங்கரை நாகரிகத்தின் நிலைக்களனாக விளங்கியது. சென்னைக்கு அருகே வடபுறத்தில் பேராறு ஒன்று அந்நாளில் ஓடியுள்ளது. குடத்தையாறு. கூவம் முதலியவற்றைப் 'பழம் பாலாறு' (விருத்த ஸ்ரீர நதி) என்று கூறுவோர் இன்றும் உள்ளனர். திருமுல்லைவாயில், பாலாற்றங்கரையில் இருந்ததாகச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியுள்ளார். அந்தப் பழம் பாலாறு சுற்றுப்

புறத்து மலைகளின் நீரையெல்லாம் கொண்டு ஒரு காலத்தில் ஓடியிருக்க வேண்டும். பின்னே அது பல பல காட்டாறுகளாகவும், கல்லாறுகளாகவும், கூவம் அடையாறு முதலிய சிற்றாறுகளாகவும் மாறி மறைந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

பழம் பாலாற்றங்கரையில் வாழ்ந்த கற்கால மக்களிடையே, 'கல்விடு பதுக்கை' அமைக்கும் வழக்கமும், (அதாவது, இறந்தோரைக் கல்விட்டு மூடி, அதன்மேல் கல்லை வளையமாக வைப்பது - இது சங்க நூல்களில் கூறப்படுகிறது). "முதுமக்கள் தாழி செய்து வைக்கும் வழக்கமும்" (அதாவது மண்ணால் செய்த பெரிய சாஸ்களில் இறந்தோரை அடைத்துப் புதைப்பது) இருந்தன கூடுவாஞ்சேரி, பெரும் பெயர், ஆதித்த நல்லூர், சத்தியவேடு, பெரியநத்தம் என்று சென்னையைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் இவை கிடைத்துள்ளன. சென்னைக் கண் காட்சி நிலையத்தில் இவற்றை இன்றும் காணலாம். இவற்றின் மூலம் இரண்டாயிரத்தைநூறு (2000) ஆண்டு களுக்கு முன் இங்கு வாழ்ந்த மக்களது குயவேலைத்திறம் நன்கு விளங்குகிறது.

கற்கால மக்களுக்குப்பின், இரும்பு செம்பு முதலியவற்றை அறிந்து உபயோகிக்கும் காலம் வந்தது. அக்கால மக்கள் வாழ்க்கையை அறிய சென்னைக் கீழ்ப்பாக்கத்தில் இன்றுவரை பாதுகாக்கப்பட்டு வரும் இடுகாடு பெரிதும் துணைபுரிகிறது. இரும்புக் காலத்திருந்த மக்களே இங்கிருந்தவர்கள் என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு செய்துள்ளனர்.

இவ்வாறாக, பழைய சரித்திர காலம் முதற்கொண்டு மக்கள் நாகரிக வளர்ச்சியின் வரலாற்றை அறிவதற்கு சென்னைப் பிரதேசம் உதவியாக இருந்து வருகிறது.

தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளைக் குறிப்பிடும்போது தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே பன்னிரண்டு நாடுகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் அருவா, அருவா வடதலை என்பன திருவேங்கடமலை வரையில் இருந்தன. பழைய நாகரிக ஊற்றாகச் சென்னையும் (பழம் பாலாற்றங்கரை), புதிய நாகரிக ஊற்றாகப் புதிய பாலாற்றங்கரையும் விளங்கின.

பல்லவர் சேவை

இந்த அருவாநாடு அதற்குப்பின் பன்னெடுங்காலம் பெருங்காடாய்க் கிடந்திருக்க வேண்டும். ஆர்க்காடு, ஈக்காடு, பழவேற்காடு, ஆலங்காடு, திண்டிவனம், செங்காடு, ஊற்றுக்காடு, இளங்காடு முதலியன இந்த அருவாநாட்டில் உள்ள ஊர்களின் பெயர்களாகும். இத்தகைய பிரதேசங்களிலிருந்து காடுகளை வெட்டித் திருத்திய பெருமக்கள் “காடுவெட்டிகள்” எனப் புகழப்பட்டனர். காட்டில் வாழ்ந்து அவர்கள் செய்த சேவையைப் பாராட்டி ‘காடவர்’ என்றும் அவர்களைத் தமிழர் சிறப்பித்தனர். தொண்டையர்கள் என்ற பல்லவர்கள் இந்தச் சிறப்புப் பெயர்களைத் தங்கள் கல்வெட்டுக்களில் செதுக்கி வைத்துப் போயிருக்கின்றனர். இந்தப் பல்லவர்கள் காஞ்சியைத் தலைநகராகவும், மாமல்லபுரத்தை முக்கிய துறைமுகமாகவும் கொண்டு இப்பிரதேசத்தில் அரசாட்சி புரிந்துள்ளனர். இவர்களுக்கு முன்னால், கரிகால் பெருவளத்தான் என்ற சோழ மன்னன், காடாக இருந்த தொண்டைமண்டலத்தைச் சீர்ப்படுத்தினான் என்பதற்குத் தமிழ்ப் பாட்டுக்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் அநேக சான்றுகள் உள்ளன.

தொண்டைமண்டலத்திற்கு அருவாநாடென்ற பெயர் வழங்கி வந்ததல்லவா? அப்போது அந்நாட்டார் (அதாவது அருவர்) பேசிய தமிழுக்கு, அந்நாட்டின் வடபகுதியிலுள்ள வடுகர்கள், “அரவம்” எனப் பெயரிட்டனர். அதுவே தமிழுக்கு ஆந்திரர் வைத்த பெயராகி விட்டது.

அருவாநாட்டுத் தமிழ் பற்றி இலக்கண நூல்களிலும் சில குறிப்புக்கள் உள்ளன. உதாரணமாக “கேணி” என்றால், தமிழ் நாட்டுப் பிற பகுதிகளில் கிணறு என்றே பொருள். ஆனால் அருவாநாட்டார் குளத்தினைக் “கேணி” என்று வழங்கி வந்துள்ளனர். இதற்கேற்ப, சென்னை பார்த்தசாரதிப் பெருமாள் கோயில் எதிரில் உள்ள குளம் திரு அல்லிக்கேணி (திருவல்லிக்கேணி) என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. இப்போது அதைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசமே அப்பெயரால் குறிக்கப்படுகிறது.

திருவல்லிக்கேணி, மயிலாப்பூர்

திருவல்லிக்கேணி, மயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர் முதலியன மிகப் பழங்காலம் முதற்கொண்டு, தமிழ் நாட்டு வரலாற்றின்

றில் இடம் பெற்று, தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளன. திருமங்கை யாழ்வார் 'விற்பெரு விழவும்' என்ற பாசரம் மூலம் திருவல்லிக்கேணிப் பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர். "குரவமே கமழும் குளிர் பொழிலுடு, குயிலொடு மயில்கள் நின்று ஆல, இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியாத் திருவல்லிக்கேணி கண்டேனே"— என்று அதனது இயற்கை வளனைப் புகழ்கின்றார். அதனை அடுத்துள்ள மயிலாப்பூரை, "தேனமர்சோலை, மாடமாமயிலை" எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

அது மட்டுமா? முதலாய்வார்களுள் ஒருவரான பேயாழ்வார் பிறந்தது மயிலாப்பூரிலேயே. சென்னைக் கடற்கரையின் அழகை, பக்திச் சுவையோடு கவிதை நயம்பட அவர் பாடியிருக்கிறார். கடலைகளில் தவழும் முத்தும் பவளமும், பெரு மாளுக்குச் சமுத்திரராஜன் ஏற்றிவைக்கும் அந்திக்கால மங்கல விளக்காக அவருக்குத் தோன்றியது. "வந்துதித்த வெண் திரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம் அந்திவிளக்கும் அணி விளக்காம்" என்பது அவர் வாக்கு.

சைவக் குரவருள் ஒருவரான திருஞான சம்பந்தர் எலும்பைத் தம் செந்தமிழ்ப் பாடலால் பெண்ணாக்கியதும் மயிலாப்பூரிலேயே. "ஊர்திரைவேலை உலாவும் உயர்மயிலை" என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பொருட் செல்வத்தை யெல்லாம் துறந்து, துறவறச் செல்வரான பட்டினத்தடிகள் தம் இறுதிக் காலத்தில் வாழ்ந்த இடமும் சென்னையைச் சார்ந்த திருவொற்றியூரேயாகும்.

சென்னை நகரின் வானிகச் சிறப்பைச் சுமார் எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த சேக்கிழார் பெருமான் மிகவும் பாராட்டி யிருக்கிறார்.

“பல் பெருங்குடி நீடு பரம்பரைச்
செல்வம் மல்கு திரு மயிலாபுரி”

என்று இந்நகரத்து வியாபாரிகள் புகழையும், செல்வ வளனையும் பாடியுள்ளார்.

சமரச சன்மார்க்க நெறியைப் போதித்த அருட்பெருஞ் சோதி இராமலிங்க வள்ளலார் வாழ்ந்ததும், "தருமயிசு சென்னை" என்று வாழ்த்தியதும் இந்த நகரையேயாகும். அவர்

உள்ளம் கணிந்து பாடிய கந்த கோட்டம் விளங்குவதும் இந்நகரத்திலேயே. இதைப் போன்று இங்கே வாழ்ந்த பெரியோர்களின் பெயர்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இதனாலேயே “தொண்டை நாடு சான்றோர் உடைத்து” என்ற புகழ் மொழி பிறந்துள்ளது.

கடல் கடந்தும் சென்றது

சென்னையின் பெருமை, பழங் காலத்திலேயே கடல் கடந்தும் சென்றுள்ளது. இப்போது மயிலாப்பூர் என வழங்கும் மயிலை, ஈ. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே மேனாட்டாருக்குத் தெரிந்திருந்தது. ‘டாலமி’ என்பவர் அந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த யவன பூகோள ஆசிரியர். தாம் எழுதிய உலகப் படத்தில், அவர் மயிலையைக் குறித்து வைத்துள்ளார் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அவர் தம், படத்தில் “மல்லியர்பா” என்ற பெயரை, இப்போது சென்னை இருக்கும் இடத்தில் ஒரு துறைமுகத்தின் பெயராக எழுதி வைத்துள்ளார்.

இந்த மயிலாப்பூரின் புகழ் மற்றொரு வகையிலும் மேனாட்டை எட்டியுள்ளது. யேசுநாதரது அடியாரான “செந்தோம்” என்ற தோமை அடிகளார் இந்தியாவுக்கு வந்து, தம் அறிவுரைகளை இந்தச் சென்னை மக்களிடையே வழங்கினதாகக் கூறுகின்றனர். செந்தோம் கோயிலும், பரங்கிமலையைச் சார்ந்த சிறுமலையும் பெருமலையும் இதற்குச் சான்றாக இருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இதன்படி பார்த்தால், கிறிஸ்து பெருமான் பிறந்த முதல் நூற்றாண்டிலேயே, மேனாட்டோடு சென்னைக்குத் தொடர்புண்டாகி இருந்ததெனக் கொள்ளலாம்.

கலங்கரை விளக்கு சென்னையில் ஒளிர்வது இன்று மட்டுமன்று. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, கீழ் கடலில் கப்பலோட்டி வந்த மேனாட்டார் திசையறியாது திகைத்ததாகவும், அதிருஷ்ட வசமாக அப்போது ஒரு பேரொளி தோன்றியதாகவும், அது தோன்றிய இடத்தில் ஒளியம்மைக்கு ஒரு கோயில் எழுப்பியதாகவும், அதையொட்டி அந்த இடத்திற்கு “லஸ் சர்ச்” என்ற பெயர் வைத்ததாகவும் கூறுவர்.

ஆன்மீகச் சிறப்பு

சென்னைப் பிரதேசம், தமிழ் நாட்டு மக்களது ஆன்மீக வாழ்வுக்கும் அதிக துணை புரிந்துள்ளது. சென்னையை அடுத்த திருமழிசை என்னும் ஊரில் இளமை முதல் பெயர் பெற்ற நாஸ்திகராய் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அத்தகையவரை பரம ஆஸ்திகராகச் செய்ததோடு, ஆழ்வாராகவும் மாற்றிய பெருமை, சென்னையில் பிறந்த பேயாழ்வாரைச் சாரும். எனவே, நாத்திகரையும் நல்வழிப்படுத்தும் நற்குண சீலர்கள் இங்கே எப்போதும் இருந்தே வருவார்கள்.

அதோடு, மக்கள் துன்பங்களைக் கண்டு கசிந்துருகி அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதே ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் பெரிய கைங்கரியம் என்ற கொள்கையை மக்களிடையே பரப்பி, பெரிய வெற்றியும் கண்ட சீர்திருத்தச் செம்மல் இராமானுசர் பிறந்ததும் சென்னைக்கு அடுத்துள்ள ஸ்ரீபெரும் பூதூர் ஆகும். அதை அடுத்துள்ள குன்றத்துரிலே, பக்திச் சுவையும் இயற்கை அழகும் மிக சொட்டச் சொட்டக் கவி பாடிய சேக்கிழார் பெருமான் பிறந்தார்.

இவ்வாறு இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர்களும், அறவோர்களும் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் தலை சிறந்த சேவை செய்துள்ளனர். இவர்கள் பிறந்தது தொண்டை நாடென்றாலும், இவர்கள் சேவை மூலம் தமிழ் நாடு மட்டுமன்றி, இந்திய மக்கள் அனைவருமே பயன் பெற்றுள்ளனர்.

இந்தச் செய்திகளை யெல்லாம் இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களிலாவது நாம் நினைவூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். நம் பெரியோர்களின் வட்சியங்கள், அவர்கள் நமக்கு வழங்கிச் சென்றுள்ள இலக்கியப் பொக்கிஷங்கள் ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள நாம் முயல வேண்டாமா ?

5. நாடும் நகரமும்

[டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், M.A.,]

பழங்காலத் தமிழகம் என்றவுடனே, ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் என்பது அறியப்படும். அக் காலத் தமிழ்நாட்டைப் பற்றிய செய்திகள் கடைச்சங்க கால இலக்கியம் எனக் கூறப்படுவனவற்றுள் குறிக்கப்பட்டுள்ள ; சிறப்பாக, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றுட் சிலவற்றைக் காண்போம்.

பழைய தமிழ்நாடு சேரேசோழ பாண்டியர்களால் ஆளப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. சேரர்களுடைய தலைநகரம் வஞ்சி ; சோழருடையது காவிரிபுதும்பட்டினம் ; பாண்டியருடையது மதுரை.

இந்த நகரங்களில் காவிரிப்புதும்பட்டினத்தைப் பற்றி அறிவனவற்றை முதலிற் காண்போம். அங்கே பல திறப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தனர்; தட்ப வெப்ப நிலை நன்றாக அமைந்திருந்தது; கடற் காற்று இனிமையாக வீசிக்கொண்டிருந்தது; மண் நல்ல வளம் பொருந்தியதாக இருந்தது. அந்நகர மக்களது சிறந்த தொழில் உழவே. காவிரியாறு கடலொடு கலந்த அவ்விடத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேளாண்மைக்காக வானத்தை நோக்கி வாழ்ந்தவர் அல்லர். நெல்லும் கரும்பும் நிறைய வீசைவிக்கப்பட்டன. அடுத்த சிறப்புடைய கைத்தொழிலாய் அமைந்திருந்தது நெசவே. அந் நகரத்திற் பஞ்சமும் தொழுநோயும் ஏற்பட்டதில்லை. அந் நகரத்தைச் சோழ அரசன் ஆண்டுவந்தான். இவ்வரசனை நாட்டின் முதற்குடியாக மதித்தார்கள். இது "பெருநிலம் முழுதானும் பெருமகன் தலைவைத்த.....குடிகள்" என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியால் அறியப்படும். அவ்வரசன் செங்கோலினனாக ஆண்டுவந்தான். அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதவர், சாரணர் என்பவர்கள் அவனுக்கு உற்ற துணைவராய் இருந்து உதவிவந்தார்கள். அக்கால மக்கள் அவர்களை "ஐம்பெரும் குழுவினர்" என்றார்கள். இவரை யல்லாமல் "என்பேர் ஆயத்தார்" என்பாரும் அரசனுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்திருந்தனர். அவர்கள் கரணத்தியலவர், கருமகாரர், கணகச்சுற்றம், கடைகாப்பாளர்,

நகரமாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், குதிரைவீரர் என்ப
பவர்கள்.

அரசன் தக்க ஆட்களை அமைத்து, வரிகளை உரிய முறை
யில் வாங்கிக் குடிமக்களின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்தி வந்
தான். உதாரணமாக, கரிகால் வளவன் என்ற சோழன் தன்
நகர எல்லையை அடைந்த பண்டங்கட்குச் சுங்கம் வாங்கும்படி
பணித்திருந்தான். அவ்வாறு சுங்கம் வசூலிக்கப்பட்டுவிட்ட
பொருள்களின்மீது அவனுடைய ஏவலர்கள் அவனது புலி
முத்திரையை இடுவது வழக்கம். இங்ஙனம் அவனது நகரத்
தில் இறக்குமதி செய்து குவிக்கப்பட்ட பண்டங்கள் பல குன்று
களைப் போலக் காட்சி அளித்தன. இதனைப் பட்டினப் பாலை
என்னும் பழைய நூல்

“ உல்குசெயக் குறைபடாது

.....

அளந்தறியாப் பலபண்டம்

.....

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி

மதிநிறைந்த மலிபண்டம்

பொதிமூடைப் போர் ”

எனச் சொல்லி யிருக்கிறது.

அந் நகரத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பண்டங்கள்
இன்ன என்ற விவரமும் நாம் அறிகிறோம். அரேபியாவிலிருந்து
கப்பல்களிற் குதிரைகளும், மேற்குக்கடற் பக்கத்திலிருந்து
படகுளில் மிளகுப்பொதிகளும், மேருவிலிருந்து மாணிக்கமும்,
பொதிய மலையிலிருந்து சந்தனமரமும், பாண்டிநாட்டிலிருந்து
முத்துக்களும், கிழக்கடற்பகுதியிலிருந்து பவளங்களும் வந்
திறங்கின என அறிகிறோம். ஈழ நாட்டிலிருந்து பனைவெல்லம்
முதலிய சில உணவுப் பொருள்களும், பர்மாவிலிருந்து சில
மணப்பொருள்களும், சீன தேசத்திலிருந்து கற்பூரம் குங்குமம்
முதலிய பொருள்களும் வந்திறங்கின.

காவிரிபுகும்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த மக்களிற் சிலர் பகற்
பொழுதில் ஓய்வுநேரத்தை எவ்வாறு கழித்தனர் என உருத்
திரங் கண்ணனார் கூறியுள்ளார். நன்றாக உண்டுடுத்து வாழ்ந்த
அவர்கள் சில வேளைகளில் ஊர் நடுவே கூடி, ஆட்டுக் கிடாயை

யும் சிவல் என்னும் பறவையையும் முட்டவிட்டு விளையாட்டுப் பார்ப்பது வழக்கம். இன்னும் சில வேளைகளில், களரியிற் புகுந்து குத்துச்சண்டை, வெட்டுச்சண்டை, கவண்கல் எறிதல் முதலிய வற்றில் ஈடுபடுபவர். பல வேளைகளில், கடலாடியும், புனல்படிந்தும், நண்டுக்கைப் பிடித்து ஆட்டியும், அலைகளோடு போட்டியிட்டும் பொழுதுபோக்குவர். இரவில் பட்டாடைகளை நீக்கி மிக மெல்லிய பருத்தியாடைகளை உடுப்பர்; பாடல்கள் கேட்பர்; நாடகம் காண்பர்; வெண்ணிலவின் பயனையும் துய்ப்பர்.

இவ்வாறு இனிமையாகப் பொழுதுபோக்கினர் என்றால், அம் மக்கள் மிக்க செல்வம் படைத்தவராகவும், உழைத்துழைத்து ஊதியம் திரட்டினராகவும் இருந்தனர் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் அன்றோ? அவரெல்லாம் பகலிலே சாயங்காலம் வரையுர், பொழுது போனபின்னரும். தொழில் ஆற்றினவர். அவர்களிற் சிலர் பூவும் புகையும் விற்றவர்கள்; சிலர் வண்ணமும் சுண்ணமும் விலை பகர்ந்தவர்கள்; சிலர் பட்டாலும் எலியிராலும் பருத்தி நூலாலும் ஆன ஆடைகளை இயற்றி விலைக்கு விற்றவர்கள். இன்னும் சிலர் அவரை, துவரை முதலிய எண்வகைத் தானியங்களை விற்று ஊதியம் தேடினவர்கள்; சிலர் பிட்டும் அப்பமும் விற்றவர்கள்; மீன் விற்றவரும் உப்பு விற்றவரும் உண்டு. வெண்கலக் கண்ணாறும் செம்புக் கொட்டிகளும், மரவேலை செய்த தச்சரும், உழைத்துழைத்துக் களைத்துப் போன கொல்லரும் நாடகம் நயந்தும் ஆடல்கள் ஓர்த்தும் வந்தார்கள் என அறிகிறோம். காவிரிபுகும் பட்டினத்திலே, பல உருக்குத் தட்டாரும், பணித்தட்டாரும், சிற்பாசிரியர்களும், சித்திரக்காரர்களும், தையற்காரர்களும் விருப்பித் தொழில்புரிந்தனர் என அறிகிறோம். துணியினாலும் நெட்டியினாலும் பூ, வாடாமாலை, பொய்க் கொட்டை முதலிய பொருட்களை அமைக்கும் கைத்தொழில் வல்லவர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் புகார்க்காண்டத்திற் செய்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புகாரின் கடற்கரைப்பக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் என ஒரு பிரிவாகவும், உட்பக்கம் பட்டினப்பாக்கம் என ஒரு பிரிவாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. மருவூர்ப்பாக்கத்தில் தொழிலாளரும். பட்டினப்பாக்கத்தில் அரசரும் செல்வரும் வாழ்ந்திருந்தனர்.

மதுரை ஆகிய பாண்டியர் நகரத்தைக் குறித்து மாங்குடி மருதனார் "மதுரைக் காஞ்சி"யிற் கூறியுள்ளார். மதுரை ஆறு கிடந்தாற் போன்ற அகன்ற தெருக்களை உடையது. தெரு ஆறு போலவும், இரு பக்கத்து வீடுகள் ஆற்றின் கரை போலவும் அமைந்திருந்தன. இனி, மதுரையின்கண் உள்ள கடைகளில் இரவிலும் பகலிலும் எவ்வாறு வாணிகம் நடந்தது என்பதை அறிவோம் அந்திக் கடையை ஜல்லங்காடி என்றும், பகற்கடையை நாளங்காடி என்றும் கூறுவது அக் கால மரபு.

சிலர் அறுத்த சங்கினை வளையல் முதலியவாகக் கடைந்து தருவர்; சிலர் அழகிய மணிகளுக்குத் துளையிடுவர்; சிலர் பொன்னை உரைத்து மாற்றுக் காண்பர்; சிலர் பொன்வேலை செய்வர்; சிலர் புடவை விற்பர். சிலர் அருமையான ஓவியம் வரைவர். சிலர் சிற்றூடையும் பெரும்புடவைகளும் கொண்டு வந்து தத்தம் சிறுவரோடும் நான்கு தெருக்கள் கூடும் இடங்களில் கால்கடுக்க நின்று விற்பர். பலாப்பழம், வாழைப்பழம், மாம்பழம், பாகற்காய், வழுதுணங்காய், வாழைக்காய், கிழங்குகள், கீரை முதலானவற்றை விற்கும் பல இரவுக் கடைகள் உண்டு.

இவ் விரவுக் கடைகளெல்லாம் முதல் யாமத்திலேயே ஏரடப்பட்டுவிடும். பிறகு, இரண்டாம் ஏன்றும் யாமங்களிலே ஊர்காவலர்கள் உறுதியுடன் நகரில் உலாப் போவர். மழைபெய்து தெருவில் நிறைய நீரோடிக் கொண்டிருக்கிற பொழுதிலும், தம் கடமையில் வழுவாராய், கையில் வில்லும் அம்புமாக இவர்கள் திரிவார்கள் என மதுரைக்காஞ்சி சொல்கிறது.

மதுரை நகரத்தில் அக்காலத்தில் தொழில் புரிந்தார் இவரிவர் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதை நோக்குவோம். சிலர் செம்பாலும் வெண்கலத்தாலும் பற்பல பாத்திரங்கள் செய்வர். சிலர் ஆனைக்கொம்பு முதலியவற்றைக் கடையும் தொழிலில் ஈடுபடுவர், வண்டியும் தேர்வட்டையும் தேர்க்கொடிஞ்சியும் செய்வார் பற்பலர் உண்டு. கையில் துலாக்கோலொடும் மரக்காலொடும் நின்று பண்டங்களை நின்றவிடத்திலேயே அளந்துகொடுப்போர் பலர். சில கடைகளில் சூடகப் பகம்

பொன் விற்கப்படும். இங்கே 'சாம்பூனதம் விற்கப்படும்'. 'இங்கே சாதாரணம், கிளிச்சிறை விற்கப்படும்' என்ற குறிப்புப் பட எழுதப்பட்ட கொடிகள் திகழும். அதனால், சாமான் வாங்குவோர் ஒவ்வொரு கடையிலும் புகுந்து திரும்பாமல் வேண்டிய கடையில் புகக்கூடிய வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது என அறிகிறோம்.

சேரர் பேரூர் ஓநூரின் தனிரிலை பெருததாய் நானிலத்தின் பான்மையும் பொருந்தப் பெற்றிருந்தது என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகிறது. அந் நகரத்தில் மலையும் கடலும் காணும் வயலுமண்டு என்று சொல்லத் தக்கபடி ஒரு வருணனை காணப்படுகிறது. "குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினையும், உழவர் பாடிய ஒதைப் பாணியையும், இடையர் பாடிய குழலின் பாணியையும், நூனைச்சியர் பாடிய நெய்தற் பாணியையும்" செங்குட்டுவன் மனைவி கேட்டனளாய்ப் படுக்கையில் இருந்தாள் எனக் கூறப்பட்டிருப்பதால், அந்நகரத்தின் தட்பவெப்ப நிலை கலப்புவாய்ந்தது என்பது பெறப்படும். அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் வேட்டுவரும், உழவரும், இடையரும், பரதவரும் ஆகிய பல திறத்தவர் என்பதும் பெறப்படும். அந்த நகரத்தில், சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் சிறந்த கோயில்கள் அமைந்திருந்தன.

அக்காலத்தில், தமிழரசருடைய தலைநகரங்களிற் பிற நாட்டு வேந்தருடைய ஒற்றர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதற்குரிய சான்று சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டத்திற் காண்கிறோம். சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாடு புகுந்து வெற்றி கொள்ள வேண்டும் எனத் தன் அமைச்சனிடம் சொல்லவும், அவன் கண்ணமிக்குக் கோயில் எடுக்க ஒரு கல்விற்காகத்தானே போகவேண்டும், வடநாட்டு மன்னர்க்கு முடங்கல் அனுப்பினால் வந்துவிடும் என்றான். அப்பொழுது அழும்பில்வேள் என்பான் "முடங்கல் வரையவேண்டா, இந்த ஊரிற் பறை அறைந்தாற்போதும், இவ்வூரின் கண் வடநாட்டு மன்னரது ஒற்றராய் வந்திருப்போர் அறிவித்து விடுவர்" எனச் செங்குட்டுவனுக்குச் சொன்னான் எனப் படிக்கின்றோம். இதனால், சேரருடைய தலைநகரத்திற் பிற வேந்தரது ஒற்றர்கள் வந்து தங்கியிருந்தனர் என்பதும், அவ்வாறே ஏனைய நாடுகளில்

தமிழ்வேந்தர்களது ஒற்றர்கள் போய்த் தங்கியிருந்தனர் என்பதும் அறியப்படும்.

இனி, நாட்டுப்புறங்களில் மக்கள் வாழ்க்கை நடத்திவந்த விதத்தைச்சிறிது பார்ப்போம். சில இடங்களில், உப்புவாணிகர் வண்டி நிறைய உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிப் பக்கத்து ஊருக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பர். அப்படிப் போகுங்கால், வண்டியில் பூட்டப்பட்ட எருது சோர்ந்தாற் பூட்டுதற்கு வேண்டும் என வேறு எருதுகளைத் தம்மொடு கொண்டுபோவர். வண்டியில், ஆடவர் ஏறிக்கொள்ளாது மகளிரை ஒட்டச்செய்து, தாம் சாலையில் இருமருங்கும் எருதுகள் திருகாமலும் வண்டி அச்ச முறியாமலும் பாதுகாத்துச் செல்வர். சில வேளைகளில், கையிலே குழந்தையையுடைய மகளிரும் அவ்வாறு எருதுகளைத் தூரத்தி வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு போவது உண்டு என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படையால் அறியப்படுகிறது. வேறு சில இடங்களில் மிளகுப் பொதிகளைக் கழுதைமீதேற்றிப் பக்கத்தே வாளுங் கையுமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தவர்களும் உண்டு.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அடியிற் காணுமாப் போல ஒரு வருணனை அமைந்துளது. ஆண்டு ஒரு குடிசை தோன்றுகிறது. அஃது ஈச்ச இலையால் வேயப்பட்டிருக்கிறது. குடிசையின் முன்பக்கத்தில் ஒரு விளாமரம் நிற்கிறது. அவ்விளாமரத்தடியில் ஒரு பார்வைமான் கட்டின இடம் தேய்ந்து போயிருக்கிறது. அக் குடிசையிற் குழந்தையைப் பெற்றுள்ள பெண்ணொருத்தி குழந்தையோடு மான்ரேலில் முடங்கிக் கிடக்கிறாள். அவ்வீட்டின் பிற பெண்டிர் இன்னொரு இடத்திற் காணப்படுகிறார்கள். அங்கே நிலத்தைக் கடப்பாரையினாலே குத்தித் தோண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே எறும்புகள் தேடிவைத்துள்ள புல்லரிசியை வாரி எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். விளாமர நிழலில் நிலவுரலிலே இட்டுக் குத்துகிறார்கள். ஆழ்ந்த கிணற்றிலிருந்து உவரிநீர் சிறிது முகந்து வருகிறார்கள். ஒறுவாய் போன பாணையிலே அதைப் பெய்து, முரிந்த அடுப்பில் ஏற்றுக்கிறார்கள் அப்படி ஆக்குஞ் சோற்றோடு உப்புக் கண்டத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு தாமும் உண்டு பிறர்க்கும் அளிக்கிறார்கள்.

ஒரு நாட்டின்கண் ஓரிடத்தில் காயவைத்திருக்கும் உணவுப் பொருளைத் தின்னவரும் கோழியைப் பொற்குழையினால் ஓட்டுகின்ற அளவு செல்வச் செருக்குடைய மகளிர் வாழ்ந்தார்கள் ; அந்நாட்டில் வேறு ஒரு மூலையிற் பசியால் வாடிய மக்கள் பலர் வாழ்ந்தனர் எனச் சொல்லக்கூடிய வகையில் இவ் வருணனைகள் காணப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புற வாழ்க்கையை நடத்திவந்த இடைக்குல மகள் ஒருத்தியின் செய்தியை இனிக் காண்போம். பொழுது விடிய இன்னும் ஓர் யாமம் இருக்கும்பொழுதே இவள் எழுந்து தயிர்கடைகிறாள். இவள் மத்தினால் கடைவது புலிமுழக்கத்தைப் போல் இருக்கிறது. தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய்யை எடுத்துவிட்டாள். இப்பொழுது, தலையில் மோர்ப்பாணை, அதற்குமேல் வெண்ணெய்ச் சட்டி இவற்றோடு புறப்பட்டு ஒரு நகர்ப்புறம் போகிறாள். தலையிலே பூஞ்சுமட்டின்மீது அப்பாணை ஏற்றப்பட்டுள்ளது. இவள் காதில் குழை அசைகிறது. குறிய கூந்தலையுடைய இவள் மோர்விற்பு நெல்லைப் பெறுகிறாள். அந்த நெல்லெல்லாம் சுற்றத்தாரும் தானும் உண்பதற்கு ஆகின்றன. நெய்யை விற்று அதன் மதிப்பை அப்படியே நகர மக்களிடையே நிறுத்தி நிறுத்தி வைத்துவிட்டு மீள்கிறாள். நாளடைவில், அந்த மதிப்பைப் பொன்கட்டி ஆக்கலாம். ஆனால், இவள் அவ்வண்ணம் செய்ய விரும்பவில்லை. அந்தத் தொகைக்குப் பதில் பாலெருமைகளும் நல்ல பசுக்களுமே வாங்கிவருகிறாள்.

இவள் வீட்டிலே உள்ள ஆடவன் சீழ்க்கை அடிக்கும் வாயை உடையவன் ; செருப்புத் தழும்பு ஏறின காலை உடையவன் ; பசுக்களை விரட்டுகின்ற தடி அமைந்த கையினை உடையவன் ; ஒழிந்த நேரங்களில் மரங்களை வெட்டி வருதற்கு உதவும் கோடாரியை உடையவன் ; காவடி சுமந்த தழும்பமைந்த தோளை உடையவன். அவன் பால் கறந்த கையைத் தலையிலே தடவித் தடவி ஒருவித சிறந்த மணம் அவன் தலையிலே வீசுகிறது. கொம்பிலும் கொடியிலும் பூத்த பல பூக்களால் ஆன கதம்பத்தை அவன் தலையிலே குடிக்கொண்டு வருகிறான். இப்பொழுதுதான் மாடுகளை மேய்த்து வீடு திரும்புகிறான். அவனோடு சென்றால், அவன் வீட்டிலே பசுந்தினைச் சோறும் பாலும் கிடைக்கும்.

இனி, ஒரு நாட்டுப்புற மறையவர் வீட்டினை நோக்குவோம். அந்த வீட்டின் வாசலிலே பந்தல் போடப்பட்டிருக்கிறது. அப் பந்தர்க்காலில், ஒரு பசங்கன்று கட்டப்பட்டிருப்பொலிவாக விளங்குகிறது. வீடு மெழுகப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வீட்டிலே கோழியோ நாயோ காணப்படவில்லை. ஒரு கிளி மாத்திரம் கூண்டிலே காணப்படுகிறது. அதுவோ வேதம் ஒலிப்பதுபோலத் தோற்றுகிறது. அந்த வீட்டுப்பெண் இப்பொழுதுதான் நல்ல வெண்ணெய்யில் மாதுளங்காயை பொரித்து மிளகுப்பொடியைத் தூவிக் கறிவேப்பிலையிட்டுத் தாளித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். வாசனை மூக்கில் ஏறுகிறது. அவள் கையில் ஐந்தாறு வளையல்கள் ஒலிக்கின்றன. அங்கே போனால், நல்ல பருப்புச்சோறும் பொரியலும் மாவடு ஊறு காயும் கிடைக்கும்.

இன்னுஞ் சிறிது தொலை சென்றால் ஆண்டு ஒரு வீடு தென்படும். அது வேளாளர் வீடுபோலத் தோற்றுகிறது, புதிய வைக்கோலால் அவ்வீடு வேயப்பட்டிருக்கிறது. பல பசங்கன்றுகளைத் தாமணியாற் சேர்த்துத் தறிகளில் கட்டியிருக்கிறார்கள். அவ் வீட்டில் சில பெரிய நெற்குதிரிகள் காணப்படுகின்றன. அக் குதிரிகளைக் 'கூடுகள்' என்கிறார்கள். அவை ஏணிக்கு எட்டாத உயரமுடையன. முகட்டைத் திறந்து பழைய நெல் சொரியப்பட்டுள்ள கூடுகள் நிரம்பி இருக்கின்றன. அவ்வீட்டுச் சிறுவர் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடிச் சோர்ந்துபோய்ச் செவிவித் தாயரிடத்துப் பால் நிறைய அருந்திப் படுக்கையிலே துயில்கிறார்கள். அங்கே சென்றால் வெண்ணெல்லிலிருந்து எடுத்த அரிசியாலான இனிய சோற்றைப் பெட்டைக்கோழிப் பொரியலோடு பெறலாம். இவை போன்ற பழங்கால நாட்டுப்புறச் செய்திகளும் நகரச் செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படுகின்றன.

6. பால்

[திரு R. K. விசுவநாதன் அவர்கள் M.A.]

வேதம் ஏற்பட்ட காலத்திலேயே அன்னத்திற்கு அடுத்த படியாகப் பாலின் சிறப்பை நம் முன்னோர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். திருமால் பாற்கடலில் படுத்துக்கொண்டிருப்பதாக நம் புராணங்கள் கூறுகின்றன. பாலைபும் பாலிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்களையும் பற்றி உயர்த்திப் பேசுவதற்காகத் திருமாலுக்குப் திருட்டுப் பட்டங்கூடக் கட்டிவிட்டார்கள். வெண்ணெய் திருடக் கண்ணன் பல துன்பங்கள் அனுபவித்தான் என்றால் வெண்ணெய்க்கு வேறு நற்சான்று வேண்டியதில்லை. யாகங்கள் போன்ற வைதிகச் சடங்குகளுக்கெல்லாம் வெண்ணெய்யைக் காய்ச்சி அந்நெய்யையே பயன்படுத்துகிறார்கள். எனவே, பாலைக் கொடுக்கும் பசுவைக் காமதேனு என்று நாம் கொண்டாடுவதிலும் வருடந்தோறும் மாட்டுப் பொங்கல் அன்று அதற்குப் பூசை செய்து வருவதிலும் வியப்பு ஒன்றுமில்லை.

தண்ணீர் கலக்காமலே பசுவின் பாலில் நூற்றுக்குச் சுமார் எண்பத்தேழு மடங்கு தண்ணீரை இருக்கிறது. பால் விற்பவர்களுக்கு இது தெரியாது போலும்! அதனுடன் முக்கியமாக நூற்றுக்கு நான்கு மடங்கு கொழுப்புச் சத்தும் (Fat) மூன்றரை மடங்கு புரதச் சத்தும் (Protein), ஐந்து மடங்கு சர்க்கரையும் இருக்கின்றன. இங்கான்கு பொருள்களும் பசுவின் பால், ஆட்டின் பால், தாய்ப்பால் முதலிய எல்லாவகைப் பால்களிலும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் விகிதம் வேறுபடும். உதாரணமாகத் தாய்ப்பாலில் மாட்டின் பாலில் உள்ளதை விடச் சர்க்கரை அதிகமுண்டு. தாய்ப்பாலில் நூற்றுக்கு ஆறரை மடங்கு சர்க்கரை இருக்கிறது. இதில் புரதச் சத்து குறைவு; நூற்றுக்கு ஒன்றரை மடங்குதான் இருக்கிறது. எல்லாப் பசுக்களின் பாலிலும் இப்பொருள்கள் எல்லாம் ஒரே அளவிற்கு இருப்பதில்லை; பசுக்களின் உடல் நலத்தையும், அவை உட்கொள்ளும் உணவையும் பொறுத்து வேறுபடுகின்றன.

பாலிலுள்ள பொருள்கள் அதில் உள்ள தண்ணீரில் கரைந்தும் கரையாமலும் இருக்கின்றன. ஒரு பொருள் தண்ணீரில் நன்றாகக் கரைந்து விட்டால் அக்கரைவு நீர் தண்ணீரைப் போல கண்ணுக்குத் தெளிவாகவே தோன்றும். கரையா விடில் பொருள் சிறிதும் பெரிதுமாக மிதந்துகொண்டிருக்கும்; வண்டலுள்ள தண்ணீரைப் போலத் தோன்றும். பாலில் உள்ள உப்புக்களும், சர்க்கரையும் அதில் நன்றாகக் கரைந்து விடுகின்றன. ஆனால் புரதச் சத்து, ஆல்புமன் (Albumon) இவை கரைந்தும் கரையாமலும் சிறிய துகள்களாக மிதக்கின்றன. கொழுப்புச் சத்து முற்றிலும் கரையாமல் பெரிய துகள்களாக மிதக்கின்றது. எனவே பால் முழுவதும் ஒரே சீராக இல்லை. அதில் மிதக்கும் பொருள் பெரும்பகுதி கொழுப்புச் சத்து. இதன் எடை (Density) தண்ணீரின் எடையில் பத்தில் ஒன்பது பங்கு உள்ளது. பாலில் உள்ள திரவப்பகுதி ஏறக்குறையத் தண்ணீரின் எடையைக் கொண்டிருக்கிறது. தவிடும் உமியும் சேர்ந்திருக்கும்போது அதைச் சல்லிடையினால் சல்லித்துத் தவிடு வேறுகவும் உமி வேறுகவும் பிரிக்கிறோம். தவிடும் நொய்யும் கலந்திருக்கும்போது முறத்தினால் புடைத்து அவற்றை வேறுக்குகிறோம். தவிடு, உமி, நொய் இவற்றின் எடை வேற்றுமையினால் இவ்வாறு பிரிக்க முடிகிறது. இதைப் போலவே பாலைக் கடைந்து அதில் உள்ள கொழுப்புச் சத்தையும் திரவப் பகுதியையும் அவற்றின் எடை வேற்றுமையைச் கொண்டு பிரிக்க முடிகிறது.

மேல் நாடுகளில் பெரிய பசுப் பண்ணைகள் இருக்கின்றன. நாம் இங்கே கிராமங்களில் எலும்புந் தோலுமாய்க் காணும் பசுக்களைப் போல அங்கே பசுக்களைக் காண முடியாது. அங்குள்ள பசுக்கள் ஒவ்வொன்றின் எடையும் ஆயிரம் பவுண்டுக்கு மேல் இருக்கும். நாள் ஒன்றுக்கு ஐம்பது பவுண்டு பால் கறக்கும் காமதெனுக்கள் இந்தியாவில் இல்லை; ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் இருக்கின்றன. இந்தியாவில் குசேலர்கள் மனிதர்களிடையே மட்டும் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்க வேண்டாம்; பசுக்களிடையேயும் அதிகமாக உண்டு. மேல் நாடுகளில் உள்ள பசுக்களின் பால் முழுவதையும் கையினாலேயே கறப்பதற்கு நீண்ட நேரம் ஆகும். எனவே, மேனாட்

டார் இயந்திர சர்தனத்தினால் பாலைக் கறந்து வருகின்றனர். இதற்கு மாட்டின் மடியிலுள்ள நான்கு காம்புகளிலும் நான்கு உலோகக் குமிழ்களைச் சொருகிவிடுவர். இக்குமிழ்களின் மேற்புறம் மடியுடன் நன்றாகப் பதிந்திருக்குமாறு செய்யப்பட்டிருக்கும். மின்சாரத்தின் உதவியினால் நான்கு குமிழ்களில் உள்ள காற்றையும் வெளியேற்றுவர். காற்று உறிஞ்சப்படும்போது காம்பின் நுனியும் உறிஞ்சப்படும். காம்புகள் விட்டு விட்டு உறிஞ்சப்படுமாறு செய்யப்படும்; சிறிது நேரத்தில் மடியிலுள்ள பால் முழுவதும் கறக்கப்பட்டுவிடும். சில கருவிகளினால் காம்பின் நுனி உறிஞ்சப்படும்போது காம்பு அழுக்கவும் படும், இதனால் பின்னும் எளிதாகப் பால் கறக்கப்படும்.

பால் சீக்கிரத்தில் புளிப்படைந்து கெட்டுவிடுகிறது. இதற்குக் காரணம் இதில் உற்பத்தியாகும் பாக்டீரியா (Bacteria) என்னும் சிறிய ஜீவ அணுக்களாகும். லூயி பாஸ்டர் (Louis Pasteur) என்ற விஞ்ஞானி பால் புளிக்காமல் இருப்பதற்கு வழியைக் கண்டுபிடித்தார். சாராயம் நெடுநாள் வரை கெடாமலிருப்பதற்கு இவர் செய்த சோதனைகள் இதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன. இவர் இரண்டு வழிகளில் பாலில் பாக்டீரியா ஏற்படாமல் தடுக்கலாம் என்பதை விளக்கினார்; பாலை அரைமணி நேரம் 82°8 டிகிரி சென்டிகிரேடு குட்டில் காய்ச்சினால் பாக்டீரியா கிருமிகள் எல்லாம் இறந்துவிடுவதைக் கண்டார். இவ்வாறன்றி பாலைச் சிறிது நேரத்துக்கு 82°2 டிகிரி சென்டிகிரேடு குட்டில் காய்ச்சி திடரென்று குளிரவைத்துவிட்டால் அப்பொழுதும் கிருமிகள் இறந்துவிடுவதைக் கண்டார். மேனாட்டார் இவ்வழிகளில் ஒன்றை மேற்கொண்டு பால் கெடாமல் இருக்குமாறு செய்து வருகின்றனர்.

இவ்வாறு தயாரித்த பாலைப் புட்டிகளில் அடைத்துப் பல இடங்களுக்கு அனுப்புகின்றனர். பாலில் உள்ள தண்ணீரைச் சுண்டவைத்து, கிருமிகளைப் போக்கிப் புட்டிகளில் அடைத்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகின்றனர்; புட்டியில் அடைக்கும் முன்னர்ப் பாலில் உள்ள கொழுப்புச் சத்து கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி பாலுடன் சீராகக் கலந்து விடுமாறு செய்வதுண்டு. இதற்குப் பால் மிகச் சிறிய துவாரத்தின் மூலமாகச் செலுத்தப்

படும். ஆயிரக்கணக்கான பவுண்டு சக்தியுடன் உதைத்துத் தள்ளப்படும் ஒரு பீச்சாணைக் கொண்டு பால் இத்துவாரங்களின் மூலம் செலுத்தப்படும். பால் துவாரங்களைத் தாண்டி வெளிவரும்போது அதில் உள்ள கொழுப்புச் சத்துத் துகள்கள் உருத் தெரியாமல் சிதறிப் பாலுடன் சீராகக் கலந்துவிடுகின்றன.

மேல் நாடுகளில் பாலில் உள்ள முக்கியமான பொருள்களைத் தனித்தனியே பிரிக்கப் பல தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. பாலிலிருந்து முதன் முதலில் எடுக்கப்பட்ட பொருள் கொழுப்புச் சத்தே. ரார்டேவ் நாடு கொழுப்பிலிருந்து வெண்ணெய் எடுத்து அதை முதன் முதலில் வெளிநாடுகளில் வாணிகம் செய்யத் தொடங்கியது. இவ்வாணிகம் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இதைப் பின்பற்றி ஹாலந்து நாடு இவ்வாணிகத்தில் இறங்கிற்று. மேனாட்டினர் சமீபகாலம் வரை வெண்ணெய் எடுப்பதற்கு எளிய முறைகளையே கையாண்டுவந்தனர். வாய் அகன்ற பாத் திரங்களில் பால் வைத்துச் சிறிது வேரம் கழித்து, மிதந்து வரும் கொழுப்பை எடுத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்தனர்; கொழுப்பில் சிறிது மோரை விட்டுப் புளிக்க வைத்தும் வெண்ணெய் எடுத்துவந்தனர்; நாம் இன்றும் வீடுகளில் உபயோகிக்கும் மத்துக்களைப் போலவே இவர்கள் உபயோகித்த கருவிகளும் இருந்துவந்தன. இப்பொழுது மையவிலக்கச் சக்தியை மேற்கொண்ட (Centrifugal force) இயந்திர சாதனத்தினால் பால் கடைந்து, லூயி பாஸ்ட்சர் முறையினால் கிருமிகளைப் போக்கி, வெண்ணெய்யைத் தயாரித்துப் புட்டிகளில் அடைத்து, வாணிகத்திற்கு அனுப்புகின்றனர். இத்தகைய தொழிற்சாலைகள் அமெரிக்காவில் பல இருக்கின்றன. இத்தொழிற்சாலைகளில் தயாரிக்கப்படும் வெண்ணெய் முழுவதும் கொழுப்புச் சத்து என்று கூறுவதற்கில்லை. இதில் கொழுப்புச்சத்து நூற்றுக்கு எண்பது மடங்கே இருக்கிறது; நூற்றுக்குப் பதினாறு பங்குவரை தண்ணீர் தங்கி விடுகிறது; நூற்றுக்கு ஒரு பங்கு தயிரும் தங்கிவிடுகிறது.

மேனாட்டார் கொழுப்புச் சத்தைப் பிரித்தெடுத்தபின் பாலிலிருந்து கேசின் (Casein) என்னும் புரதச் சத்தையும்

தொழிற்சாலைகளில் பிரிக்கின்றனர். இது காகிதம் செய்யும் தொழிலுக்கு இன்றியமையாது தேவைப்படுகிறது. காகிதத் திற்கு மெருகு கொடுப்பதற்கும் வர்ணம் கொடுப்பதற்கும் கேசின் சிறந்த பசையாகப் பயன்பட்டுவருகிறது. மிருகக் கொழுப்புப் பசை, மாவுப் பசை இவற்றைக் காட்டிலும் இப் பசை காகிதத் தொழிலுக்குச் சிறந்ததாக இருப்பதால் இது பெரிதும் வேண்டப்படுகிறது. மேனாட்டார் இப்புரதச் சத்து மிகுந்த பாலடைக்கட்டி (Cheese) என்ற உணவுப் பொருளையும் தயாரித்து வருகின்றனர். இப்பொருளில் நூற்றுக்கு நூற்று பத்தைந்து மடங்கு புரதச் சத்து இருக்கும். இதில் கொழுப்புச் சத்தும் கலந்திருக்கும். இது நூற்றுக்குச் சுமார் பதினைந்து மடங்கு வரை கலந்திருக்கும். மேல்காட்ட வர் வெண்ணெய்யைக் காட்டிலும் இப்பொருளையே உணவுக்காக விரும்புகிறார்கள். இதில் பல வகையுண்டு. வெண்ணெய், புரதச்சத்து இரண்டும் நீக்கப்பட்ட பின்னர் உள்ள பால் மோராகச் செய்து, சுகாதார முறையில் புட்டிகளில் அடைத்து, அதையும் மேனாட்டினர் விற்கின்றனர்.

எல்லாவற்றையும்விடப் பாலிலிருந்து பால் பொடி செய்யும் தொழிற்சாலைகளுக்கே வேலை மிகுதியாகும். மேல் நாட்டாருக்கு நெடுநாட்களுக்கு முன்பே பாலிலிருந்து பொடி செய்யும் வழி தெரியும் என்று நினைக்க இடமிருக்கிறது. மார்க்கோ போர்லோ என்ற பிரசித்தி பெற்ற யாத்திரிகர் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நடந்த ஒரு போரில் போர் வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்துப் பவுண்டு பால் பொடி வைத்திருந்ததாகவும், பசித்தபோது அதைத் தண்ணீரில் கரைத்துச் சாப்பிட்டுவந்ததாகவும் எழுதி வைத்திருக்கிறார். இப்பொழுது தொழிற்சாலைகளில் பால்பொடி இரண்டு வழிகளில் செய்யப்படுகிறது. எப்பொழுதும் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் பெரிய எல்குப் பிப்பாய்களின் மூலம் நீராவியைச் செலுத்திப் பிப்பாய்களின் வெளிப்புறத்தைக்குடுசெய்கிறார்கள். பிப்பாய்களைச் சூழ்ந்துள்ள இடம் வெற்றிடமாக வைத்துக் கொள்ளும் கருவிகளும் உண்டு. பிப்பாய்களின் வெளிப்புறத்தின்மீது சிறிது சிறிதாகப் பால் ஊற்றப்படும். அப்போது குட்டின் விளைவாகப் பால் வற்றிப்போய் அதன்மீது படிந்துவிடு

கிறது. இவ்வாறு எல்லாப் பாடையும் மாற்றியவுடன் கத்திகளினால் அதைச் சுரண்டி யெடுத்துப் பொடியாக்கிவிடுகிறார்கள். மற்றொரு வழியில் எஃகினால் செய்யப்பட்ட ஒரு சல்லடை அமைப்புப் பெரிய இருப்புக் குழலினுள்ளே சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். மேனாட்டார் குழலினுள்ளே சூடான காற்றையும் பாடையும் செலுத்துவர். சூடான காற்றினால் பாலில் உள்ள நீரெல்லாம் நீக்கப்பட்டுச் சல்லடை அமைப்பின்மீது பால் ஏடாகப் படிந்துவிடுகிறது. இதை எடுத்துப் பொடியாக்கி விடுகின்றனர்.

இவ்வாறு பொடிப்பால் தயாரிப்பதற்குச் சாதாரணமாகக் கொழுப்பை நீக்கிய பாலையே பயன்படுத்துவது வழக்கம். குழந்தைகளுக்குச் சிறந்த உணவு என்று கௌ அண்டு கேட், ஆலென்பரி, கிளாக்ஸோ, ஹார்லிக்ஸ் (Cow and Gate, Allenbury, Glaxo, Horlicks) போன்ற பால் பொடிகள் விற்கப்பட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். இவை பாலிலிருந்து தயாரிக்கப்பெற்ற பொடிகளே. இவற்றுடன் வேறு பொருள்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன உதாரணமாக ஹார்லிக்ஸில் பால் கொழுப்புடன், கோதுமை பார்லி மாவுகளும், சோடியம் பைகார்பனேட், (Sodium Bicarbonate), பொட்டாசியம் பைகார்பனேட் (Potassium Bicarbonate) என்ற இரசாயனப் பொருள்களும் உப்பும் சேர்க்கப்படுகின்றன. விரைவில் செரிக்குமாறு இப்பொடிகள் எல்லாம் சுகாதார முறைகளில் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இம்முறை மிகவும் பாராட்டத் தக்கது அன்றோ?

சமீபத்தில் சென்னை அரசாங்கத்தார் பொடிப்பால் செய்வதற்குச் சென்னையில் ஒரு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இங்குப் பாலிலிருந்து பால் பொடி தயாரிக்க வில்லை; பால் பொடியிலிருந்து பால் செய்யப்படுகிறது. இத் தொழிற்சாலையினர் வெளி நாடுகளிலிருந்து கொழுப்புச் சத்து நீக்கப்பட்ட பால் பொடிகளை வாங்கி அவற்றை இங்குச் சத்துள்ள இயற்கைப் பாலாக மாற்றுகின்றனர்; இதற்குப் பொடியைச் சூடாக்கின தண்ணீரில் கரைத்து, 'கரோடின்' சத்து, தேங்காய் எண்ணெய் இவற்றைப் போதுமான அளவுக்குச் சேர்த்துக் கலக்குகின்றனர். 'கரோடின்' சத்து

முள்ளங்கியிலிருந்து பெறப்படுகிறது. மின்சார சக்தியின் உதவியினால் நன்றாகக் கலக்கிய பின்னர், இயந்திரத்தின் உதவியினால் கலந்த பொருள்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி பாலுடன் சேருமாறு செய்கின்றனர் : இதனைப் புட்டிகளில் அடைத்து விற்றுவருகின்றனர்.

நம் நாட்டில் மாடுகள் மேய்வதற்கு இடங்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. ஆங்காங்கே மாட்டுப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தி அவற்றைப் பாதுகாத்துச் சுகாதார முறையில் இயந்திர சாதனத்தைக் கொண்டு பாலைக் கறந்து, புட்டிகளில் அடைத்து எல்லோருக்கும் வழங்க இடமிருக்கிறது. மேல் நாடுகளில் செய்வது போல வெண்ணெய், கேஸின் போன்ற பொருள்களையும் தயாரிக்கலாம். அரசாங்கத்தார் இதில் பற்றுக் கொண்டு இதற்கு வேண்டிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுவது இன்றியமையாத கடமையாகும்.

7. தமிழகத்துக் கோவில்கள்

[டாக்டர். மர். இராசமாணிக்கஞர், M.A, L.T, M.O.L.]

‘தமிழகத்தில் இன்றுள்ள கோவில்கள் எப்போது தோன்றின? அவற்றிற்கு மூலம் என்ன? கோவிற் கலை உணர்வு தமிழர்க்கு உரியதா? பண்டைக் காலத்தில் கோவில்கள் எவற்றிற்குப் பயன்பட்டன? நமது கடமை என்ன?’ என்பன போன்ற கேள்விகட்கு விடை காணலே இவ் வாராய்ச்சிக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கோவிலும் கல்வெட்டும்

“செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், உலோகம் இவை இல்லாமல் மும்மூர்த்திகட்கு விசித்திர சித்தன் (மகேந்திர பல்லவன் - அப்பர் காலத்தவன்) அமைத்த கோவில் இது” என்னும் கல் வெட்டு, மண்டபப்பட்டு என்னும் இடத்துக் கோவிலிற் காணப் படுகிறது. இதன் காலம் கி. பி. 615-630 ஆகும். இக்கல்வெட் டால் அறியத்தக்க செய்திகளாவன :

(1) மகேந்திரன் காலத்திற்குமுன் தமிழகத்தில் கற் கோவில்கள் இல்லை. இருந்த கோவில்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், உலோகம் இவற்றால் ஆனவை.

(2) மகேந்திரன் காலத்திற்குமுன்னரே தமிழர் கோவில் கட்டத் தெரிந்திருந்தனர். ஆயின் அவை மண், மரம் முதலிய வற்றாலாகி அறியத்தக்கன.

(3) இங்ஙனம் அறியத்தக்க பொருள்களால் அமைத்த கோவில்களையே மகேந்திரன் கற்களிற் செதுக்கி அமைத்தனன்.

தரையும் சுவர்களும் செங்கற்களால் ஆனவை. மேற்கூரை மரத்தால் ஆயது. அங்கங்கு இணைப்புக்காக ஆணிகள் முதலியன பயன்பட்டன. இங்ஙனம் இயன்ற கோவில்களை இன்று மலையாள நாட்டிற் காணலாம். இங்ஙனம் கோவில்களை அமைப்பதில் தமிழர் பண்பட்டிராவிடில். திடீரெனக் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல கோவில்கள் தமிழ் நாட்டில் தோன்றி விட்டன எனல் பொருளற்றதாய் விடும்.

விமானங்கள்," 'தூயது, கலப்பு, பெருங்கலப்பு' என மூவகைப்படும். கல், செங்கல், மரம் முதலியவற்றில் ஒன்றைக் கொண்டே அமைக்கும் விமானம் 'தூய விமானம்' எனப்படும். பல பொருள்களால் அமைவது 'பெருங்கலப்பு விமானம்' ஆகும். இது கட்டடக் கலைநூற் கூற்றாகும். இதனாலும், பண்டைக் காலத்திற் கோவில்கள் இருந்தமையும் விமானங்கள் உண்மையும் அறியலாம்.

இனித் தமிழகத்தில் மகேந்திரனுக்கு முன்பே கோவில்கள் இருந்தமைக்குக் கல்வெட்டுக்களோ சான்றதல் காண்க.

திருக்கழுக்குன்றத்துக் கோவிற் பெருமானுக்குக் கீர்த் தீஷ்ய பல்லவன் (கி. பி. 436-461) நிலம் விட்டதாகவும், அதனை நரசிம்மவர்மன் தொடர்ந்து நடத்தியதாகவும் ஆதித்தசோழன் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

'தென்னவனாய் உலகாண்ட' கோச்செங்கணன் (கி. பி. 450-500) திருவக்கரையில் பெருமானுக்கு ஒரு கோவில் கட்டியிருந்தான். அதிராசேந்திரன் அதனைக் கல்லாற் புதுப்பித்தான்; செம்பியன் மாதேவியார் திருவக்கரைக் கோவிலைக் கல்லாற் புதுப்பித்தார்; திருக்கோடிகாவில் இருந்த செங்கல் விமானத் தையும் கருங்கல் விமானமாக அமைத்தார்.

சங்க காலத்துக் கோவில்கள்

பண்டைத் தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்திலே வீரர் வணக்கத்துக்குரிய கோவில்கள் இருந்தன. முருகன், திருமால், காடுகிழான் முதலிய தெய்வங்கட்குக் கோவில்கள் இருந்தன. தொகை நூல்களில் சிவபெருமான், முருகன், திருமால், பலராமன் இவர்கள் சிறப்புடைக் கடவுளராகக் கூறப்படுவதை நோக்குக. ஆலமர் செல்வற்கு நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கத்தை, ஆய்வேள் அளித்தனன் என்று புறநானூறு புகலல் காண்க. இதனால் அக்காலத்தில் கோவிலும் கடவுள் உருவச்சிலையும் இருந்தமை நன்கறியலாம். கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றுப் பெற்ற சிவப்பதிகாரத்தும் மணிமேகலையிலும் காணப்படும் கோவில்கள் பல. மணிமேகலையில்,

"காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்
அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்

ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினும்
நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
இறந்தோர் மருங்கில் சிறந்தோர் செய்த
குறியவும் செடியவும் குன்றுகண் டன்ன
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும் "

என வரும் அடிகள் - வீரர், அருந்தவர், அரசர், பத்தினிமார்
இவர்க்குக் கோவில்கள் இருந்தமையை வலியுறுத்துகின்றன.
சுடுமண் 'செங்கல்' கோவில்கள் குன்றுகள் பீபால உயர்ந்திருந்
தன என்பது அறியத் தக்கது.

அற்புத வேலைப்பாடு

இக்கோவில்களும் அரசர் மாளிகைகளும் மண்டபங்களும்
சிற்பநூல் வல்லுநரால் நாள் குறித்து, நாழிகை பார்த்து,
நேரறி கயிறிட்டுத் திசைகளையும், அத்திசைகளில் நிற்கும்
தெய்வங்களையும் நோக்கி வகுக்கப்பட்டன என்பது,

"ஒருதிறம் சாரார் அரைநாள் அமயத்து
நூலறி புலவர் நுண்ணிதற் கயிறிட்டுத்
தேளங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கிப்
பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து "

என வரும் 'நெடுநல்வாடை' அடிகளாலும்,

"அறக்களத் தந்தனர் ஆசான் பெருங்கணி
சிறப்புடைக் கம்மியர் தம்மொடு சென்று
மேலோர் விழையும் நூல்நெறி மாக்கள்
பால்பெற வகுத்த பத்தினிக் கோட்டம் "

எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகளாலும் நன்குணரக் கிடைத்தல்
காண்க.

'அரசர் கோவில்களும் தெய்வங்களின் கோவில்களும்
சுற்று மதில் உடையன; உயர்ந்த வாயில்களைப் பெற்றன; அவ்
வாயில்கள் மீது உயர்ந்த மண்ணீடுகள் (கோபுரங்கள்)
உடையன; அம்மண்ணீடுகளில் வண்ணம் தீட்டப்பெற்ற
வடிவங்கள் அமைந்திருந்தன' என்பது மணிமேகலை, மதுரைக்
காஞ்சி முதலிய நூல்கள் நூலும் செய்தியாகும்.

இக்கோவில்கள் அனைத்தும் செங்கற்களால் அமைந்தவை
மேலே 'உலோகத்தகடுகள் வேயப்பட்டிருந்தன. சாந்து பூசப்

பட்டிருந்தது. இங்ஙனமே உயர்ந்த மாடமாளிகைகளும் இருந்தன.

“வின்பொர நிவந்த வேயா மாடம்”

“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு”

“நிறைநிலை மாடத்து அரமியந் தோறும்”

இவ்வாறு அமைந்த பெரிய கட்டடங்களைச் சுற்றியிருந்த சுவர்கட்கு உயர்ந்த கோபுரங்களையுடைய வாயில்களும், அவ் வாயில்கட்குத் துருப்பிடியாதபடி செந்நிறம் பூசப்பட்ட இரும்புக்கதவங்களும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன என்பது நெடு நல்வாடை அடிகள் (76, 88) அறிவிக்கும் அரிய செய்தியாகும். சிதம்பரத்தில் பதஞ்சலி முனிவர்க்கு இறைவன் நடன கோலத் தைக்காட்டி அருளினன் என்பது புராணச்செய்தி. பதஞ்சலி முனிவர் காலம் கி. மு. 150 என்று ஆராய்ச்சியாளர் அறைவர். எனவே, கோவில் எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற சிதம்பரத்தில் உள்ள திருக்கோவில் கி. மு. 150-க்கு முற்பட்டதாகத் தற்கால அங்குள்ள நடராசர் மண்டபம் மரத்தால் கட்டப்பட்டிருந்ததிலும் அதன் பழமைக்குச் சான்றாகும்.

கி. பி. 200 முதல் 250-க்குள் தமிழகத்தை யாண்ட கோச் செங்கட் சோழன் 70 கோவில்கள் கட்டியதாகத் திருமங்கையாழ்வார் கூறியுள்ளார். அவருக்கு முன்னரே அப்பரும் சம்பந்தரும் இதனைத் தம் பதிகங்களிற் குறித்துள்ளார்.

தேவார காலத்துக் கோவில்கள்

தேவார காலத்தில் தமிழகத்தில் ஏறத்தாழ 200 கோவில்கள் இருந்தன. அவை அனைத்தும் மரம், செங்கல், மண் உலோகம் இவற்றுல் ஆனவை. அவை (1) பெருங்கோவில் (2) இளங்கோவில் (3) மணிக்கோவில் (4) கரக்கோவில் (5) தூங்காணை மாடம் முதலிய பலவகைப்படும். இவற்றுள் தம் காலத்தில் பெருங்கோவில்கள் 78 இருந்தன என்று அப்பரே அறைந்துள்ளார். பெரிய கோவில்களைப் பழுது பார்க்குங்கால் மூர்த்தங்களை எழுந்தருளச் செய்து வந்துள்ள (பெரிய கோவில் திருச்சுற்றில் உள்ள) சிறிய கோவிலே இளங்கோவில் எனப்படும். பெரிய கோவிலுக்கு அண்மையில் உள்ள சிறிய கோவிலும் இளங்கோவில் எனப்பெயர் பெறும்.

எனவே, தேவார காலத்திற்கு முன்பே பல கோவில்கள் புதுப் பிக்கப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறதன்றோ? தேவார காலத்தில் விமானம் கொண்ட கோவில்கள் இருந்தன என்பது பெண்ணாகடம், தூங்காணை மாடம் கோவில் அமைப்பைக் கொண்டு நன்கறியலாம். விமானம் 'தூங்கும் யாணை' வடிவில் அமைந்ததாகும். திரு இன்னம்பர், திருத்தணிகைக் கோவில் விமானங்கள் இம் முறையில் அமைந்தவை. திரு அதிகைக்கோவில், திருக்கடம்பூர் இவற்றின் உள்ளறைகள் (மூலஸ்தானம்) தேர் போன்ற அமைப்பு உடையவை; உருளைகளும் குதிரைகளும் பூட்டப் பெற்றவை. திருச்சாயக்காட்டுக் கோவில் ஒட்டித் தேர் போன்ற விமானம் ஒன்று உருளைகளுடன் உள்ளது.

பழைய கோவில்கள்

இந்த விமான அமைப்புடைய தேர் போன்ற கோவில்களே பழையவை. இன்று காணப்படும் கோவில்களை அடுத்துள்ள தேர்கள் மிகப் பழைய காலத்தில் மரக்கோவில்களாக இருந்தவை. மனிதன் மரக்கோவில்களைப் போலச் செங்கற்களைக் கொண்டு பிற்காலத்தில் கோவில்கள் அமைத்தான். சான்றாக நகரியில் உள்ள சில கோவில்களைக் காணலாம். அவை கி. மு. 250-இல் ஆக்கப்பட்டவை. அவற்றைச் சுற்றிக் கற்சுவர்கள் உள்ளன. ஆயின், கோவில்கள் மரத்தால் கட்டப்பட்டனவே யாகும்.

"மாமல்லபுரத்தில் உள்ள ஒற்றைக்கல் கோவில்கள் எல்லாம் பல்லவர் காலத்தில் இருந்த தமிழ்நாட்டுக் கோவில்களைப் போன்றனவே என்பதைப் பார்த்தவுடன் கூறிவிடலாம்" என அறிஞர் ஸ்ரீஹ்ரிஷ் குறித்தல் காண்க.

திராவிடக் கலை

கோவில்கள் கட்டுதல் திராவிடரது பழக்கம் ஆகலாம். அதனைப்பிற்காலத்தில் ஆரியர் கைக்கொண்டனர். தூபி, சைத்தியம் என்பன திராவிடருடையன. இவற்றை ஆரியர் கடன் பெற்றனர். இவை பிற்காலத்தில் இந்து சமயக்கோவில்களிற்கு காணப்பட்டன. இவற்றையே பௌத்தர் மேற்கொண்டனர். விமான வகைகள் பல தென் இந்தியாவில் உண்டு.

அவை யாவும் கல்லறைகளிலிருந்து தோன்றின என்றால் தவறு காது. தென் கன்னடக் கோட்டத்தில் உள்ள 'முது பித்தி' என்னும் இடத்திற் காணப்படும் குருமார் கல்லறைகளில், மூன்று முதல் ஏழு அடுக்குகள் கொண்ட 'விமானம்' காணலாம். சதுரத்தின்மேல் சதுரம் வைத்துக் கட்டப்பட்ட ஏழு அடுக்குகள் கொண்ட சதுரக் கல்லறைகள் பல இந்நாட்டில் உண்டு. இவ்வமைப்புக்கள் நாளடைவில் பெரிய விமானங்களாக மாறிவிட்டன என்பதில் ஐயமில்லை.

தென்னாட்டுக் கட்டடக்கலை தமிழகத்துக்கே உரியது. இன்றுள்ள வானளாவிய கோபுரங்கள் விமானங்கள் இவற்றிற் காணப்படும் வேலைப்பாடுகள் அனைத்தும் இந்நாட்டுப் பழைய வேலைப்பாடுகளிலிருந்து வளர்ச்சியுற்றனவே ஆகும். இந்த வளர்ச்சி பல நூற்றாண்டுகளாக உண்டானவை. மனிதக் குரங்கின் மண்டை ஒட்டிலிருந்து இன்றைய மனிதனது மண்டை ஓடு வளர்ச்சியுற்றூற் போலவே, தமிழகக் கட்டடக் கலையும் வளர்ச்சி பெற்று வந்ததாகும். இதன் உண்மையை மாமல்லபுரத்துத் தேர்களைக் கொண்டும், திருப்பாதிரிப் புலியூரில் உள்ள சிவனார் கோவில் வேலைப்பாட்டைக் கொண்டும் செவ்வனே அறியலாம்.

கோவில்கள் பயன்பட்ட வகை

(1) சங்ககாலத்துக் கோவில்கள் அழியக் கூடிய பொருள் களால் ஆனவை. ஆதலால் நமக்குக் 'கல்வெட்டுக்கள்' கிடைக்க வில்லை. பின் வந்த பல்லவர் கற்கோவில்கள் அமைத்தனர். ஆதலின் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. அவர்க்குப்பின் வந்த சோழர் பழைய கோவில்களைக் கற்கோவில்களாக மாற்றினர்.

ஆதலின் அழியா நிலையுடைய கல்வெட்டுக்கள் தோன்றின. அவை கோவில் அறப்பணிகளைக் குறிக்க எழுந்தன. ஆயினும் அரசர் மரபு, போர்கள், அரிய செயல்கள் இன்ன பிறவும் முதலிற் பொறிக்கப் பெற்றிருந்தன. அக்குறிப்புக்களே இன்று தமிழக வரலாற்றிற்கு அடிப்படையாக இருந்து உதவுகின்றன.

(2) கோவிலை அடுத்துச் சமய வளர்ச்சிக்குரிய மடங்கள் இருந்தன. அவை சமயக் கல்வியைப் புகட்டின. விழாக்களைக் காணவந்த அடியார்க்கு உண்டியும் உறையுளும் உத

வின. அம்மடங்கட்குப் பலர் தானம் அளித்துப் பாதுகாத்து வந்தனர்.

(3) கோவிலை அடுத்து மருத்துவச் சாலை இருந்தது. இதனைத் தஞ்சாவூர்ப் பெரிய கோவில் கல்வெட்டால் அறியலாம்.

(4) நடனம், இசை, நாடகம் முதலிய நாகரிகக் கலைகள் கோவிலில் வளர்க்கப் பெற்றன. இவற்றிற் பண்பட்ட பெண் மணிகள் இருந்தனர். அவர்கள் அடிகள்மார், மாணிக்கத்தார், கணிகையர், உருத்திர கணிகையர் எனப்பட்டனர். தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் மட்டும் 400 பேர் இருந்தனர். காஞ்சி முத்திக வரர் கோவிலில் 42 அடிகள்மார் இருந்தனர். பெருங் கோவில் களில் எல்லாம் நடன அரங்கு, இசை அரங்கு, நாடக அரங்குகள் இருந்தன.

(5) கோவிலில் 'தருக்க மண்டபம்', 'பிரசங்க மண்டபம்' என்பனவும் இருந்தன என்பது திருவொற்றியூர்க் கோவிற் கல்வெட்டுக்களைக்கொண்டு அறியலாம். பாரதம், ஆகமம்போன்ற நூல்களைப் பொது மக்கட்குப் படித்துக் காட்டக் கோவில்களில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

8. எனது ஜப்பான் செலவு

[திரு. சு. இராமசுவாமி நாயுடு அவர்கள்]

நாடு காணும் அவா : உலகின் கீழ்த்திசையில் உயர்தனிச் சிறப்புடைய நாடாக ஜப்பான் மிளிர்கின்றது என அன்பர் சிலர் கூறக் கேட்டு, அந்நாட்டினைக் காணுதல் வேண்டும் என்னும் பேரவா என் உள்ளத்தே தோன்றிற்று. அந்த அவா நாளுக்கு நாள் மிகுந்து ஜப்பானைக் காணச் செல்ல வேண்டுமென உந்திய மையால், நான் அக் கீழ்க்கோடி நாட்டிற்குப் போக முற்பட்டேன்.

செல்ல முயற்சி : ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டிற்குச் செல்வதென்பது, எண்ணியவுடன் நிறைவேறத்தகும் செயலன்று. புறப்பாட்டுக்கு முன்னர்ச் செய்ய வேண்டும் இன்றியமையாச் செயல்கள் பல உள. நாம் வேறொரு நாட்டிற்குப் போக விரும்பினால், அந்நாட்டிற்குப் போதற்குரிய காரணம், அங்குத் தங்கியிருக்க விரும்பும் கால அளவு, அங்குப் போதற்குரிய நம் தகுதி முதலியவற்றை நம் நாட்டுக் குடியாட்சி அதிகாரிகளிடம் முறைப்படி தெரிவித்து, உரிய அனுமதிச் சீட்டைப் பெறுதல் வேண்டும். மேலும் அங்ஙனம் பெறும் அனுமதிச் சீட்டில், நம் நாட்டிலிருக்கும் அவ் வெளிநாட்டுத் தலைவரிடம் இசைவுக் கையொப்பம் பெறுதல் வேண்டும்.

எனவே, நான் மேற்கூறிய முறைப்படி அனுமதிச் சீட்டைப் பெற்று, டாட்டா கம்பெனியாரின் “ஏர் இந்தியா” என்னும் வானவூர்தியில் சென்னையிலிருந்து பயணத்தைத் தொடங்கி இலங்கைக்குப் போனேன்; அங்கிருந்து “பிரிட்டிஷ் ஒவர்சீஸ் ஏர்வேய்ஸ் கார்ப்பொரேஷனின்” (B. O. A. C.) வானவூர்தியில் சிங்கப்பூர் நோக்கிச் சென்றேன்.

வான்வழிச் செலவு : நான் ஏறிய வானவூர்தி கொழும்பு நகரை விட்டுப் புறப்பட்டவுடன், வானவெளியில் விரைந்து பாய்ந்தோடியது. வானத்தில் மிதந்து பறக்கும் வானவூர்தியில் பயணம் செய்தல் உள்ளத்திற்கு உவகை ஊட்டுவதாகும். கப்பலில் சென்றால், பல நாட்கள் கடலில் மிதந்து கடக்க வேண்டும் தொலைவை வானத்திற் பறக்கும் வானவூர்தி மிக

விரைந்து கடந்து செல்லுகிறது. மணிக்கு முந்நாறு மைல் வேகத்தில் பறந்து செல்லும் வானவூர்தி அசைவதாகவும் தோன்றவில்லை. அசையாமல் ஆகாய வெளியில் ஒரே இடத்தில் மிதப்பதுபோன்ற உணர்ச்சியே தோன்றுகிறது. புகைவண்டி முதலிய பிற ஊர்திகளில் பயணம் செய்கையில் எதனையும் எழுதமுடியாது; முயன்று எழுதினாலும் கையெழுத்துக் கிறுக்கெழுத்தாக மாறிவிடும். ஆனால் வானவூர்தியில் பயணம் செய்கையில் தெளிவாக எழுதலாம்.

வெளிக் காட்சி: வானவூர்தியில் உள்ள கண்ணாடிச் சாளரங்களின் வழியாக வெளியே நோக்கினால், முகிற் கூட்டங்கள் ஆங்காங்கே ஆகாயத்தில் மிதப்பதைக் காணலாம். சில சமயங்களில் வானவூர்தி அம் முகிற் கூட்டங்களிடையே ஊடுருவிச் செல்லும்போது, நாம் எங்கிருக்கிறோம் என்பதை அறிய முடியாதவாறு மூடுபனியில் அல்லது புகைத்திரளில் அகப்பட்டவர்கள் நிலையை அடைய நேரும். கடல்மீது வானவூர்தி செல்லுகையில், கடல் அமைதி மிக்கதொரு கருநிறப் பெருங்குளம் போன்ற காட்சி அளிக்கும். கடலிற் செல்லும் கப்பல்கள் ஒன்றிரண்டைக் காண நேர்ந்தால், அவை சிறு வர்கள் குட்டை நீரில் விட்டு விளையாடும் பதுமைக் கப்பல்கள் போலத் தோன்றும். வானவூர்தி பறந்து செல்லும்போது, கீழே இருக்கும் பெரிய மலைகள் சிறு மணற் குன்றுகள் போலத் தோன்றும்; நெடிய மரங்கள் தெள்ளிதிற்புலனாகா. ஆறுகள் வளைந்து வளைந்து ஓடும் காட்சி காண்பதற்கினிமை நல்கும்.

வானவூர்தியின் அமைப்பு: புகைவண்டியிலிருப்பதுபோன்ற வகுப்பு வேறுபாடுகள் வானவூர்தியில் இல்லை. அமர்ந்து கொள்ளவும், வேண்டுமானால் அப்படியே சாய்ந்துகொள்ளவும் கூடியவாறு இருக்கைகள் வானவூர்தியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய இருக்கைகள் வேறு எந்த ஊர்தியிலும் இல்லை. குறித்த அளவு சுமையே வானவூர்தி தாங்கிச் செல்லுமாதலின் ஒரு வானவூர்தியில் இத்துணையர் போகலாம் எனவும், இவ்வளவு பொருள்கள் ஏற்றலாம் எனவும் அதிகாரிகள் வரையறுத்து விடுகின்றனர்; இதிற்போகவேண்டியவர் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுவிடுகின்றனர். நான் சென்ற வானவூர்தியில், வெளி ஓசை பிரயாணிகளின் செவியிற் படா

வண்ணம் செய்யப்பட்டிருந்தது. வெளியில் வெப்பம் இருப்பின் உள்ளே குளிர்ச்சியும், வெளியில் குளிர்ச்சி இருப்பின் உள்ளே வெப்பமும் உண்டாகுமாறு வானவூர்தி முழுவதும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

தரீ : வானவூர்தியில் செல்லுகையில் மற்றவ்வூர்தியிலும் இல்லாத உபசரிப்பு நடைபெறுகிறது. பிரயாணிகள் சோர்வும் வெறுப்பும் கொள்ளாதிருக்கும் பொருட்டு, ஓரழகிய தாதி (Air-Hostess or Stewardess) அடிக்கடி தேரீர், காப்பி, ரொட்டி, பிஸ்கட், மிட்டாய் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார். வேண்டுவோர் அவற்றை வாங்கிக்கொள்ளலாம். படித்துக்கொண்டிருக்க விரும்புகிறவர்களுக்குக் கதைப் புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள் முதலியன தருகிறார். அவர் புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் இன்னுரையாடிப் பிரயாணிகளை உற்சாகப்படுத்துகிறார். இவ்வாறாக நான் பயணஞ் செய்த வானவூர்தி சிங்கப்பூரை அடைந்தது.

சிங்கப்பூர் : சிங்கப்பூர், மலேயா நாட்டின் தென்கோடியில் அமைந்துள்ள ஒரு சிறு தீவாகும். இதனை ஆங்கிலேயர் தமக்குரிமை செய்துகொண்டு, கிழை உலக 'ஜிப்ரால்டர்' ஆக்கியிருக்கின்றனர் ; சிங்கப்பூர் அமைந்துள்ள இடம் கீழ்த்திசை நாடுகளுக்கு நடுநாயகமாக மிளர்கின்றமையால், அதனைச் சிறப்புமிக்கதோர் இடமாக அமைத்திருக்கின்றனர். போர்க் காலத்தில் சிங்கப்பூர் கீழ்த்திசை நாடுகளின் தலைமைப் பாடிவீடாக விளங்குகிறது.

சிங்கப்பூரில், உலக நாகரிகங்கள் அனைத்தும் கலந்து உறைவதைக் கண்டேன். உலகிலுள்ள பல்வேறு இனத்தவரும் அங்கு வாழ்கின்றனர். கடின உழைப்புக்குரிய தொழில்களில் நம் தமிழகத்து மக்களும் சீன நாட்டவரும் ஈடுபட்டு வருந்தி உழைக்கின்றனர். சிங்கப்பூர் போன்ற நாகரிகத்திற்கு நிறந்ததும், செயற்கை எழில் செழித்ததுமாகிய நகரம் கீழ்த்திசையில் வேறு இல்லை எனக் கூறலாம்.

நான் சிங்கப்பூரை விட்டுப் புறப்பட்ட பிறகு இந்தோனேஷியா, சியம், இந்தோ-சீனம் முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று, ஆங்குள்ள சிறப்பிடங்களைக் கண்டேன்.

மகிழ்ச்சிக்குரிய விவரங்கள்: மலையா நாடும், இந்தோனேஷியா, தாய்லந்து, இந்தோ - சீனம் முதலியவைகளும் முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தன என்பதையும், இராஜேஜந்திர சோழன் கப்பற்படையுடன் வந்து இப்பகுதிகளில் சில இடங்களைக் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சியை நிறுவிச் சென்றான் என்பதையும் எண்ணியபோது, என் உள்ளம் பெருமிக உணர்ச்சி கொண்டது.

இந்நாடுகளில் தமிழர் நாகரிகத்திற்கான சான்றுகள் பல ஆங்காங்கே காணக்கிடைக்கின்றன. தமிழரது பண்பாடுகள், பண்டைய இறை வழிபாட்டு முறைகள் முதலியவை இப்பகுதி மக்களிடையே விரவிக் கிடக்கக் கண்டேன். உணர்ச்சிப் பெருக்கால் என் உள்ளம் துள்ளித் துடிப்புப் பெற்றது. கம்போடியா, அங்கோர்வாட் போன்ற இடங்களில் சிவலிங்க வழிபாடு நிகழ்ந்தது என்பதனை விளக்க வல்ல சான்றுகள் இன்னும் பல காணப்படுகின்றன.

ஜப்பான் நாடு: நான் பின்பு சிங்கப்பூருக்கு மீண்டு வந்து வான்வழியே ஹாங்காங் தலைநகரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஜப்பான் நாட்டை அடைந்தேன். வானலுர்தியில் போய்க் கொண்டிருக்கும் போதே, ஜப்பான் நாட்டு மலை வளம் புலனாயிற்று. ஜப்பானின் சிறப்பை உலகறியச் செய்துகொண்டிருக்கும் பூஜியாமா மலைச் சிகரத்தை வானலுர்தியில் இருந்தவாறே நன்கு காண முடிந்தது. எங்கள் விமானம் டோக்கியோ நகரத்திலுள்ள 'ஹனீதா' விமான நிலையத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் எழில் மிக்க பல காட்சிகளைக் காண வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

நகரீர்ப் பெருமான் திருமுருகாற்றுப் படையில் குறித்த 'கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பு' என்னும் சொற்றொடரை ஜப்பான் நாட்டு இயற்கை வனப்புக்கு உரித்தாக்கலாம். 'எழு ஞாயிற்றுக்குரிய நாடு' என்னும் பொருளைத் தன்னகத்தே தாங்கியுள்ள ஜப்பான் எல்லா வகையாலும் சிறப்பித்துப் பாராட்டுதற்குரிய நலங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றுள்ளது எனல் பொருந்தும்.

காலை வானின் நீல நிற வனப்பும், அந்தி வானின் செந் நிறக் காட்சியும், வெள்ளிப் பனி மலைகளின் பொலிவும் கண்ணைக் கவர்வன. மழை நீர் அருவியாக ஓடும் அழகும், அவ் வருவியில் ஆறுகப் பெருகிப் பசுமை வளம் பெருக்கும் பொற்பும், நாடெங்கும் பச்சைப் பசேல் எனப் பெருங் காட்சி நல்கும் இயற்கை - செயற்கைப் பொழில்களும் கண்டு இன்புறத்தக்கன. வானுற ஒங்கி வளர்ந்து நிற்கும் மரங்களும் அவற்றினைக் கொழுக்கொம்பாகக் கொண்டு பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கும் கொடிகளும், இப்பசுமையினூடே காணப்படும் பல நிற மலர்களும் அந்நாட்டினைக் காண்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வன. ஐப்பானில் சில நாட்கள் தங்கியிருப்பவரும் இவற்றினை நேரிற் கண்டு மகிழலாம்.

9. செத்தும் கொடுத்தான் சீதக்காதி

[வித்துவான் க. நயினார் முகம்மது]

‘சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனும், சவுந்தர பாண்டியனெனும் தமிழ் நாடனும், சங்கப் புலவரும் தழைத் தினிதிருக்கும், மங்கலப் பாண்டி வளநாடு’ வழிவழியாக அறனும் மறனும் ஆற்றலுங் குன்றாத பாண்டிய மன்னர்களை அரசராகப் பெற்ற பெருஞ் சிறப்புடையது. பாண்டிய நாட்டில் கல்வி அறிவு கேள்விகளிற் சிறந்த புலவர் பெருமக்களும் பெருங்கொடை வள்ளல்களும் களி சிறந்து வாழ்ந்தார்கள். பாண்டிய மன்னர்களும், அவர்க்கீழ்ச் சிற்றரசர்களாயும் போர் வீரர்களாயும் விளங்கிய சேதுபதிகளும் தமிழ்ப்பணி புரிவதில் தலைசிறந்து நின்று பொன்னையும் மணியையும் வாரி வழங்கிப் புலவர் பாடும் புகழுடையோராய் விவங்கினர்.

பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பு: சேது வேந்தர்கள் அனைவரும் பொன்னையும் மணியையும் பொழிந்ததன்றி, விளைபுலவர்களை யும் முற்றாட்டாக வழங்கின செய்தியை வரலாற்று நூல்கள் வழத்தும். அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்பவர் ரகுநாத சேதுபதிமீது தன சிங்கமாலையென்னும் நூலைப்பாடி மிதிவைப் பட்டி என்னும் விளைபுலவரை முற்றாட்டாகப் பெற்றனர். இவர் வழியினர் இன்னும் அவ்வரை அநுபவித்து வருகின்ற செய்தி இந்நாடெல்லாம் அறிந்த தொன்று.

பாண்டியநாட்டில் தமிழ்அளித்த முஸ்லிம்களும் புலவர்களும் வள்ளல்களும்: இவர்களேயன்றி அந்நாட்டில் சிறக்க வாழ்ந்திருந்த முஸ்லிம்களும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையராயிருந்தனர். முஸ்லிம்களிற் பல்வேர் தமிழன் னைக்குப் பல திருப்பணிகள் செய்துள்ளனர். சொன்னோக்கும் பொருளோக்கும், தொடைநோக்கும், நடைநோக்கும் ஒருங்கே அமையக் கவிபாடும் புலவர் பெருமானாகிய உமறுப்புலவர், முகம்மது நபியின் வரலாற்றைச் ‘சீரூப் புராணம்’ என்னும் நூலாகப் பாடியுள்ளார். இந்நூல் முஸ்லிம் மதத்தினரல்லாத பிற சமயத்தார்களும் விழைந்து கற்குமாறு ஒன்பான் சுகாவயும் ஒருங்கு நிரம்பப்பெற்றது. இவர் வழியினராகிய மீசை

வண்ணக் கனஞ்சிறிப் புலவர், பல வண்ணங்கள் பாடித் தமிழன் னைக்கு அணிசெய்தனர். இன்னும் சவ்வாதுப் புலவர், சேதுபதி வைகுரியால் வருந்திய காலை ராஜ ராஜேசுவரி பஞ்சரத்தினம் என்னும் நூலைப் பாடி அவரை நல்லுடல் பெறச் செய்தார். இந்நூலுக்குப் பரிசிலாக 'சுவாத்தன்' என்னும் விளைபுல லுரைப் பெற்றார். இவர் 'முகையதின் ஆண்டவர் பிள்ளைத் தமிழ்' என்னும் பாமாலை யைத் தமிழ் அன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்தார். புலவர் இங்ஙனமாக, முஸ்லிம் வள்ளல்களும் சாதி குலம் முதலியவற்றைக் கருதாது தமிழ் பாடி வந்த அனைவர்க்கும் அள்ளி யள்ளிப் பொருளைக் கொடுத்துத் தமிழ் மொழியை வளர்த்தனர். அவர்களிலொருவரே சுண்டு ஆராய எடுத்துக்கொண்ட சீதக்காதி என்னும் வள்ளலாவார்.

சீதக்காதி என்னும் பெயர்க்காரணம் : புலவர்களும் புரவலர்களும் சிறந்து விளங்கிய பாண்டியநாட்டில் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 300 ஆண்டுகளுக்குமுன் பாண்டிய நாட்டின் சிறந்த துறைமுகமாகிய கீழக்கரையில், சீதக்காதி என்பவர் அவதரித்தார். இவரது இயற்பெயர் ஷெய்கு அப்துல் காதி மரைக்காயர். ஷெய்கு அப்துல் காதர் என்னும் அரபி வாக் கியம் தமிழர்களால் உச்சரிக்க இயலாமையானும், புலவர்கள் தாங்கள் பாடும் செய்யுட்களில் இப்பெயரை அமைப்பது தமிழொலிக்கு ஒன்றுபடாமையானும், அத்தொடர் மொழி யைச் சீதக்காதி என்று மருஉ மொழியாக்கினர். மரைக்காயர் என்பது தமிழ்ச் சொற்றொடர். இது கடல் வாணிகம் செய்யும் முஸ்லிம்களுக்கு அக்கால மக்கள் இட்ட சிறப்புப்பெயர். இன்னும் கடற்றுறையூர்களில் வசிக்கும் முஸ்லிம்கள் மட்டும் இச்சிறப்புப் பெயரைத் தங்கள் பெயருக்கு முன் வைத்துக் கொள்வதை அனைவரும் அறிவர். பாண்டிய நாட்டுக் கடற் றுறைகளாகிய காயல், கீழக்கரை, ஏர்வாடி முதலிய ஊர் களிலும் சோழநாட்டுக் கடற்கரைகளாகிய நாகூர், நாகப் பட்டினம் காரைக்கால் முதலிய நகரங்களிலும் வசிக்கும் முஸ்லிம்களிற்பெரும்பாலோர் இன்றைக்கும் இப்பெயர் பூண் டொள். மரைக்காயர் என்பது மரக்கலராயர் என்னும் மொழி யின் மருஉ. மரக்கலராயர் என்பதற்குக் கப்பற் காவலர் என்பது பொருள். கப்பல், வாணிகத்துக்குக் கருவியாயிருப்

பது. எனவே, மரக்கலராயர் என்பதன் திரண்ட பொருள் வணிக மன்னர் என்பதாகும். ஒரு சாரார் மரைக்காயர் என்பது மர்க்காப் (Markaf-தோனி) என்னும் அரபுப் பதத்தின் திரிபு என்பர். இது ஒரு சிறிதும் பொருந்துவதன் மென்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரபி, பார்ஸி, உருது ஆகிய மும்மொழிக்கும் தலைவராயும் தமிழ் வல்லுநராயும் இப் பொழுது இருக்கின்ற உயர்திரு. டாக்டர் S. முகம்மது உசேன் நயினார் M.A. Ph. D. அவர்கள் வெளியிட்ட சீதக்காதி நோண்டி நாடகத்தின் முன்னுரையில் நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள்.

சீதக்காதியின் நற்பண்புகள் : சீதக்காதி ' இளமையிற் கல் என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப அரபி, தமிழ் முதலிய மொழி களை நன்கு கற்றுணர்ந்து மெய்ம்மை, பொறையுடைமை, மேன்மை, தவம், அடக்கம், செம்மை முதலிய நற்குணங்களிற் சிறந்து விளங்கினார். இவர் இளமையிலே நற்குணமும், நல் லொழுக்கமும் உடையவராய் வாழ்ந்தார். ஆகையால் ஞானி களும் இவரை விரும்பி நட்புக் கொண்டனர்.

சீதக்காதியின் உத்தியோகச் சிறப்பு : அக்காலத்தே கீழ்க் கரையில் தத்துவஞானியென்றும், உண்மைத்துறவியென்றும், அரபியில் தலைசிறந்த புலவரென்றும் இந்தியா முழுவதும் போற்றிய பெருமானாகிய ஷெய்கு சதக்கத்துல்லா அவர்கள் சீதக் காதியை விரும்பி நண்பராகப் பெற்றார் என்பது ஒன்றே இவரது உயர்ந்த குணங்கட்குச் சிறந்த சான்றாகும். அஞ் ஞான்று வடநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த ஓளரங்கபீ என்பார் சதக் கத்துல்லா அவர்களை வங்காளத்துக்கு அரசப் பிரதிநிதியாய் இருத்தல் வேண்டுமென ஓலைபோக்கி அழைத்தபோது, துறவி யாகிய சதக்கத்துல்லா அவர்கள் அரச பதவியேற்க விரும்பாது, வினைவலியும், தன்வலியும், மாற்றான்வலியும், துணைவலியும் அறிந்து காரியம் செய்யவல்ல சீதக்காதியாம் செல்வரைத் தகுதி யுடையவரென ஓளரங்கபீ அரசரிடம் அனுப்பினார். சதக்கத்துல்லா அவர்களது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்ட சீதக்காதி வங்காளத்தின் அரசராய், சின்னாள் ஆட்சிபுரிந்து அந்நாட்டின் வெப்பதட்ப நிலை இவருக்கு ஊறு செய்தமை யால் அவ்வுத்தியோகத்தை உதறியெறித்து மீண்டும் கீழ்க்கரை வந்து வர்ணிகம் செய்து பொருளிட்டினார்.

சேக்காதியின் அன்பையும், ஆள்வீனையுடைமையையும், வாணிகத்தின் வன்மையையும், வண்மையின் திண்மையையும், கேள்வியுற்ற கிழவன் சேதுபதி யென்னும் விசய ரகுநாத சேதுபதியரசர், சேக்காதியை யழைத்து நண்பராகப் பெற்றார். இச்சேதுபதி மன்னர் கி. டி. 1674 முதல் 1719 வரை சேதுநாட்டை யாண்ட பெரியார். சேக்காதியாம் சீரியர் கிழவன் சேதுபதிக்கு அமைச்சராயும், உற்றுழியுத்தவும் உத்தம நண்பராயும் விளங்கினார். இராமநாதபுரம் கோட்டையைக் கட்டி முடிக்கப் பல்லாற்றானும் இவர் உதவிபுரிந்தார். இவருடைய தொண்டைப் பாராட்டிய அரசர் இவரைத் தமக்குத் தம்பி முறையிட்டு அழைத்து 'விசய ரகுநாத' என்னும் பட்டத்தையும் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தார். அன்றுமுதல் அவரை ஷெய்கு அப்துல்காதர் விசய ரகுநாத பெரிய தம்பி மரக்காயர் என மக்கள் அழைக்கலாயினர்.

சேக்காதியின் வள்ளன்மை : 'செல்வத்துப் பயனே ஈதல், துய்ப்பேம் எலினே தப்புந பலவே' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை நன்குணர்ந்த பெரியாராகிய சேக்காதி, இல்லையென வந்தோர்க்கு இல்லையென்னுது வழங்கும் வள்ளலாய் விளங்கினார். முன்பு ஒருகால் பாண்டிநாடு பன்னீராண்டு, வற்கடம் சென்றதுபோல், சேக்காதியின் காலத்தும் பஞ்சத்தாற் பீடிக்கப்பட்டது. மழையின்றிப் புல்துனியும் நிலத்தில் தோன்றாமல் மக்கள் பசியாலும், பிணியாலும் பீடிக்கப்பட்டு வயிற்றுட்டிக் கண்குழிந்து வாய்புலர்ந்து வாடினபொழுது வாடிய பயிரில் மழை பொழிவதேபோல் ஏழைகட் கிரங்கி அன்னதானம் செய்ய மடித்தற்று முன் வந்தார். இச்சீரிய செயலைப் படிக்காதத் தம்பிரான்,

" ஓர்தட் டிலேபொன்னும் ஓர்தட்டி லேசெல்லும் ஒக்கவிற்கும்
கார்தட்டியபஞ்ச காலத்தி லும்தங்கள் காரியப்பேர்
ஆர்தட் டினும்தட்டு வராம லேஅன்ன தானத்துக்கு
மார்தட்டியதுரை மால்சேக் காதி வரோ தயனே "

எனப் பாராட்டிக் கூறியமை அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

சேக்காதி பொன்னை யிட்டினார் : புகழை நாட்டினார் : தமிழ்ப் பயிர் தழைக்க வண்மையாம் நீரைத் தளராது பெய்தார். தமிழ்ப் புலவர்கள் நெஞ்சம் பாக்களை 'ஆய்ந்து

சிவந்தது. சீதக்காதியின் கரங்கள் அன்னுர்க்குப் பொன்னை யிந்து சிவந்தன. தமிழ்ப் புலவர் குழாம் பசியை யறியாது வாழ்ந்தது : கவலையையும் மனச் சோர்வையும் காணாது களிப் புற்றது : இதனால் தமிழ் மகள் நடனம் புரிந்தாள் : தமிழ்நாடு பிறநாடுகளால் மதிக்கப்பெற்றது.

சீதக்காதி மேலுலகு அடைந்தமை: தமிழன்னைக்குத்தொண்டு செய்த தண்ணளியோன்-புலவர்களைப் புரந்த புண்ணியன்-வரையாது வழங்கிய வள்ளல் சீதக்காதிக்கும் இறுதிநாள் அணுகிற்று. கண்ணிலியாம் காலனின் கண்பார்வை விழுந்தது. இதைத் தன் மெய்யுணர்வால் உணர்ந்த சீதக்காதி தமது சுற்றத்தார்களை நோக்கி " யான் இறந்தவுடன் எனது விரலி லுள்ள மோதிரத்தைக் கழற்ற வேண்டாம். அத்துடன் என்னை அடக்கம் செய்யுங்கள் " என வேண்டிக் கொண்டார். உயிர் உடலினின்றும் பிரிந்தது. சீதக்காதியின் ஆன்மா இறை வனடி நிழலிற் கலந்து இன்புற்றது. புரவலர் புலம்பினர் : இரவலர் இரங்கினர். புலவர் குழாம் அலைகடல் நடுவண் மாலுமியில்லா மரச்கலம் போன்று தடுமாறிற்று. சீதக்காதி யின் பருவுடல் முஸ்லிம் மதச் சடங்குகளுடன் தொடு குழியில் இடப்பட்டது.

சின்னாள் சென்றபின் சீதக்காதியிடம் பேரன்பு பூண்ட படிக்காசுத் தம்பிரான் கீழ்க்கரைக்கு வந்தார். தனது அன்ப ராம் வள்ளலைக் காணாது பலவாறு புலம்பினார். சீதக்காதியின் பருவுடல் கிடக்கும் சுவக்குழியின் முன்னின்று, " பெருமானே! நீ புகழ்க் கம்பம் நாட்டி வைத்தாய் : தமிழ்ப் பாவலரை ஓட்டாண்டியாக்கி அவர்களது வாயில் ஒரு பிடி மண் போட்டாய் : சுவக்குழியுள் நுழைந்தாய். என்செய்வேம்? வள்ளலே ! பூமாதும், புவிமாதும், நாமாதும், நாமும் இருந் தென் ? கொடை மிகுந்த சீமானாகிய நீ இறந்த பொழுது புலமையும் செத்துவிட்டதன்றோ ? வண்மை மிக்க நீ திரும்பி வந்து மீண்டும் பிறந்தாலொழியப் புலவர்கட்குப் பிழைக்க வழியில்லை. என்செய்வோம்?" எனப் பலவாறு புலம்பிக் கீழ்க்காணும் செய்யுட்களை அருளிச் செய்தார்.

"தேட்டாளன் கசயற் றுரைசீதக் காதி கிறந்தவச்ர

நாட்டின் புகழ்க்கம்பம் நாட்டிவைத் தான் தமிழ்ப் பாவலரை

ஓட்டாண்டி யாக்கி அவர்கள்தம் வாயில் ஒரு பிடிமண்
போட்டான் அவனும் ஒளித்தான் சாமாதிக் குழிபுகுந்தே.”

“பூமா திருந்தென்ன புவிமா திருந்தென்ன பூதலத்தில்
நாமா திருந்தென்ன நாமிருந் தென்னநன் னாவலர்க்குக்
கோமான் அழகமர் மால்சேதக் காதி கொடையிருந்த
சீமான் இறந்திட்டபோதே புலமையும் செத்ததுவே.”

அதுபொழுது எல்லாம் வல்ல இறைவனருளால் சவக்குழி
பிளந்து மோதிரமிட்ட கை வெளியே வந்தது. மோதிரக் கை
கண்ட புலவர் பின்வருமாறு அதன் குறிப்பைப் புனைந்து
உரைக்கின்றார்: ‘சேதக்காதி சவக்குழியிலிருந்து நமது பாட்
டொலியைக் கேட்டு, ‘வா’ என்று அழைத்த மோதிரக்
கையின் குறிப்பு யாதெனில், “புலவர்களே! வண்மையான
தமிழ்ப்பா வொன்றும் அறியாத அற்பர்களிடம் சென்று ‘தா’
என இனி யாசித்தல் வேண்டாம்” என்று தடையிட்டது
போல் தோன்றிற்று. கீழ்க்காணும் செய்யுள் இவ்வுண்மை
யைக் கூறுகின்றது.

“காவென்று கைத்தலத்து அண்ணல்
செல்லுரன் கனிந்துநம்மை
வாவென்று அழைத்திட்ட மோதிரமே
வண்மை யானதமிழ்ப்
பாவொன்றும் சற்றும் அறியாத
புலவர்தம் பக்கலிற்போய்த்
தாவென்று யாதொன்றும் கேட்காம
லிட்ட தடையிதுவே.”

இச்சீரிய செயலைக் கண்ட தமிழ்நாடு சேதக்காதியைச்
‘சேத்தும் கொடுத்தான் சீதக்காதி’ எனப் புகழ்ந்து கூறிற்று.
இப் பொன்மொழி தமிழ்மொழி உள்ளவரும் சேதக்காதியின்
புகழைச் செப்பும் தகையது.

10. கிராமப் பொருளாதாரம்

[திரு. நேமம் கா. நடராசன் அவர்கள், M. A., M. Litt.]

முன்னுரை : நமது இந்திய நாட்டில் கிராமங்களே மிகுதி; கிராம மக்களே நாட்டின் மக்கள் தொகுதியில் முக்கால் பகுதியினர் ஆவர். ஆதலால் கிராமப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே, எல்லாச் சீர்த்திருத்தங்களும் செய்யப்படல் வேண்டும். நம் நாட்டிலே செல்வம் ஈட்டும் துறைகளில் முதல் துறை பயிர்த்தொழிலே ஆகும். விவசாயத்தையும் கிராமத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புதிய சமுதாயம் ஏற்படுத்தல் வேண்டும். கிராமங்களின் செல்வநிலை உயர்ந்தால் மட்டும் நாடு முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்பதை நாம் நன்கு உணரவேண்டும்.

பயிர்த்தொழில் கீர்த்திருத்தத்தின் தேவை : பிற நாடுகளைவிட நம் நாட்டில் பயிர்த்தொழில் சீர்திருத்தம் மிகவும் முக்கியமானது. நம் நாடு பயிர்த் தொழிலாளர் மிகுள்ள நாடு. பெரும்பான்மையோர் உழவை ஒட்டியே வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். மேலும் நம் நாட்டில் உழவு ஒரு தொழில் மட்டும் அன்று. அது தொன்றுதொட்டு வரும் வாழ்க்கை முறையாகும். நீண்ட காலமாகவே நம் நாட்டில் பிற தொழில்களை விட உழவுக்கு அதிக மதிப்பு உண்டு. நம் நாட்டின் கலை, பண்பாடு ஆகியவையும் பயிர்த்தொழிலாகிய உழவை ஒட்டியே வளர்ந்திருக்கின்றன.

பயிர்த் தொழில்தான் சிறப்புத் தொழில். அத்தொழிலாளரே சிறப்பானவர்கள் என்பது நம்முடைய பழங்காலக் கருத்துக்களில் ஒன்றாகும்.

“ உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கே இதற்குச் சரியான சான்று ஆகும். ஆனால் இன்று உழவுத்துறையில் மிகுந்த கவனமும் இரக்கமும் போதிய அளவு காட்டப்படவில்லை என்பது மிகவும் வருத்தத்தக்கது. ஆதலால், உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத உழவினை எப்படி வளர்ச்செய்யலாம் என்று நாம்

யோசிக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் பயிர்த்தொழில் மிகப் பழைய கால முறைகளை ஒட்டியே நடந்து வருகிறது. துண்டு நிலப்பகுதிகள், கிராமக் கடன்சுமை, குடியானவரின் அறியாமை, இயற்கையில் நிகழும் மாறுதல்கள் முதலிய பல துன்பங்கள் இத் தொழிலில் இருக்கின்றன. மேனாட்டார் உழவுத் தொழிலில் கையாளும் புதிய முறைகளை நன்கு அறிந்து, அவற்றை நம் நாட்டிற்கு ஏற்ற முறையில் நாம் பயன்படுத்தினால், மேற்சொன்ன குறைகள் நீங்கலாம்; உழவுத் தொழிலும் உயர் நிலையை அடைதல்கூடும்.

துண்டு நிலச் சூதுபடி : நிலங்கள் மிகச் சிறிய பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுத் தனித்தனியாக உழப்பட்டு வருகின்றன. இதுவே நம் பயிர்த்தொழிலின் இலாபமின்மைக்கு ஒரு சிறப்புக் காரணமாகும். மிகப் பெரிய பண்ணைகள் அமைக்க இயலாவிடினும், பண்ணைகள் ஓர் அளவுக்குக் குறைவாக இருக்கலாகாது. அஃது ஓர் அளவுக்குக் குறுகினால், அதிலிருந்து குறைந்த இலாபமும் அடைய முடியாது. பண்ணைகள் இவ்வாறு துண்டுகளாகப் பிரிக்கப்படுவதற்கு இந்து முஸ்லிம் வாரிசுச் சட்டங்களே சிறப்புக் காரணம் என்னலாம் பெரிய பண்ணைகள் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளில் சிறிய பண்ணைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. நிலத்தின்மேலுள்ள மக்கள் நெருக்கம், துணைத் தொழில்கள் இவ்வாமை, வாரிசுச் சட்டங்கள், நிலமிருப்பதால் சமூகத்தில் இருக்கும் மதிப்பு என்பன அனைத்தும் சேர்ந்து இந்த நிலைமையை உண்டாக்கியுள்ளன. மது மாகாணத்தில் மொத்தக் குடும்பங்களில் நூற்றுக்கு ஐம்பதுபேர் ஏறத்தாழ இரண்டு ஏக்கர் நிலம் பெற்றுள்ளனர். பத்து ஏக்கர் நிலத்திற்குமேல் உள்ளவர்கள் நூற்றுக்குப் பத்துப் பேருக்குமேல் இல்லை. இவ்வாறு இலாபமற்ற பல துண்டு நிலப்பகுதிகள் இருக்கின்றன. கூட்டுறவு முறையால் பஞ்சாபிலும் மத்திய மாகாணத்திலும் பல துண்டு நிலப்பகுதிகள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, பெரிய பண்ணைகளாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. தக்க வழிகளால் துண்டு நிலப்பகுதிகளை ஒன்றுசேர்த்து இலாபம் தரக்கூடும் பண்ணைகளாகச் செய்யவேண்டுமென்று ஒரு சிறப்புச் சீர்த்திருத்தமாகும். மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குமேல் வயல்களைப் பிரிப்பதைத் தடை

செய்யச் சட்டம் இயற்றவேண்டும். அத்துடன் ஒருவன் எவ்வளவு நிலம் மிகுதியாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதையும் வரையறுக்கவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேலுள்ள நிலங்களைத் தனிப்பட்டவரிடமிருந்து அரசாங்கத்தார் வாங்கி, மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம்.

கிராமக் கடன் சுமை: இந்தியாவிலுள்ள கிராமக் கடனின் முழுத் தொகை 1500 கோடி ரூபாய்க்கு மேலுள்ளது. நம் சென்னை மாகாணத்தில் உள்ள கிராமக் கடனின் முழு அளவு இருநூற்றுப் பதினெட்டுக்கோடி ரூபாய்க்குக் குறைவில்லை. உணவுப் பொருள்களின் விலைகள் ஏறியிருப்பதால் கடன் சுமை இப்பொழுது சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பொருளாதார மந்தம் ஏற்பட்டுப் பொருள்களின் விலைகள் விழுந்தால் கிராமக் கடன்சுமை மிகுதியாகும். இக் கடன் சுமைக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் குடியானவர்களின் ஏழைமை நிலையே இதற்குச் சிறப்புக் காரணமாகும். கணக்கு வைத்துக்கொள்ளும் பழக்கமும் சேமித்துவைக்கும் வழக்கமும் அவர்களிடம் இல்லை. அவர்கள் சாதாரண காலங்களில் எளிய வாழ்வைக் கைப்பற்றி வந்தபோதிலும், திருமணம் முதலிய சிறப்புக் காலங்களில் கணக்கின்றிக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்கின்றனர். மேலும் கடன் பல தலைமுறைகளாக இருந்துவருகிறது. நம் நாட்டு உழவர்கள் கடனிலே பிறந்து கடனிலே வாழ்ந்து கடனிலே இறக்கின்றனர். கடன் எளிதில் கிடைப்பதும் மீது சட்டமுறைகளும் இச்சுமையை அதிகரிக்கின்றன. கொடுக்கல் வாங்கல் செய்பவருடைய முறைகளும் மிகுந்த வட்டியும் கடன்களின் தொகைகளை மிகுதிப்படுத்துகின்றன. சென்னை அரசாங்கத்தார் அண்மையில் 'உழவர் கடன் நிவாரணச்சட்டத்'தைத் திருத்தியிருக்கின்றனர். கிராமக் கடன் நிவாரணமும் கூட்டுறவு முறைகளும் வேண்டும் அளவு முற்போக்கு அடையவில்லை. நில அடமான பாங்குகள், கூட்டுறவு இலாக்கா ஆகியவற்றின் உதவியைக்கொண்டு கடன் ஒழிப்புக் கான பல வழிகள் ஆராயப்பட வேண்டும்; உழவர்க்குப் போதுமான பண வசதி செய்யப்பட வேண்டும்.

துணைத் தொழில்கள்: நம் நாட்டில் குடியானவர்களுக்கு ஆண்டு முழுவதும் வேலையில்லை. நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும்

வருமானம் குறைவானது. அதனால் கிராமங்களில் வறுமை தாண்டவமாடுகிறது. இதனைப் போக்க, கரும்புச்சாறு பிழிந்து வெல்லம் செய்தல், எண்ணெய் ஆட்டுதல், பருத்தியிலிருந்து கொட்டையை நீக்குதல், பாய்கள், கூடைகள், மேஜை, நாற்காலி, தோல் சாமான்கள் முதலியன செய்தல் போன்ற பல கைத்தொழில்கள் கூட்டுறவு முறையில் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். இவ்வமைப்புக்கு வேண்டும் பணவுதவியைக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் அரசாங்கமும் அளித்தல் வேண்டும்.

கால்நடையின் வளர்ச்சி : உழவிற்குக் கால்நடைகள் தேவை. ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் கால்நடைகளின் வளர்ச்சி மிகுதியாகக் கவனிக்கப்படுகிறது. நம் நாட்டில் கால்நடைகள் தக்க முறைகளில் வளர்க்கப்படுவதில்லை. நாம் அவற்றிற்குரிய மேய்ச்சல் தீனி வசதிகளை மிகுதிப்படுத்துதல் வேண்டும். உயர்தரமான உடல் வளமுள்ள கால்நடைகளை வளர்க்க வேண்டுவது நமது கடமையாகும். தொத்துநோய்களை அடியோடு அகற்றுவதற்கு உரிய விலங்கு மருத்துவக் கூடங்களை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும்.

நீர்ப்பாசனம் : வயல்கட்குத் தண்ணீர் உதவுவதில் நீண்ட காலமாகவே நமது நாட்டில் பல திட்டங்கள் இருந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ஏரிகள், கிணறுகள், அணைக்கட்டுகள், கால்வாய்கள் என்பன சிறப்பானவை. இவை நன்கு பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும். இவற்றுடன் வருங்கால நலனுக்குரிய புதிய நீர்த்தேக்க திட்டங்கள் தேவையாகும். இந்திய அரசாங்கத்தார் இத்துறையில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். நமது சென்னை அரசாங்கம் புதிய நீர்த்தேக்க திட்டங்களைத் தொடங்கும் முயற்சியில் மிகுந்த கவலை காட்டி வருதல் பாராட்டத் தக்கது. பல ஆண்டுகளாகக் கவனிக்கப்படாத இத்துறை இப்பொழுது திடீரென்று எல்லோராலும் ஆராயப்பட்டு வருகிறது. நீர்ப்பாய்ச்சலுக்குரிய நிலங்களை மிகுதிப்படுத்தினால் பஞ்சங்களின் அச்சம் அகலும். அமெரிக்காவில் நிறுவப்பட்டிருக்கும் 'டென்னிஸி பள்ளத்தாக்குத் திட்டம்' போன்ற பல திட்டங்கள் இந்தியாவில் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். பவானிசாகர், மணிமுத்தாறு, மலம்புழா, அமராவதி நீர்த்தேக்க திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படின்

இம்மாகாணத்தின் பயிர்த்தொழில் மிகுதிப்படும். அதன் வாயிலாகப் பொருளாதார நிலை மிகவும் உயரும் என்பதில் ஐயமில்லை. உணவுப் பொருள்கள் வளர்ச்சிக்கு இத்திட்டங்கள் தேவையாகும். நம் நாட்டிலுள்ள இயற்கை வளங்களை நன்கு பயன்படுத்தி அளவுக்கு மேற்பட்ட உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்குதல் வேண்டும். இவை நிறைவேறின், இப்பொழுது போல் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று உணவுப் பொருள்களுக்காக மடிப்பிச்சை கேட்க வேண்டும் தேவை ஏற்படாது.

நிலவரித் தீர்மானம்: நிலவரி மிகவும் பிற்போக்கான முறையில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் நிலவரியின் சுமை மிகுதியாகும். இதை மாற்ற வேண்டுவதன் தேவையைப்பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இதற்குப் பதிலாக நிலத்தின் பரப்பு, வளமை முதலிய வற்றைக் கவனித்து ஒரு சிறு வரி விதிக்கப்படல் வேண்டும். மேலும் பயிர்த் தொழில் வருமானத்தின் மீது படிப்படியாய் உயரும் வருமான வரி விதிக்கப்படல் வேண்டும்.

குத்தகை-வாரி முறைகள்: நம் சென்னை மாகாணத்தில் ரயத் வாரி முறையிலுள்ள நிலங்கள் விரிவாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. நிலல்லாவுக்கு நிலல்லா வாரம், குத்தகை முறைகள் வேறுபடுகின்றன. பொதுவாக நம் மாகாணத்தில் ஏறத்தாழ நாலாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கிராமங்களில் ஆராய்ச்சி விசாரணை நடத்தியதிலிருந்து, வார விதிகளும் குத்தகை முறைகளும் கூடுமானவு நியாயமாகவும் நிலையாகவும் உள்ளன என்பது தெரிகிறது. பெரும்பாலான நிலங்களை அன்றாடம் உரிமையாளரே பயிர் செய்து வருகின்றனர் வெள்ளத்தாலும் பருவ மழையின்மையாலும் அடிக்கடி வட்டம் ஏற்படுகிறது. இது நில உரிமைக்காரர்கள், குத்தகை வாரக்காரர்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. இச்சமயங்களில் நம் அரசாங்கத்தார் செய்யும் சிறிதளவு வரிக் குறைவு போதாது. வரிநீக்கம் செய்வதில் அரசாங்கத்தார் தாராளமான கொள்கையைப் பின்பற்றல் வேண்டும்; அமெரிக்காவில் இருப்பதுபோல் விரிவான 'பயிர்த் தொழில் பாதுகாப்புத் திட்டம்' ஒன்றை நிறுவுதல் வேண்டும்.

உழவுத் தொழிலாளர் : நிலமில்லாத உழவுத் தொழிலாளர் நமது மாகாணத்தில் உள்ள எல்லாக் கிராம மக்களிலும் பதினைந்து சதவிகிதத்திற்குமேல் இல்லை. இவர்கட்குப் போதிய கூலி தரப்படாமையின், இவர்தம் கிளர்ச்சி நமது மாகாணத்தில் மிகுதிப்பட்டு வருகிறது. அதனை ஒடுக்க வேண்டுமாயின், இவர்களுக்கு நியாயமான கூலி விகிதங்கள் வரையறுக்கப்படல் வேண்டும். கூலி விகிதங்களை வரையறுக்கும்போது, நாம் பயிர்த் தொழிற் செலவுகளை மறத்தல் கூடாது. நம் நாட்டில் பயிர்த்தொழில் பருவகால மழையில் ஒரு குதாட்டம். உழவரின் வருமானம் அதிர்ஷ்டத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. மேலும் நல்ல விளைச்சல் இருந்து பொருள்களும் நல்ல விலைக்கு விற்கப்பட்டாலன்றி நிலக்கிழவர்களால் மிகுதியான கூலி விகிதங்கள் கொடுத்தல் முடியாது. கூலி விகிதங்களை வரையறுக்கும் பொழுது இச்செய்திகளை நாம் மறத்தல் கூடாது. ஆனால் தொழிலாளர்க்குத் தேவைப்படும் குறைந்த அளவு வாழ்க்கை வசதிகளை வழங்க வேண்டுவது சமூகத்தின் கடமையாகும். எவ்வகை வேறுபாட்டையும் மறந்து, பயிர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள எல்லோரும் விளைச்சலைப் பெருக்க முயற்சித்தல் வேண்டும். இஃது அனைவரையும் வாழ வைக்கும் முயற்சியாகும்; நாட்டுக்குரிய பெரிய திருப்பணியாகும்.

மற்ற முறைகள் : விதைகள், நல்ல உரம் முதலியன தக்க முறையில் உழவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். உழவர்களுக்குப் பொருளுதவி செய்யவும், அவர்தம் சரக்குகளுக்குத் தக்க விலைகள் கிடைக்கவும் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்படல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஏற்பட்ட சங்கங்கள் ஏறத்தாழ இருநூறு நமது மாகாணத்தில் இருக்கின்றன. விளை பொருள்களை இலாபகரமாக விற்பதற்கு எல்லா வழிகளிலும் அரசாங்கத்தார் உதவுதல் வேண்டும்.

பள்ளிகளில் பயிர்த் தொழில், குடிசைத் தொழில்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வி கற்பிக்கப்படல் வேண்டும். அதனோடு சமூக கலாசார வளர்ச்சிக்கான விவரங்களும் கற்பிக்கப்படலாம். வருங்காலத்தில் பள்ளிகளில் தொழிற் கல்வி மிகுதியாகப் போதிக்கப்படல் வேண்டும். மாணவர்களை அந்தந்த மாகாணப் பயிர்த் தொழில் சார்பான

துணைத்தொழில் துறைகளில் பழக்குவிக்க வேண்டுவது இன்றியமையாதது. நாம் நமது பயிர்த் தொழிற் கல்வி முறையை முழுவதும் சீர்திருத்தி அமைத்தல் வேண்டும். புதிய முறைகளைப் பின்பற்றுவதற்குத் தக்கவாறு உழவர்க்கும் போதிய கல்வி கற்பித்தல் வேண்டும். மனித சக்தியைக் கவனிக்காத பயிர்த்தொழில் தொடர்பான எந்தச் சீர்திருத்தமும் வெற்றி பெறுதல் முடியாது.

முடிவுரை: நாம் பலவகைச் சீர்திருத்தங்களைப்பற்றி மேலே கூறியுள்ளோம். துண்டு நிலங்களை ஒன்றுபடுத்தல், நில வரிச் சீர்திருத்தம், நில நீதிமன்றங்களை அமைத்தல், நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பெருக்குதல், கிராமக் கல்வியைப் பரப்புதல், விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தல் போன்ற துறைகளில் அரசாங்கத்தார் சட்டங்களை இயற்றி, ஊக்கமாகப் பங்கு எடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். மேலும் கிராமச் சீர்திருத்தத்தில் கயநலமின்றிப் பொதுநலச் சேவையில் ஆர்வம் கொண்ட ஆண்களும் பெண்களும் செய்யும் தொண்டு சிறப்பானதாகும்.

11. சிங்கப்பூர்

[திரு. சோம. வெ. இலக்குமணச் செட்டியார் B. A.]

சிங்கப்பூர்த் துறைமுகம்

நான் ஆஸ்திரேலியப் பிரயாணத்தின் முடிவில், பிரமாண்டியல் துறைமுகத்திலிருந்து 'எஸ். எஸ். சாரன்' என்ற கப்பலில் சிங்கப்பூருக்கு வந்தேன். 6 மாதங்களுக்குப்பின் மீண்டும் ஆசியாவுக்கு (அதன் முச்சந்தியான சிங்கப்பூருக்கு) வருகிறேன்' என்ற எண்ணமே என் மனத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. வெள்ளை நாகரிகம் நிறைந்த மூன்று கண்டங்களில் பல மாதங்களைக் கழித்த எனக்கு, மலையா அயல்நாடாகத் தோன்றவில்லை. 1549-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 12-ஆம் நாள், அதாவது தைப் பொங்கலுக்கு இரு நாட்கள் முன்னதாக நான் சிங்கப்பூருக்கு வந்து சேர்ந்தேன். நான் வந்த கப்பல் துறைமுகத்தை அடைந்தபோது காலை 6 மணி இருக்கும். உரிய அதிகாரிகள் கப்பலுக்கு வந்து எனது பாஸ்போர்ட்டில் "சாப்பு" குத்தினர். "சாப்பு" என்னும் மலையா மொழிக்கு முத்திரை அல்லது 'ரப்பர் ஸ்டாம்பு' என்பது பொருள். நான் ஓர் ஐரோப்பிய இனத்தவரின் நாட்டிலிருந்து வந்ததால் என்னுடைய உடல் நிலையைப் பற்றிய உறுதிமொழிகளை ஒருவரும் சரி பார்க்கவில்லை. இந்தியாவில் மட்டுமே எல்லா நோய்களும் இருப்பதாக மலையா அரசியலார் கருதுவதே இந்த விதிவிலக்கிற்குக் காரணம் ஆகும்.

'சிங்கப்பூர் பெரிய கப்பல் தளம்' என்பது உலகத்தார் அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே. அதைக் கட்டி முடிக்கப் பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆயினவாம். அதற்குப் பிரிட்டிஷார் 20 மில்லியன் பவுன், அதாவது 27 கோடி ரூபாய் செலவிட்டனராம். எனவே ஆசியாவில் சிங்கப்பூரை பெரிய துறைமுகமாக இருப்பது முறையே. பல தீவுகளுக்கிடையே அமைந்திருப்பதும் அதன் சிறப்பாகும். நான்தோறும் ஒரு கோடி ரூபாய் பெறுமான பொருள் ஏற்றுமதியும் அதே அளவு இறக்குமதியும் சிங்கப்பூர் துறைமுக வாயிலாக நடைபெறுகின்றன.

பிரிட்டனின் தென்கிழக்கு மூலையிலுள்ள சதாம்ப்டன் துறைமுகத்தில் பிரயாணிகள் கப்பலில் ஏறுவதற்குச் செய்யப் பட்டுள்ளது போன்ற வசதிகளை நான் சிங்கப்பூர் துறைமுகத்

தில் காணவில்லை. கப்பலை விட்டு இறங்கியதும் ரிப்யூயர்க் துறைமுகத்திலுள்ளதைப் போன்ற சுங்கச் சோதனை அமைப்புக்களோ, தந்தி-டெலிபோன் நிலையங்களின் பிரதிநிதிகளோ கண்ணெதிரில் இல்லை. பிரயாணிகள் கொண்டுவந்த பொருள்களைக் கப்பலிலிருந்து தாமே இறக்கிவிடும் கருவிகளும் சிங்கப்பூரில் இல்லை. எனக்குச் சிறப்பாகத் தெரிந்தது, சிங்கப்பூர் பொதுத் துறைமுகமாக (111 பேர்ட்டாக்) இருந்ததால், சுங்கச் சடங்கு குறைவாயிருந்தது ஒன்று மட்டுமே. பொதுத் துறைமுகங்கள் என்பன உலகில் சில இடங்களில் உள்ளன. இவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை ஹாங்காங்கும் ஹாம்பர்கும் ஆகும். சிங்கப்பூர் துறைமுகம் இந்தோனேசியா, மலேயா, போர்னியோ முதலிய வளம் பொருந்திய பல நாடுகளுக்கு இன்றியமையாத துறைமுகமாக இருந்துவருகிறது. இந்த நாடுகளுக்கிடையே நடைபெறும் வியாபாரம் சிங்கப்பூர் வாயிலாகவே நிகழ்கிறது. அதுமட்டுமன்று. இந்த நாடுகளுக்கு மற்ற நாடுகளிலிருந்து வரும் பொருள்களும், இந்த நாடுகளிலிருந்து மற்ற நாடுகளுக்குச் செல்லும் பொருள்களும் சிங்கப்பூர் வாயிலாகவே செல்ல வேண்டும். இந்த நாடுகளில் சுங்கவரி விதிக்கப்படுவதால் சிங்கப்பூரிலும் சுங்கவரி விதிப்பது சரியன்று. எனவே சிகரேட், தங்கம், மதுபோன்ற ஒரு சில பொருள்களுக்கு மட்டுமே சிங்கப்பூரில் சுங்கவரி விதிக்கப்படுகிறது. இதன் பயனாகச் சிங்கப்பூரில் பொருள்களெல்லாம் மலிவாகக் கிடைக்கின்றன. வெளிநாட்டு வாணிகமும் அந்நாட்டில் பெரிய அளவில் நடைபெறுகிறது.

ஒட்டலுக்குப் புறப்பாடு

இனிச் சிங்கப்பூருக்குச் செல்வோம்; கப்பல் துறைமுகத்தை யடைந்து 10 சீமிடங்களில் நான் எனது விடுதிக்குப் புறப்பட்டேன். "ஸ்ரீவியூ ஒட்டலில்" தங்குவதற்கு நான் ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தேன். இந்த விடுதி மேயர் டிராபில் கடலுக்கு எதிரே அமைந்திருக்கிறது. துறைமுகத்திற்கும் இதற்கும் உள்ள தொலைவு நான்கு மைல்கள். நான் விடுதிக்குச் செல்லும் வழியில் சிங்கப்பூரின் முக்கிய சாலைகளைக் கடந்தேன். போருக்கு முன் சிங்கப்பூரே ஆசியாவிலேயே துப்புரவான நகரமாக இருந்தது; ஆனால் இன்று அங்கு வழங்கும் பத்துக்காசு, இருபது காசு நோட்டுக்களில் கூட அவற்றை நாம் கையால்

தொடமுடியாத நிலையில் அழுக்கு நிறைந்திருக்கிறது. இத் தகைய துப்புரவின்மையும், வெப்பமும், விதவிதமான ஆடைகளும் வழி நெடுகக் காணப்பட்டன. ஆதலால் சிங்கப்பூருக்கும் சில இந்திய நகரங்களுக்கும் எனக்கு வேறுபாடு தெரியவில்லை. மக்கள் உரத்த குரலில் பேசுவதையும், கொள்வோரும் கொடுப்போரும் விலைகளில் “பேரம்” செய்வதையும் சில நாட்களில் நான் அறிந்தேன். இவை முதல்நாள் நான் எண்ணிய கருத்துக்களை உறுதி செய்தன.

என் அனுபவங்கள்

விடுதியில் இறங்கியதும், மலேயாவில் என்னுடைய அலுவல்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன், மலேயாவின் பல பகுதிகளைப் பார்க்கவும் அந்த நாட்டில் வேறுபட்ட வழக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ளவும் நான் முயன்றேன். அங்கு எனக்கு சிங்கப்பூர் செட்டியார் வணிக மன்றச் செயலாளர் திருவாளர் சே. சுப்பைய செட்டியாரவர்கள் பேருதவியாய் இருந்தார்கள். மலேயாவில் என்னை அன்புடன் உபசரித்த அன்பர்கள் மிகப் பலர். நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரின் விருந்தோம்பலை அறிந்தவர்களுக்கு இதை விரித்துக் கூறவேண்டியதில்லை. அவர்கள் எனது வெளிநாட்டுப் பட்டறிவுகளை அறிவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்ததால், அவர்கள் ஏற்பாடு செய்த பொதுக்கூட்டங்களிலும் மற்ற வாய்ப்புக்களின் வாயிலாகவுமே நான் மலேயா நாட்டைப்பற்றி அறிய முடிந்தது. சிங்கப்பூரிலும் மலேயாவின் மற்ற நகரங்களிலும் பல சமூகத் தினரைச் சந்திக்க முடிந்தது. அப்போது இந்திய அரசியலின் பிரதிநிதியாயிருந்த திரு. திவி. அவர்களையும் அவர் இல்லத்தில் கண்டு மலேயா பற்றிய செய்திகளை அவருடன் விரிவாக விவாதித்தேன்.

சிங்கப்பூரும், மலேயாவும்—அரசியல் நிலை

சிங்கப்பூர், மலேயா என்ற பெயர்கள் எதைக் குறிக்கின்றன என்பதை நாம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எனவே, இவற்றை விளக்கிக் கூறுவேன் :

ஐப்பான் போர் தொடுக்குமுன் மலேயாவில் 1. ஸ்ட்ரெயிட்ஸ் செட்டில்மெண்ட்ஸ், 2. பெட்ரோட்டட் ஸ்டேட்ஸ், 3. அன்பெட்ரோட்டட் ஸ்டேட்ஸ் என்று மூன்று தனித்தனி

அரசாங்கங்கள் இருந்தன. சிங்கப்பூர், பினூங்கு, மலாக்கா என்ற மூன்று தீவுகளும் ஸ்ட்ரெயிட்ஸ் செட்டில்மெண்டில் அடங்கியன. மூன்றாவது பிரிவில் பல சிற்றரசுகள் இருந்தன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி அரசாங்கம் இருந்து வந்தது.

போரில் வென்ற பின்னர், பிரிட்டிஷார் நிறுவிய அரசியல் சட்டப்படி மலேயாவில் இரண்டு அரசாங்கங்கள் மட்டுமே உள்ளன. சிங்கப்பூர் தீவுக்கு மட்டும் ஓர் அரசாங்கமும் மலேயாவின் மற்றெல்லாப் பகுதிகளுக்கும் மற்றொரு அரசாங்கமும் இருந்து வருகின்றன. அரசியல் மொழியில் முன்னதற்குக் காலனி என்றும், பின்னதற்குப் பெடரேஷன் என்றும் பெயர். முன்னதற்கு ஒரு கவர்னர் இருக்கின்றனர். பின்னதற்கு ஒரு மலேயா சுல்தானும் ஒரு பிரிட்டிஷ் ஹைகமிஷனரும் நிர்வாகத் தலைவர்களாக இருக்கின்றனர். ஈரிடங்களிலும் அரசாங்கத்தார் நியமித்த ஆலோசனைக் குழுக்கள் மட்டுமே உண்டு. தேர்த் தெடுக்கப்பட்ட சட்ட சபைகள் இல்லை. இந்தப் பகுதிக்கும் தென் கிழக்கு ஆசியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷாரின் மற்ற நாடுகளுக்கும் எல்லா அதிகாரங்களும் படைத்தவர் கமிஷனர் ஜெனரல் மால்கம் மாக்டனால்டு என்பவர்.

சிங்கப்பூரின் வரலாறு

சிங்கப்பூர் என்பது ஒரு வடசொல். சிங்கநகரம் என்பது இதன் பொருள். 1819-இல் இது மீன் பிடிக்கும் சிற்றூராக இருந்தது. ஜோஹூர் சுல்தானிடம் இருந்து ராபிள்ஸ் என்ற வெள்ளையர் ஆண்டுக்கு 3000 வெள்ளி (5000 ரூபாய்) வாடகை கொடுப்பதென்ற உடன்பாட்டின் மூலம் சிங்கப் பூரைப் பிரிட்டிஷாரின் உடைமையாக்கினார். இவர்தாம் சிங்கப்பூரை உண்டாக்கிய வீரர். அதன் முதல் கவர்னராக இருந்தவரும் இவரே. கடலிற் பிறந்து, கடற்படையில் பணியாற்றிய ராபிள்ஸ், உலகின் சிறந்த கடற்படைத் தளத்தை அமைத்தது இவரது வீரத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. ராபிள்ஸின் நினைவாகச் சிங்கப்பூரில் பல சின்னங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில வருமாறு : ராபிள்ஸ் பிளேஸ், ராபிள்ஸ் மியூனியம், ராபிள்ஸ் பஜார், ராபிள்ஸ் போஸ்டாபிஸ், ராபிள்ஸ் ஓட்டல் முதலியன. ராபிள்ஸின் சிலையும் அங்கே நிறுத்தப்

பட்டிருக்கிறது. இது செம்பால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இச்சிலையைத் தமிழ் மக்கள் "செம்புத்துவான்" என்று சொல்லுகிறார்கள். துவான் என்றால் மலாய் மொழியில் துரை என்பது பொருள்.

நகரர் சிறப்பு

சிங்கப்பூரின் நீளம் 26 மைல் ; அகலம் 14 மைல். தெற்குக் கோடியில் ஒரு மைல் நீளமுள்ள பாலம் ஒன்று இத்தீவை மலைய நாட்டுடன் இணைக்கிறது. மணிலா, பாங்காக், ஹாங்காங், ஷாங்கஹை ஆகிய ஆசிய நகரங்கள் முறையே கீழ் நாட்டின் முத்து, ஆசியாவின் வெனிஸ். தென் கிழக்கு ஆசியாவின் ரிவாரிபா, தூரக்கிழக்கின் நடுநாயகமான இடம் என்று சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சிறப்புப் பெயர்கள் அனைத்துமே தென்கிழக்கு ஆசியாவின் தலைவாயிலான சிங்கப்பூருக்குப் பொருந்தும். அதன் கட்டடங்களும் கடைத்தெருக்களும் கண்டோரை மயக்கும் தன்மையுடையவை. பீச்சிராடி லுள்ள பேங்குகள், இன்ஷியூரன்ஸ் கம்பெனிகள் இவற்றின் கட்டடங்கள் மிகப் பெரியவை இத்தகைய சிங்கப்பூர் ஓர் அழகான நகரந்தான். அதனாலேயே இதற்கு ஐப்பானியர் 'சோனாண்டோ' என்று பெயரிட்டனர். இப்பெயருக்கு ஐப்பான் மொழியில் அழகிய தெற்குத் தீவு என்பது பொருள். ஆனால் பாரிஸ், ஸ்டாக்ஹோம், ஜினிவா ஆகிய நகரங்களை நான் முன்னரே பார்த்திருந்ததால் சிங்கப்பூரின் அழகு எனக்கு மிகுதியாகத் தெரியவில்லை. பல மாடிகளுள்ள கட்டடங்கள் சிங்கப்பூர் விருந்திபாதினும், பம்பாயின் மெரைன் டிரைவைப்போல ஒரு வானவீதி அங்கே இல்லை அங்கே என்னைக் கவர்ந்த கட்டடங்கள் சுப்ரீம் கோர்ட் கட்டடமும் கத்தே பில்டிங்குமே ஆகும்.

சுப்ரீம் கோர்ட் உள்ள மாளிகை அமெரிக்கத் தலைநகரான வாஷிங்டன் லுள்ள காபிடல் பில்டிங்கைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டது. நகராண்மைக் கழகக் கட்டடம் இதற்கடுத்தாற் போலிருக்கிறது. இவற்றுக்கு எதிரில்தான் இந்திய தேசிய இராணுவத்தினருக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பப்பட்டிருந்ததாம். கத்தே பில்டிங் 14 மாடிகள் உடையது. இதிலே ஆசியாவில் மிக உயர்ந்த கட்டடம். இதில் சிங்கப்பூர் அரசியலாரின் அலுவலகங்களும், ரேடியோ நிலையமும், மலை

யாவின் ஸ்டுடியோக்களும், ஒரு தியேட்டரும், அழகிய அறைகளுடன் கூடிய ஒரு நல்ல ஓட்டலும் இருக்கின்றன. இக்கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியில் மூடியிருப்பதால், உச்சிவரையிலும் வாகனங்களை ஓட்டிச் செல்ல இயலாமென்று கேள்விப்பட்டேன். டில்லிக்குச் செங்கோட்டைப்பால், சிங்கப்பூருக்குக் கத்தே பிஸ்டிங் இருந்துவருகிறது. நேத்தாஜியின் சுதந்திர இந்தியத் தற்காலிக அரசாங்கம் கத்தே பிஸ்டிங்கில்தான் நிறுவப்பட்டது. மவுண்ட்பாட்டன் பிரபுவின் தலைமை இடமும் இக்கட்டடத்தில்தான் இருந்தது. அவரே ஜப்பானியரிடம் சரணாகதியைச் சிங்கப்பூரில் ஏற்றுக் கொண்டவரென்பதும், அமைதி குலைந்த நிலையில் ஜப்பானியர் விட்டுச் சென்ற மலையாவை மீண்டும் அமைதிநிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர் என்பதும் இங்கே குறிப்பிடுவது பொருந்தும். சிங்கப்பூரில் ஒரு சாலைக்கு அவருடைய பெயர் இடப்பட்டிருக்கிறது. கத்தே பிஸ்டிங் லேஓகி வான்தே என்ற சீனக் கோடகவரரைச் சேர்ந்தது.

மலையாவில் மற்றொரு பெரிய செல்வர் அலியூஷா என்பவர். இவரும் ஒரு சீனரே. இவர் 'டைகர் பாம்' என்ற தலைவலி மருந்தைச் செய்து விற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டியவர். இதனால் இவருக்கு "டைகர் பாம் மன்னர்" என்ற பெயர் வழங்கி வருகிறது. இவர் ஹாங்காங்கிலும் மலையாவிலும் பல பத்திரிகைகள் நடத்துகிறார். இவருடைய பத்திரிகைகள் பிரிட்டிஷ் அரசியலாரின் மலையாக் கொள்கையை ஆதரிக்காததால் நாடு இல்லாத இந்த மன்னர் நாடு கடத்தப்பட்டிருக்கிறார்.

மூன்று உலகங்கள்

'சிங்கப்பூர்' என்றதும் என் நினைவுக்கு வருவனவற்றுள் அங்குள்ள மூன்று உலகங்களைக் குறிப்பிடுவேன். ஜாலன் பஜாரிலுள்ள ரியூ வேர்ல்ட், கிம்செங் ரோடிலுள்ள சீரேட் வேர்ல்ட், கேலாங் ரோடிலுள்ள ஹாப்பி வேர்ல்ட் ஆகியவைகளை இம் மூன்றும். இவை ஒவ்வொன்றும் ஏராளமான மின்சாரவிளக்குகள் போடப்பட்ட திறந்த வெளிகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கே குழு நடனங்களும், திரைப்படங்களும், துப்பாக்கியால் சுட்டுப்பரிசு பெறும் போட்டிகளும், தத்தம் ஊழ்வினையைச் சோதிக்கும் பற்பல ஆட்டங்களும், கடைகளும், சிற்றுண்டிச்சாலைகளும், சீனரின் சினிமாத் தியேட்டர்களும் உண்டு.

12. மணிமேகலை

பாத்திரம் பெற்றது

[கரந்தைக் கவியரசு ரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை]

காட்சி 1

இடம் : மணிபல்லவத் தீவு

காலம் : பகல்

உரையோர் : மணிமேகலை, தீவதிலகை.

மணிமேகலை : ஓ! என்ன அழகிய காட்சி. வெண்மணற் குன்றம், விரிப்பூஞ் சோலை, தண்மலர்ப் பொய்கை இவை மூன்றும் ஒரிடத்திருப்பக் காண்பதினும் சிறந்த காட்சி யாது உளது! ஓ! அதோ வருவார் யாவரோ? அம்மையே வணக்கம்! வருக! வருக!

தீவதிலகை : அம்மா! இத் தீவகத்தே, மரக்கலம் கவிழ்ந்திட, அதனின்றும் தப்பி உய்ந்து வந்த மகளிரைப்போல் இங்கே நிற்கின்றாய்; நங்கையே! நீ யாரோ?

மணிமேகலை : அம்மா! எனக்கு இப்பிறப்பின் நிகழ்ச்சியே அன்றிச் சென்ற பிறப்பின் நிகழ்ச்சியும் தெரியும். ஆகவின் இரண்டும் கூறுவன். சென்ற பிறவியில் யான் இராகுலன் என்னும் மன்னன் தேவி. இலக்குமி என்பது பெயர். இப்பிறப்பில் நாடகக் கணிகையாய் மாதவி பெற்ற மணிமேகலை ஆவேன். மணிமேகலா தெய்வம் என்பது என்னை இங்கே சேர்த்தருளியது. தெய்வப் பெருமை வாய்ந்த இப்பெரும் பீடிகையால், எனது முற்பிறப்பினை முழுதும் அறிந்தேன்! நான் இங்கு வந்த வரலாறும் இங்கு எய்திய பயனும் இவையே யாகும். தேவி! நீவிர் யாவிரோ?

தீவதிலகை : அம்மா! மணிமேகலை! இத்தீவின் அயலிடத்தே இரத்தினத் தீவம் என்பது ஒன்று உண்டு. அதன்கண் சமந்தம் என்னும் உயர்ந்த மலையொன்றுள்ளது. அதன் உச்சியில் புத்தபெருமானின் இணையடிக்காட்சி எழில் பெற்றுள்ளது. அது, பிறவிப் பெருங்கடற்கு அறவி யாகிய மரக்கலம் ஆகும். அதனை வலங்கொண்டு பணிந்து

இங்கே வந்தேன். சிறந்த காட்சியினை யுடைய இத்தெய்வப் பீடிகையைக் கண்டு வணங்கி மகிழ்ந்தேன். அப்போது இந்திரன் தோன்றி, இதனை என்றும் காவல் பூண்டிருக்கும் பெரும் பேற்றினை எனக்கு அளித்தனன். என் பெயர் தீவதிலகை என்பதாகும்.

அம்மா! மணிமேகலை! நமது பெருமான் புத்ததேவன் கூறிய நல்லறத்தினைப் பற்றியொழுகும் நோன்பினரே இப்பீடிகையைக் கண்டு வணங்குதற்கு உரியவராவர். அங்ஙனம் கண்டு வணங்குவார்க்கு, இவர் முற்பிறப்பின் உணர்ச்சி இனிதின் எய்தும். அங்ஙனம் கண்டு வணங்கி முற்பிறப்புணர்ந்தோர், உலகத்திற் சிறந்தோர் ஆவர். அன்னவர்களை பின்னர் அறமொழி கேட்டற்குரியராவர். அத்தகு சிறப்பினை யுடைய மாதே! யான் கூறுவதனைக் கேட்பாயாக.

இதோ, எதிரே, குவளை நெய்தல் மலர்களை அணிந்து விளங்கும் இப்பொய்கை, கோமுகி யென்பதாகும். இதன் கண், ஒவ்வோராண்டிலும் வைகாசித் திங்கள் முழுமதி நாளில், அமுத சுரபி யென்னும் பெருமையுடையதோர் பாத்திரம் தோன்றும். அஃது ஆபுத்திரன் என்பானது. இன்று அது தோன்றும் காலமுமாகும். அதுபோது தக்கர் எவரேனும் இவ்வு உளராயின், அஃது அவர் கையில் வந்துறும்; இன்றேல் மீண்டும் இப்பொய்கையில் மறைந்திடும். மணிமேகலை! நீ உரிய சிறப்புக்கொல்லாம் எய்தியிருத்தலின், நின் கையில் அப்பாத்திரம் வந்திடுமென எண்ணுகின்றேன். நாம் அங்குச் செல்வோம்.

மணிமேகலை : தேவி! நன்று! இதோ பீடிகையை வணங்கி வருகுவன். (வணங்கல். இருவரும் சென்று கோமுகியை வலம் வந்து நின்றல்.)

தீவதிலகை : மணிமேகலை! நின் சிறப்பினை என்னென்பது! இதோ தோன்றிய அமுத சுரபி நின்னை நோக்கி வருகின்றது! இதோ நின் கையில் அமர்ந்துள்ளது!

மணிமேகலை : புத்ததேவனே!

மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி

* திருநெல் கரும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி.

பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி
 துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
 எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய் நின்னடி
 கண்பிறக் களிக்கும் கண்ணோய் நின்னடி
 தீ மொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
 வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
 நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
 உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின்னடி
 வணங்குவன் வாழ்த்துவன் மலரடி வாழியர்

திவதிலகை : மணிமேகலை! பசியின் கொடுமையினை என்
 னென்பது!

குடிப்பிறப்பு அழிக்கும்; விழுப்பம் கொல்லும்;
 பிடித்த கவ்விப் பெரும்புனை விடுஉம்;
 நாணணி களையும்; மாணெழில் சிதைக்கும்;
 பூண் அணி மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
 பசிப்பிணி யென்னும் பாவி!

அப்பசியைத் தீர்த்தோரது புகழோ அளந்துரைத்தற்
 கரியது. மணிமேகலை! செல்வமுடையார்க்கு அளிப்போர்
 அறவிலை கூறுவோராவர். அம்மா! உயிர்கட்கு உண்டி
 கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே யாவர். ஆதலின், நீ
 அத்தகைய சிறந்த அறத்தினை மேற்கொள்ளும் அறி
 வினையுடையை ஆகி, அந்நல்லறம் கண்டு சிறப்புறு
 வாயாக.

மணிமேகலை : அம்மா திவதிலகை! சென்ற பிறப்பில் என்
 கணவன் திட்டிவிடம் எனும் பாம்பு திண்டியதால் உயிர்
 நீங்கினவிடத்து, உடன் திக்குளித்த யான், அப்பிறப்பில்
 சாதுசக்கரன் என்னும் பெரியாரை உச்சிப்பொழுதில்
 உண்பித்த செயலாகிய கனாக் காண்பேனாயினேன். அதன்
 பயன் ிபாலும் இப்பாத்திரம் என்கையிற் புகுந்தது. இவ்
 வுலகத்தில், நல்லறம் செய்து செல்வத்தை யுற்றோர்
 வாழும் இடங்கள் பல. அத்தகைய நல்லறம் செய்யாது
 வறிஞராய்ப் பிறந்து, உடுக்கத்தக்க உடையுமின்றிப்
 பெரும்பசி அலைத்தலால் மிக வருந்தி, வெயில் மழை
 யெனப் பாராது அச்செல்வர் மனைகளின்முன் அலைந்து
 திரிந்து அயர்வோர் பலர். அத்தகைய வறியர்முன் தோன்

றிக் குழவிமுகம் கண்டு இரங்கும் தாய்போன்று, இப்பாத்திரத்தின் வழியாக அவர் தம் ஆருயிர் மருந்தாகிய உணவினையளிக்கும் தொண்டினை அடைய மிக்க விருப்பம் உடையேன்.

தீவதீலகை : அம்மா! மணிமேகலை! அப்பாத்திரத்தின் மற் றொரு சிறப்பினைக் கூற யான் மறந்தேன். நீ எடுத்துக் கூறினை. அறமே சான்றாக, நிறைந்த அருளால் உலகத் துயிர்களை உண்பிக்க விரும்பும் சிறந்தோர்க்கல்லது. அப் பாத்திரம் போலியறம் செய்வார் பிறர்க்கு நன்கு சுரவாது. நீ அறத்தோடும் அருளோடும் நின்று உயிர்கட்குப் பசிப் பிணி போக்கும் பேரவா உடையை யாகவின், அது நன்கு சுரந்து உதவும். மணிமேகலை! நின் பதிக்கு எழுவாயாக.

(மணிமேகலை தீவதிலகையையும், புத்த பீடிகையையும் வலங் கொண்டு வணங்கிப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தி வான் வழியாகத் தன் பதிக்கு ஏகல்.)

காட்சி 2

இடம் : புகார்.

காலம் : பகல்.

உரியோர் : மாதவி, சுதமதி, மணிமேகலை.

மாதவி : சுதமதி! நீயும் என் மகளும் சென்ற காலம் இன்றுடன் ஏழு நாள் ஆகி விட்டதுவே. அந்தோ! மணிமேகலை வரக் காணாமே! ஏதேனும் திங்கு நிகழ்ந்திருக்குமோ என்று என் உள்ளம் அஞ்சுகின்றது.

சுதமதி : மாதவி இதோ பார்! மணிமேகலையை!

மணிமேகலை : தாயே வணக்கம், சுதமதி வணக்கம்.

மாதவி : மணிமேகலை! நின்னைப் பிரிந்த யாங்கள் எய்திய துயரினை என்னென்போம்! நீ சென்றவிடத்து என் உற்றனையோ?

மணிமேகலை : அம்மா! முதலில் நிகழ்ந்தன சுதமதி கூற அறிந்திருப்பாய்! சுதமதியினின்றும் என்னைப் பிரித்தெடுத்த தெய்வம் • சுதமதிக்குக் கூறியனவும் அறிந்திருப்பாய். இப்பால் நடந்தனவற்றுள் சிறந்தது, நம் பழம் பிறப்பினை

யான் அறிந்து வந்திருப்பது. அதனைச் சுருங்கக் கூறுவன். நீயும் சுதமதியும் யானும் இரவிவன்மன் என்பான் மக்கள். நின் பெயரே தாரை. சுதமதி, நின் தங்கை யாகிய விரை. நீ துச்சய மன்னனது தேவியாயினை. (இரு வரையும் நோக்கி) தாயே! நுங்கட்கு இப்பொழுது இம் மானிட யாக்கையின் தீவினைகளை யறுக்கும் செய்தவம் உண்டாவதாக! உங்கள் பிறப்பின் ஏனை வரலாறுகளை அறவண அடிகள்பால் அறிந்து கொள்ளுங்கள். இதோ என் கையிலுள்ள மாபெரும் பாத்திரம் அமுத சுரபி யென்னும் பெயரினது. இது ஆபுத்திரன் கையது. இது கொண்டு வறிஞர் உலகத்தின் பசிப் பிணிகளை நீக்கும் பேரறத்தினை யான் மேற்கொண்டுள்ளேன். இதனை நீவிரும் வணங்குவீர்களாக. இனி நாம் அறவண அடிகள் திருவடிகளை வணங்குவதற்குச் செல்வோமாக. எழுக!

(யாவரும் செல்லுதல்)